01
2020

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

Főszerkesztő Bán Magdolna

Szerkesztőbizottság Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai

Munkatársak Csőszné Pető Krisztina, Kuti József, Papp Attila, Simon Andrásné, Szenes Mártonné Durucz Anna, T. Kabai Virág, Varga Nándor

Lektor Bovier Hajnalka

Szerkesztőség Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtára és Levéltára
Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7.
Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu

Tervező Kiss Ákos

Fotó Bán Magdolna, Márta Róbert, Noszlopi Miklós, Pálóczi Károly, Papp Attila, Telekes Tamás, Simonné Bakó Mária, Sipos Mónika

Kiadó Kecskeméti Református Egyházközség
Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7.
Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu

Felelős kiadó Kuti József

Nyomda Print 2000 Nyomda
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240
Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu
Honlap: www.print2000.hu

Címlap Díszterem üvegablaka (fotó: Papp Attila Gyula)

Hátlap Istentisztelet a díszteremben (fotó: Papp Attila Gyula)

ÚJ SZŐLŐSKERT
a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

VIII. évf. 2020. 1. szám (január-március)
Készült 100 példányban

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

Főszerkesztői gondolatok

Három olyan mondatot idézek, amelyek eddig meghatározóak voltak számomra ebben az évben. Egyrészt azért, mert mélyen egyetértek velük, másrészt jó ezeket újra és újra hallani, mert én is így gondolkodom, és megerősítenek az álláspontomban; továbbá a *„jó hogy valaki ilyen világosan, nyersen, de kimondta”* – érzés fogott el a meghallásuk után.

„Az ateizmus nem bűn, hanem büntetés, az embernek az önbüntetése. Értelmi alapja van a hitünknek. Jézus feltámadásának értelmi alapja van, nem mese habbal. Nagyon fontos, hogy ezt tudjátok.”

„Az, hogy az Isten közelébe kerülhetünk, hogy találkozhatunk vele, hogy megérthetjük az ő szavát és annak alárendelhetjük magunkat, nem azért van, mert mi kerestük őt, hanem azért, mert ő megtalált bennünket.”

„Mi a halál? Isten egyik kezéből áttesz a másikba.”

Van-e egyáltalán valamilyen összefüggés ezek között a sorok között? – tehetnénk fel a kérdést. Látszólag nincsen, valójában számomra egyértelmű, hogy mi köti őket össze.

Nehéz szemezgetni az első két hónap rengeteg eseménye között, mert az egyik még szinte be sem fejeződött, máris kezdődött a másik. Hála Istennek, az unalmasnak tartott január és február hónap sem telt el programok nélkül, hiszen nekünk, keresztyén embereknek számos lehetőség adódott, amelyen részt vehettünk. Az első mondatot Dr. Csókay András professzor úr helyezte az őt hallgató diákság szívére a gimnáziumban a „piros napon”. A másodikat a bátyám igehirdetéséből vihettem magammal a diakóniai vasárnapon, míg az utolsót Kiss János evangélikus lelkipásztor mondta a Szólj be a papnak! című rendezvény második alkalmán, amelyet online hallgathattam vissza.

Vagyis rengeteg érdekes alkalom kínálkozik a lelki épülésre. Gyere közénk, figyeld a hirdetéseket, ne szalaszd el a lehetőségeket, hogy minél több alkalommal velünk lehess! Csatlakozz, figyeld az online közvetítéseket, ne sajnáld az időt, hogy a következő hónapokra neked is legyenek ilyen meghatározó mondataid!

SZERZŐ **LACZAY ANDRÁS**

Kikelet…

Fotó: pexels.com

Amikor ezek a sorok megjelennek, a hálaadás napjait éljük, 30 éve indult újra a Kecskeméti Református Kollégium. Az elsőként újrainduló gimnáziumot követte az internátus, konviktus, általános iskola, óvoda. Szép szárba szökkenés ez, virágzás is, gyümölcstermés is. Még akkor is, ha sokan talán többet vártak: fiatalokkal, családokkal rendszeresen megtelő templomot, növekvő gyülekezetet, több elkötelezett tagot.

Amikor ezek a sorok megjelennek, már talán szépen tavaszodik. Az őszi vetés egyre zöldebb, a jó idő miatt korán elvetett magok is már sorjázhatnak. A vetésnek még persze nincs vége, sok mag és palánta csak ezután kerül a földbe. Azért vet az ember, mert reménye van a termésben, abban, hogy lesz gyökér, szár, virág, gyümölcs. Éppen úgy, mint az életünkben.

Miért van az úgy, hogy a föld vetése – látszólag – jobban beérik, kiszámíthatóbb, mint a léleknek való vetés? Miért van az, hogy elmondott, meghallgatott prédikációk, felelősen megtartott, végigült hittanórák, megharcolt lelkigondozói beszélgetések, sokféle segítő szolgálat eredménye kevéssé látszik? A kérdésre talán nincs is válasz.

És persze feltehetjük a saját magunk húsba vágó kérdéseit is: miért nem halad előre az életem,

miért olyanok a gyerekeim, szüleim, amilyenek? Miért olyan a házastársam? Miért olyan a főnököm, beosztottam? És miért nem változik semmi, miért nem lesz jobb? Magától persze nem történik semmi, szükséges az útkeresés, erőfeszítés, a sikertelenségek után a felállás, akár sokadszorra is. Nem lehet örökké a körülményeket, az embereket vagy éppen Istent okolni a beragadt dolgainkért.

Van még valami, amivel szeretjük vigasztalni magunkat: a régi dolgok. Régen minden jobb volt: az erkölcsök, a kollégiumba járó diákok, a gyülekezeti tagok, a lelkészek, a presbiterek, a politikusok, sőt még a foci is. Minden bizonnyal a magunk életében is vannak olyan időszakok, amiket visszasírunk.

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múlton tűnődjetek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok? Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok." (Ézsaiás 43,18-19)

Mi az a régi, amit nem kell emlegetni? Ézsaiás itt felidézi azt az időt, amikor Isten vizeken vezette át népét. És felidézi az ítéletet is, amikor harci kocsik vonultak ki Izrael ellen. Azt is megengedte, hogy választott népe vereséget szenvedjen, de ezek az idők elmúltak. Tanúi annak, hogy az Úr mindig újat teremtett, szabadítást készített. Minden időben, minden körülmények között megmutatta hatalmát, erejét, szabadítását. De nem szabad csak a múltba révedni, ne ezt emlegessétek, ne csak azzal foglalkozzatok, hogy mi volt akkor, régen! Hogy milyen volt az életünk, a hitünk, a gyülekezetünk, a kollégiumunk öt, tizenöt, harminc, száz vagy éppen négyszázötven évvel ezelőtt. Mert bár a múltban ott volt az Úr, de nem akarja, hogy csak régi tetteiből és szabadításaiból éljünk!

Ha úgy látjuk az Istent, hogy csak a múltban tudott csodákat tenni, erőt felmutatni, szabadítást hozni, akkor a hitünk nem teljes. A Heidelbergi Káté is arra emlékeztet, hogy a hit „szívbéli bizalom", vagyis azt jelenti, hogy nemcsak régen, hanem ma, itt, köztünk, velünk is cselekszik az Úr!

Az ézsaiási ige azt üzeni nekünk: Isten ismeri a „pusztákat" és a „sivatagokat", amikben járunk. Nem szépíti, nem mondja, hogy azok jó helyek. Nem mondja, hogy meg kellene szoknunk azokat, vagy hogy érezzük jól magunkat bennük. A pusztaságok, gyümölcstelenségek Isten szemében is pusztaságok.

Ugyanakkor itt Isten ígérete nem az, hogy más helyre viszi a népét; nem jól termő vidékeket, bőséggel kecsegtető területeket ígér, hanem azt, hogy a pusztákban épít utat, és a sivatagban fakaszt folyókat. Azaz az ember számára nehezen elviselhető, reménytelenné vált helyzetben mutatja meg hatalmát, teremt újat.

Vannak pusztáink, sivatagaink gyülekezetünkben, családunkban, személyes életünkben, intézményeinkben is. Tennünk kell, hogy ezek megváltozzanak, de a változás, az új teremtés nem a mi alkotásunk lesz. Az élet, éledés, a kikelet, a lélektöltődés Isten ajándéka, amit ígérete szerint el fog hozni akkor is, ha most még a kibontakozás legapróbb jele se látszik, hiszen *„már készítem az utat a pusztában"*.

Az út, amiről Ézsaiás még csak jövendölt: Krisztus útja. Az akkoriak még csak hallottak a készülő útról, arról, hogy Krisztusban és Krisztus által van élet és éledés. Ő az út egyedül. Igaz ez személyes életünkre, gyülekezetünkre, intézményeinkre. Ézsaiás nem pusztában épült utakról, hanem egyetlen útról beszél. Maga Jézus pedig azt mondja, hogy aki hisz benne, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek (János 7,38). A Krisztusba, mint Megváltóba vetett hit ma is életet jelent.

SZERZŐ **SZATHMÁRY SÁNDOR**

A reménység: az újjászületés ajándéka

Jób azt mondja: a fa kivirágzik, újra kihajt, még akkor is, mikor úgy látszik halott, de az ember, ha elesik, ha meghal, vajon hová lesz? Erre nézve a tavasz már nekünk semmi segítséget nem tud nyújtani. Illúzió lenne azt mondani, hogy mint ahogyan a természet megújul, az ember sem halhat meg. A tavasz azt hirdeti: örök körforgás az élet. De ez már az emberre nézve nem igaz. A halál nagyon komoly valóság, a halálra nem lehet azt mondani, jön utána a megújulás, mint ahogy tavasszal a természetben. De valami történt, és a tavasz mégiscsak fölhívja valamire a figyelmünket: Jézus feltámadt, és olyan új reménységet hozott el a világba, amely már nem illúzió. Reménységet arra, hogy az ember nemcsak ezt az életet örökli, amelyikben tavasz van, hanem örökli Isten életét; mert az embernek örök életet adott. A reménység az újjászületés ajándéka Péter levelének gyönyörű igéje szerint (1Pt 1,3). A tavasz ezt már nem tudja, csak sejtetni engedi. Aki nekünk az örök életet hozza, egyedül a feltámadott Jézus. Nekünk Rá van szükségünk, hogy szívünkben az élet megújuljon, és reménység támadjon aziránt, hogy Isten nemcsak az életet, de az örök életet is nekünk adta.

■ Kovács Tibor, Szathmáry Sándor: *Reménység-naptár,* Budapest, 1996.

SZERZŐ **GYÖKÖSSY ENDRE**

Zárszámadás

Gazdánk még a végső, nagy zárszámadás előtt összehívott bennünket leltárra, rovancsolásra, azzal a szeretettel, amivel a Földön járt, és „számot vetett velünk."

Benézett kis életünk pultja alá. Azért, hogy mi is észrevegyük a piszkot, a bűnt, a rendetlenséget: vétkeink zűrzavarát. Hogy rádöbbenjünk: a semmi van bennünk. A nihil életünk pultja alatt lapul.

Szemrevételezte és gyógyító kézzel megérintette fő idénycikkünket, a sokféle feszültségszülte idegeskedéseinket. Azért, hogy feloldja, amit mi csak elfojtani vagy elzsongítani tudunk.

Kutató szelíd szemével kereste életünk kis pultjain a Nagy Örömöt. – Megállapította, hogy hiánycikk. Csak örömeink vannak, de ÖRÖMÜNK nincs!

Alaposan megvizsgálta „vallásosságunkat", és el kellett fogadnunk ítéletét: – *Szavatossága lejárt!* Így nem használható többé: hasadttá vált és olcsó, NEMtelen! (Nem tud NEM-et mondani, mert nincs döntő IGEN-je.)

De megnézett bennünket is, életünk kis pultja mögött, és ebből a tekintetből tudtuk meg, hogy tulajdonképpen mi magunk vagyunk a „fő cikk". És hogy milyen olcsón, milyen hallatlanul olcsón adjuk fel – adjuk le – adjuk ki – sőt adjuk el magunkat!

De nemcsak kutatott, nemcsak bírált, nemcsak diagnózist mondott, hanem volt gyógyító szava is hozzánk. Megmentő és áldott Orvosunk Igéjébe rejti gyógyító módszerét és erejét.

Emlékszel-e? Emlékezz szüntelen, mit mondott, amikor megnézte, mi van életünk pultja alatt. Azt, hogy *Ő tegnap és ma és – örökké ugyanaz.*

Most is meg tud tisztítani! Ma is.

Most is át tud rendezni! Ma is.

Most is fel tud tölteni! Ma is.

Emlékszel? Emlékezz szüntelen, mit is üzent feszültségeinkre és idegeskedéseinkre!

„Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt." (Zsolt 37,7) Úgy csillapodjál le, hogy várjad Őt. És amíg Őt várod: lecsillapodsz. Ha megérkezik, feloldja feszültségedet: ez Igéjének és Lelkének csodája.

Emlékszel? Emlékezz is szüntelen a hívószámára, ha kis örömeid nem tudod – mert nem is lehet – boldogsággá összerakni. Ingyen adja a Nagy örömöt! De csak Szentlelkével együtt. Újra mondom a hívószámot: Lk 11,13 – *„Ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik."*

■ Gyökössy Endre: *Leltározás a gazda színe előtt,* Budapest, Szent Gellért Kiadó, 2000. 67-69 p.

SZERZŐ **KÁRÁSZ IZABELLA**

Virágvasárnap

Jeruzsálemnek útja oly csodás,
Olyan gyönyörű, mint egy álmodás.
Lángolva süt a fénylő Nap hevet.
Nézi ez ünnepi, nagy sereget.
Virágok, ruhák tarka szőnyegén,
Jár a dúsgazdag, a koldus-szegény.
Hozsannát kiált millió torok,
És mindannyian oly boldogok!

Pálma hull, térdek mélyen hajlanak.
Amerre Jézus lassan elhalad.
Ujjongó szavak, új virágeső...
Áldott a Király! Áldott, aki jő!

Jeruzsálemnek útja csupa fény,
Virágvasárnap... Régen várt remény...
Örömmámorban ül a nagy tömeg
Jézusnak egy utolsó ünnepet.

S míg minden virág elébe lehull,
Jézusnak lelke lassan elborul.
Látja előre a nagy végzetet
És megsiratja Jeruzsálemet.

Hervad a virág, mi letépve van,
A nagy tömeg is lassan elsuhan...
Virágvasárnap! Te szép! Te csodás!
Miért múltál el, mint az álmodás?

SZERZŐ **KÁLVIN JÁNOS**

Hálaadó imádság

Mennyei Atyánk! Hálaadással magasztalunk, hogy újra kiárasztottad ránk, szegény bűnösökre, kegyelmed gazdagságát. Egyességre vonzottál szent fiaddal, a mi Urunk Jézus Krisztussal, akit halálra adtál érettünk, és íme, most megtöretett testének és kiontott vérének eledelével és italával táplálsz minket az örök életre.

Sokasítsd meg e kegyelmet azzal, hogy tégy minket méltókká hozzá; ne engedd, hogy valaha elfeledkezzünk róla, sőt inkább vésd őt mélyen a szívünkbe, és a reá való üdvösséges emlékezéssel vidd tökéletességre a mi hitünket, hogy teremje az a jó cselekedetek gazdag gyümölcseit.

Így áldj meg minket, hogy egész életünk a Te dicsőségedet tükrözze és felebrátainkat építse, szent Fiad, a Jézus Krisztus által, ki veled, Atyánk és a Szentlélekkel él és uralkodik örökkön örökké. Ámen.

- „Szüntelen imádkozzatok", Budapest, MRE Zsinati Irodájának Sajtóosztálya, 1979. 49-50 p.
- Terólad zeng dicséretem, Budapest, MRETZS, 2009. 136 p.

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

Palotásné Kaszás Edina hitoktatót kérdeztük

Edinát régóta ismerhetem, hiszen általános iskolánk „régi” pedagógusa és gyülekezetünk tagja. Egyszerre lettünk az egyházközség presbitériumának tagjai, illetve vállaltunk alkalmanként perselyező szolgálatot. Sokan ismerhetik a cserkészcsapatból, hiszen évekig segítette az ott folyó munkát. Lelkes és mosolygós embernek ismerem, örülök, hogy hitoktatóink közül most őt mutathatjuk be.

Miért választotta a tanítói hivatást, és hogyan alakult ki, hogy hitoktatóként is tanítson?

Kisgyermek korom óta erre készülök, emlékeim szerint első osztályban eldöntöttem, hogy tanító néni leszek. A hitoktatás iránti elhivatottság később alakult ki bennem, a veszprémi gyülekezetbe jártam, ott konfirmáltam, azután a Pápai Református Gimnáziumban mélyült el a hitem. Itt tudatosult bennem, hogy a tanítói hivatás mellett a hitoktatói szakot is választom. Így vezetett az utam a nagykőrösi tanítóképzőbe, ahol 2000-ben diplomáztam.

Mit tudhatunk a családi hátteréről, hol végezte tanulmányait?

Dunántúlról származom, Veszprémben nevelkedtem, a veszprémi gyülekezeti életemmel kapcsolatban fontos megemlíteni, hogy a helyi cserkészcsapat alapító tagja voltam. Főiskolai tanulmányaim végéig aktív cserkészéletet éltem, a kiscserészkorosztály rajvezetője voltam. A Debreceni Egyetemen szereztem másoddiplomát fejlesztő pedagógiából, ugyanakkor itt szakvizsgáztam is.

Hogyan és mikor került a Kecskeméti Református Általános Iskolába?

Hitoktatói gyakorlatomat töltöttem az általános iskolában, ekkor hívott Hörcsök Imre igazgató úr egy ötödik osztály tanulószobásának, így a főiskola negyedik évében már itt dolgoztam, és azóta folyamatos a munkaviszonyom. Bekapcsolódtam a Dr. Vetéssy Géza Cserkészcsapat munkájába, és a harmadik gyermekem születéséig aktív cserkészéletet éltem, majd a Robert Baden Powell alapítvány kuratóriumának tagjaként támogattam a csapatot.

Ma már sajnos ezt a rendszeres munkát nem teszi lehetővé a leterheltségem, de a szívemben, gondolataimban és presbiteri munkámban a csapat érdekeit szem előtt tartva dolgozom, tevékenykedem.

Kizárólag hittant tanít, és milyen évfolyamokon? Miben más a hittantanítás, mint az általános tanítói munka?

Jelenleg az általános iskolában óraadóként dolgozom, és három osztály hitoktatója vagyok, illetve egy osztályban segítek a napközis feladatok ellátásába. A hitoktatás szerintem nagyban különbözik a tanítástól. Az alsós korosztályt érzelmileg kell megérinteni, és nem a tudásanyag átadása a lényeg, hanem a szívük elérése. Ehhez minden egyes gyermekért imádkozni kell, és az órákra az adott csoport összetétele szerint alaposan készülni. (A gyerekeim mindig megjegyzik, hogy szerintük senki nem készül annyit egy hittanórára, mint én.) Akkor tekintem az órámat sikeresnek, ha úgy tudom a gyereket motiválni, hogy kialakul egy jó beszélgetés, kérdéseket tesznek fel, vagy éppen ők fogalmazzák meg az érzéseiket, gondolataikat, akár szóban, akár imádkozás során.

Melyik korosztályt tanítja a legszívesebben és miért?

Hozzám az alsós korosztály, illetve most, hogy ovisokkal is foglalkozom, a kisebbek állnak közel.

Mivel kell megküzdenie egy hitoktatónak egy református iskolában? Pályája kezdete óta hogyan változott a hittan oktatása a gyerekek között, és milyennek látja a változás folyamatát?

Amikor elkezdtem tanítani az iskolánkban, minden osztályban vagy a napközis tanító, vagy az osztályfőnök volt a hitoktató, ma pedig akár egész évfolyamon is csak óraadó hitoktató van, így kevésbé ismerhetjük meg az osztályba járó

gyerekeket, hátterüket, és nehezebb is őket és családjaikat elérni. A hitoktatás igazodott az elvárásokhoz, a tanmenet lazább, több szabadságunk van, amit szerintem a mi iskolánk jól ki is használ.

Mire büszke eddigi pályája során, mi tölti el hálával?

Szakmai érdeklődésem középpontjába a fejlesztőmunka került, melynek során a mozgás és a gondolkodás fejlődésének összefüggésével foglalkozom. Ezért végeztem el a TSMT-terapeuta képzést, az iskolában csoportos órákat tartok, illetve a Betlehem kapuja játszóházban tornázom a három év alatti gyerekekkel. Hála Istennek, a saját gyermekeink tanulmányai problémamentesnek nevezhetők, jól teljesítenek az iskolában. Amikor ismerőseink ennek okát kérdezik, nekem jólesik, hogy szintén pedagógus férjem minden esetben a fejlesztőmunkámat dicséri, szerinte az érett be az iskolai évekre.

Mit gondolt a presbiteri felkérésről, miért vállalta el, és hogy látja ezt a feladatkört? Milyen pluszfeladatokat jelent a presbiteri szolgálat az életében?

Mint említettem, három gyermeket nevelünk férjemmel, akit igen elfoglal egyetemi és oktatási szakértői munkája, ezért nekem nagyon kell igyekeznem egyensúlyt tartani a munka, a presbiteri szolgálat és a család között. A szolgálat valóban plusz felelősséget jelent, számomra ugyanakkor lelkiismereti kérdés a rohanó hétköznapokból kiszorítani a szolgálatot a gyülekezetért.

Milyen változást látna szívesen az iskola életében, és milyen lesz tíz év múlva ez az iskola?

Bízom benne, hogy iskolánk szakmai és módszertani szempontból alkalmazkodni tud a változó környezethez. A legnagyobb kihívás ma a digitális világban felnövekvő gyermekek motivációja: megtalálni érdeklődésüket, megszólítani és lekötni őket. Fontos cél, hogy a gyermekeket stabil alapkompetenciákkal és lelki többlettel is felvértezve tudjuk útjukra indítani. Ehhez az iskolában nyugalomra van szükség, hogy legyen idő és erőforrás a valódi szakmai kérdésekkel foglalkozni, és a pedagógusokban, tanulókban mindenekelőtt az embert látni.

„Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!” (Zsolt 105,1)

SZERZŐ **DUNSZT ISTVÁN**

Belvárosi séta Dunszt-képeken keresztül

Nyugalmazott testnevelő tanár, tiszteletbeli presbiter vagyok, emelett „botcsinálta” festő-grafikusnak vallom magam. Újabb képzőművészeti kiállításomat láthatták az érdeklődők az Újkollégium első emeleti zsibongójában a karácsony előtti héten. A botcsinálta tréfás jelzővel arra utalnék, hogy a festészet és a rajzolás ösztönös, vagyis nem tanult szakmám.

A református iskola 1990-es újraélesztése óta voltam a gimnázium testnevelő tanára. Örömömre sok-sok sportsiker kovácsa 25 éven át egészen nyugdíjba vonulásomig. Úgy gondolom, hogy de-

cemberi tárlatom az ismerősök körében nem okozott meglepetést, hiszen köztudomású, hogy rajzaimmal, karikatúra portréimmal és más képzőművészeti alkotásaimmal folyamatosan szórakoztattam a környezetemet.

A kiállítás meghívóján mindannyian olvashatták a híres Petőfi-idézetet: *„Hírös város az aafődön Kecskemét, itt születtem annak öszöm kenyerét."*

Az eltelt 30 év alatt több mint tíz alkalommal jelentkeztem „dolgaimmal", legutóbb pont egy évvel ezelőtt, akkor Ordasi Ágnes festőtársammal közösen, általában tematikailag vegyes darabokat állítottunk ki. Ezúttal kifejezetten Kecskemét városába, annak is belvárosába invitáltam az érdeklődőket. 75 évem alatt mindig is Kecskeméten laktam. Kisgyermek koromban mindennapos volt, hogy a család idősebb tagjai kézen fogtak, és bevittek sétálni a belvárosba. A Széchenyi téren laktunk, onnan 5 perc volt a városközpont. Belém égtek az ott látott épületek, szobrok, a templomtornyok, az egész csoda, amit városunk jelentett a bámészkodó kisgyereknek. Leginkább ez ösztökélt arra, hogy egységben láttassam ezt az ékszerdobozt. Az elmúlt év októberétől rajzmappával és fényképezőgéppel a kezemben elindultam és papírra vetettem a kincseket. Mondhatom, nagy élvezetet jelentett számomra ez a munka.

A kiállítással kapcsolatban fontosnak tartom még megemlíteni, hogy törekedtem a fekete-fehér megjelenítésre, egyrészt mert ez a tónusos ábrázolás kedvemre való, másrészt általában problémáim vannak a színbeli kifejezésekkel, ennek ellenére visszafogott színkezeléssel oldottam meg egy-két képet, s mint később kiderült, ezeknek a munkáknak lett a legnagyobb sikere. Ilyenek például a református templomunk tornya vagy az 1896-os korabeli színházábrázolás, vagy nem utolsósorban a Barátok temploma a Golgotával...

A kiállított anyagban szerepelnek bizonyos épületrészletek ábrázolásai is, amelyeket a látogatók igyekeztek azonosítani. Ezek készítése is különleges élményt jelentett a számomra. A városháza oszloptartó puttói, vagy a piarista iskola mellvédje fölötti paptanárok a diákokkal, vagy örök témám a Barátok temploma előtti ún. Golgota Krisztus alakja.

Nyugdíjba vonulásom óta kiemelt szerepet kap az életemben ez a kapott adottságom. Valóságos isteni adomány, mely a mostani életszakaszomat száz százalékosan kitölti. Legszívesebben éjjel-nappal rajzolnék, festenék. Erre buzdít Szappanos István festőművész-tanár, aki a nyári alkotótábor szakmai vezetője a Lakiteleki Népfőiskolán, nem mellesleg egykori gimnáziumi osztálytársam. Ő értékelte a munkáimat a kiállítás megnyitóján, többek között megdicsérte színes munkáimat, ami most már engem is arra inspirál, hogy bátrabban alkalmazzam a különböző színes technikákat.

Itt szeretném megköszönni azt, hogy az intézmény vezetői lehetőséget adtak az Újkollégium épületében a tárlat megrendezésére.

SZERZŐ **PAPP ATTILA**

Szemezgetés

SZABÓ BALÁZS *ÖRÖKSÉG* CÍMŰ ALBUMÁNAK BEMUTATÓJA

Hazánkban kevés olyan keresztyén zenét játszó előadó van, akinek ennyire fontos lenne az evangélium. Szabó Balázs egész életét arra áldozta, hogy az ifjúságnak hirdesse Krisztus megváltó szeretetét. Ezt megtapasztalta ő is, hiszen tékozló fiúként nőtt fel egy hívő családban, de az Úr megalázta és megmutatta neki kegyelmét. Onnantól kezdve kizárólag Isten szolgálatában állva ad elő, énekel.

Nemrég itt járt gimnáziumunk csendesnapján is Vincze Árpád meghívására, és felkért a január 25-én megjelenő Örökség album bemutatókoncertjének fényképezésére a Montázs központban. Megtisztelőnek éreztem ezt a bizalmat. Külön öröm volt számomra, hogy a lemezbemutatón egy lámpalázas, imádkozó embert láttam, aki a lehető legmagasabb színvonalon akarja a közönség elé tárni az új album dalait is. Közvetlenül a színpadra lépés előtt hihetetlen erővel bíró imát mondtak, és meghallgatásra találtak a szavak.

Koncert közben felemelt imádkozó kezeket láthattunk, a végén a közönség állva ünnepelt. Emlékeim között az Örökség lemezbemutató koncert kiemelt helyen szerepel.

Maga az album régi himnuszokat tartalmaz mai zenei világgal körbeölelve. A régi himnuszok kiállták az idő próbáját, remekül illenek a mai hangszerek világához.

IFJÚSÁGÉPÍTŐK

December elején kaptam egy megtisztelő e-mailt az ifjúságépítőktől, egy református lelkészekből álló keresztyén szervezettől, amelynek célja felkutatni az egész országban az ifi csoportokat, ifivezetőket és az ifiseket. Támogatást nyújtanak nekik imádságban, képzésekkel, anyagilag, kiegészítő eszközökkel egyaránt. Az üzenetben az állt, hogy támogatóikat szeretettel várják egy finom vacsorára a MEÖT-be (Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa). Feleségemmel részt vettünk ezen az igen barátságos hangulatú, kedves vacsorán, melyet finom ételek, jó játékok, kacagások és tervek jellemeztek. A tervekről még nem írhatok, de márciusban egy új ifjúságivezető-képzés (IVK) keretén belül fény derül majd a titkokra. Az IVK főelőadói, vendégei: Édes Árpád, Varga György és Andy Oatridge. Engem is felkértek egy előadásra, és nagyon várom már!

KÁLVINISTA APOLOGETIKA – MERT ÉSZSZERŰ A KERESZTYÉNSÉG

Ha egészségtelenül táplálkozunk, akkor megbetegszünk, elhízunk, közben táplálékkiegészítőket fogyasztunk, hogy pótoljuk a vitaminokat a testünk egészségének érdekében. Mivel a református egyházat mint testet, mint testrészt látom, úgy vélem, hogy szükségünk van gyülekezeti életen kívüli vagy épp abba integrált alkalmakra, hogy ki tudjuk egészíteni, pótolni tudjuk azt, ami szervezetünkből hiányzik. Ilyen lehetőség lehet például a sokak által ismert Cursillo vagy az Alpha kurzus is. Azért van szükség mindkettőre egy gyülekezetben, hogy egyrészt lehetőséget kínáljon kétkedő, hitetlen vagy éppen hezitáló embereknek Istenhez, a megtéréshez eljutni, másrészt segítsen elmélyülni a már hitben járóknak. A Cursillo alkalmain a lelki csendesedést, Istennel való kapcsolatot szeretnénk mélyíteni a gyülekezet közösségében, míg az Alpha kurzus átfogó tudást nyújt a keresztyén életről, érdekes kérdéseket feszegetve mutatja be a hívő életet, Isten felé terelgetve. Ez a két alkalom lehetőséget nyújt, hogy a kétkedő és elutasító embereket meggyőzzük, hogy Istennel könnyebb, hitben járva minden egyszerűbb.

Hogy kapcsolódik a címhez ez a gondolatsor? Szeretnék bemutatni egy lelkes, pár főből álló csapatot, a Kálvinista Apologetikai Társaságot, melynek vezetője Nagy Gergely református lelkész. Örülök, hogy ennek a bátor, lelkes csapatnak én is a tagja lehetek. A társaság szintén hasonló indíttatásból, mint a fent említett alkalmak, de más formában szeretné elérni a hitetlen, kétkedő embereket. A kis csoport egyházi támogatás nélkül, magától szerveződve, egyenlőre csekély külső támogatásból rendszeresen szervez hitvitákat, beszélgetéseket olyan ismert vagy elismert emberekkel, mint például Puzsér Róbert kritikus, dr. Boldogkői Zsolt molekuláris biológus, dr. Orosz László fizikus, dr. Szalai Miklós filozófus vagy Farkas Attila Márton egyiptológus, kulturális antropológus, publicista.

Társaságunk tagjai nemcsak hitetlen vagy éppen Istent kereső professzorokkal folytattak már eddig is vitákat például hit és tudomány kapcsolatáról, Jézusról, hanem katolikus papokat is ringbe hívtak *A kárhozatos bálványimádás* címmel vagy épp Szűz Mária szeplőtelenségének témáját vitatva. Az eddig lezajlott rendezvényekről készültek videófelvételek, amelyek megtekinthetőek a Kálvinista Apologetikai Társaság youtube-csatornáján. Itt találhatók még érdekes blogbejegyzések teremtéstörténetről, értelmezésekről, hit és tudomány harcáról vagy korunk ismert és elismert teológusaival készült eszmecserék Noé történetiségéről, a Biblia hitelessége mellett szóló érvekről. Számunkra misszió, hogy a kereső, kétkedő emberek komoly kérdéseire komoly válaszokat tudjunk adni. Istené legyen a dicsőség, hogy vannak, és reméljük lesznek is, akik kerestek maguknak közösséget, ezeket a beszélgetéseket, vitákat hallgatva, vagy meg is térnek. Minden érdeklődőnek szeretettel ajánlom ezeket a forrásokat is, hallgassanak, nézzenek bele, illetve jöjjenek el alkalmainkra.

„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek. (Máté 5,11–12)

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

Születésnaposok köszöntése

A januári presbiteri gyűlésen az elnökségi jelentésben Simonné Bakó Mária főgondnok asszony köszöntötte és emlékezett meg a január hónapban kerek születésnapjukat ünneplőkről. Elmondta, hogy nagytiszteletű Szabó Gábor tb. esperes urat a katonatelepi közösségben január 19-én 80. születésnapja alkalmából a gyerekek verssel, majd a gyülekezet énekszóval köszöntötte.

Január 26-án pedig a díszteremben a 9 órás úrvacsorás istentiszteleten az ünnepelt hirdette Isten igéjét Péter apostol első könyve második fejezetének hatodik és hetedik verséből. Az igehirdetést követően a parókus lelkészekkel közös hálaadással köszöntötték őt és kedves feleségét, Katikát a gyülekezet közösségében. A virágcsokor mellé ajándékul egy régi, de még jó állapotú mázas, díszdobozos templomcserepet kapott. Gábor bácsi elmondta, hogy magasztalja és áldja az Urat, hogy emberileg szólva, legalább öt emberre való betegséget és nyomorúságot kihordott, de mégis megőrizte az Úr Isten, és itt lehet a gyülekezet közösségében. Milyen csodálatos az Úr, utat készített számára attól a kis somogyi faluból mindenfelé, amerre járhatott és szolgálhatott. 35 évvel ezelőtt választották meg a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye esperesének, és ezt követően került Kiskunhalasról városunkba. 1986. január 26-án iktatta be a kecskeméti egyházközség a lelkészi hivatalába és foglalta el esperesi székhelyét.

Főgondnok asszony a presbiteri gyűlésen jelen lévő Hörcsök Imre egyházmegyei gondnok urat is köszöntötte az elnökség és az egész presbitérium előtt, aki januárban 70. születésnapját tölthette be. Gondnok úr hálás szívvel, Isten iránti hálával és köszönettel vette mindazokat a köszöntéseket, jókívánságokat, a szeretet, a megbecsülés kifejezését, amely a 70. születésnapja alkalmából eljutott hozzá. Hálás az Istennek a 70 esztendőért, azért az útért, amit már megtehetett, és imádságban kéri és várja, hogy mit bíz még rá az Ura.

Február 7-én pedig az egyházmegye tanácsülése előtt Tiszakécskén Bán Béla esperes úr az áhítatot követően gratulált a két ünnepleltnek. A 121. zsoltár szavaival köszönte meg egyházmegyénkben végzett szolgálatukat, és Isten áldását kérte további életükre.

„Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt! Az Úr védelmez téged, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az Úr jártodban-keltedben, most és mindenkor.”

Isten gazdagon áldja meg a 80. és a 70. életévüket betöltött testvéreinket!

Belső kirándulás

Mindig nagy izgalommal tekintek az olyan alkalmakra, ahol egyházközségünk több közössége is részt vesz. Jó látni az új és régi ismerősöket, beszélgetni a megterített asztalnál, esetleg közösen megvitatni az előadásokon hallottakat. A mostani alkalmon is nagyon szerteágazó ismeretekre, tudásra tehettünk szert. A cigánymisszió elhívatásának szele éppúgy megérintett, mint egy balettművész pályája. Különösen izgalmas volt a megújuló templom megtekintése, nem utolsósorban a színes borpaletta. Ha ez még nem lett volna elég, akkor még a táncolni nem tudók is részesei lehettek az izzó atmoszférának, amit a népzenészek teremtettek. Ha egy szóban foglalnám össze élményeimet, ezt mondanám: MEGÚJULÁS. Megújulás egy hivatásban, egy épületben, egy életszeméletben, ízekben és ritmusokban.

Farkas Dóra

MEGÉRINTETTEM EGY CSILLAGOT

„Az Istennel való találkozás nem köthető földrajzi helyhez, egy épülethez." Ezzel a mondattal mindig egyet értettem. Sokszor meg is tapasztaltam, hogy nem várt helyeken is találkozhatok Istennel. Egy tóparton ülve, egy busz ülésébe süppedve, a tanári asztal mögött egy tanteremben, egy zsúfolt teremben, egy kiállításon, egy könyv lapjain, vagy akár a világhálón kalandozva. Szólt hozzám, ismerős és ismeretlen embereken keresztül, hívő és hitetlen, fiatal és idős, „hivatásos" és laikus hangján, sőt a hároméves gyermekem mondataiból is ő nyitotta rá szemem csodáira. Eddig azt gondoltam, templom lehet bármely hely, ahol Isten szól hozzám.

Eltelt több mint fél év, hogy nem jártam a mi templomunkban. A TEMPLOM-ban, ahol sok mindent átéltem. Lassan 30 éve ülök padjaiban, imádkoztam és bizonyságot tettem nem egyszer az úrasztalnál, részt vettem passiójátékban, énekeltem a karzaton, voltam nem egy évnyitón, évzárón és ballagáson. Együtt örültem a konfirmandusokkal, barátokkal, akiknek gyermekét keresztelték. És magam is átéltem életem egyik legfontosabb eseményét, az esküvőmet.

És mindezek fél évig nem jutottak eszembe, nem hiányzott a templom. Azt gondoltam, ott van a díszterem, ott is átélhetem az Istennel való találkozást. És igen, át is éltem. Nem is egyszer. De most újra jártam a TEMPLOM-ban. És most már tudom, hogy hiányzik. Hiányoznak a falak, a félhomály, az oszlopok – még ha nem is látok mögüle mindent –, a karzat szűk sorai, az orgona hangja.

A tanároknak szervezett belső kirándulás min-

den programja ajándék volt, feltöltődés. Élmény volt találkozni egy művésszel, akinek minden szavából, mozdulatából az elhivatottság szólalt

meg. Megerősítő volt a cigánymisszió munkatársainak szavait hallani. És persze jó volt beszélgetni, táncházban táncolni a kollegákkal. De belépni újra a templomba, ez volt a legmélyebb élmény. Az állványok között a szemnek talán nem volt semmi templomi, építkezés volt, por, vödrök és zsákok. Először csak a hiányérzet volt bennem, hol van a régi, megszokott helyem, nem szól az orgona, sőt a sokszoros borítás miatt nem látni a sípjait sem, és elbújt a szószék koronája is. Aztán felmehettünk a mennyezet alatti állványzatra, és megérinthettem egy csillagot. És akkor újra láttam a régi TEMPLOM-ot, és rájöttem, hogy hiányzik. Biztos sok minden más lesz, más lesz a világítás, a hangosítás, másképp süt be a nap, mert nem futja be vadszőlő az ablakot, lesz modern felszerelés a vetítéshez. De a mi TEMPLOM-unk lesz. A csillag, amit most megérintettem, ott lesz fölöttem, ahogy ott volt évszázadok óta. És ha majd fölnézek rá, újra és újra eszembe jut, egyszer én ott a csillagnál találkozhattam Istennel.

Tusáné Petróczi Lea

SZERZŐ **SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA**

Főgondnoki köszöntő

Isten hozott és gyűjtött egybe bennünket az esztendő első napján az ige mellé, hogy hálát adjunk az elmúlt évben Istentől kapott sok–sok ajándékért és nehézségért.

Készítsünk mérleget? Igen, készítsünk, hiszen e nélkül nincs gazdálkodásunk, meg is teszik az egyházközség szakemberei a megfelelő időben.

Készítsünk mérleget? Igen, készítsünk, mert számot kell adnunk egyen-egyenként is és gyülekezetként is az elmúlt időszakról, az abból fakadó teendőinkről, ami ránk vár ebben az esztendőben. Természetesen a teljesség igénye nélkül, amit mégis

szeretnék kiemelni, az a hála és a hálaáldozat.

„Épüljetek fel lelki házzá” – olvassuk 1Péter 2,5-ben. Péter idejében a sarokkő volt az az első kő, amit első elemként raktak le egy-egy építkezésnél, ami meghatározta az épülő ház tájolását, sőt azt is, hol lesz az ajtó, az ablak.

Mind a gyülekezetünk életében, mind a saját lelki életünkben a sarokkő az Úr, arra épül fel az egész életünk, ahhoz igazodik minden és mindenki. Ő határozza meg az irányt, ő a fej. Ha hozzá igazodunk, akkor lesz jó nekünk, akkor épül a gyülekezet. Épül és szépül a mi lelki otthonunk, a szeretett templomunk. Isten belőled és belőlem épít, bennünket használ építőkövekként, úgy, ahogyan ő szeretné. Mi pedig igazodunk hozzá, a sarokkőhöz, a fejhez.

Kedves Testvéreim! A tervező tervez, a kivitelező megépíti, de csak félkész lesz ez az állapot, a kúpcserepet az Úr teszi rá, mert ő a kezdet és ő a vég.

A félkész épületet együtt tudjuk befejezni. Mi leszünk, úgy ahogy vagyunk, az építőkövek, mi vagyunk a hálaáldozatok. Mindenki a maga helyén, mert ha nem vagy a helyeden, hiány keletkezik. Fontos, hogy megtaláljuk azt a helyet, amit nekünk rendelt az Úr, ahol teljesnek érezzük a szolgálatunkat. Többször megtapasztaljuk, hogy nem sikerül elsőre rátalálni, de ne futamodjunk meg!

„Önmagunk megtalálásának legjobb módja, ha elveszünk mások szolgálatában!” (Mahatma Gandhi)

Testvérek! A szeretet által munkálkodó hit, az odaszánás, az áldozatvállalás épít. Elengedhetetlen, hogy megtegyük a szellemi odaszánást, az anyagi odaszánást, az áldozatvállalást! Így és ekkor épül fel lelki házzá a templomunk itt a szomszédban, a Széchenyivárosban, Katonatelepen vagy bármelyik városrészben.

Hangsúlyozom, egy valami számít: Istennek tetszik-e az életünk? Hálásak vagyunk az ő kegyelméért, mely naponként megtart bennünket. Isten igéje megnyitja az ajtót, hogy azt tedd és tegyem, és az légy és az legyek, amire Isten teremtett. Az ige által képesek leszünk megtenni olyan dolgokat, amelyekről sosem gondoltuk, hogy lehetséges.

Kedves keresztyén Testvérek, adakozásunk mértéke megmutatja, mennyire bízunk Istenben. Tized. Vajon hányan adjuk vissza az Úrnak a tizedét annak, amihez hozzájutunk? 100% az Úré. Így kellene látnunk, mert mindenünk tőle van. *„Ti tizedet adtok, én pedig áldásomat árasztom rátok.”* – mondja az Úr. Aki elhiszi, hogy ez igaz, az megtapasztalja: az Úr áldása sokkal bőségesebb, mint azt elképzelni tudjuk. A Mező Gábor gondnok úr által mondott versben (Mentovics Éva: *Tiszta szívvel*) így hallottuk: ***„Adni, hisz az fogyhatatlan, bármennyit adsz, egyre több van.”***

Testvéreim! Isten dicsősége akkor mutatkozik meg gyülekezetünk életében, ha hozzá igazodunk, ha mindenki beáll a maga helyére, építőkő lesz. Egyéni és gyülekezeti életünknek is tükröznie kell Isten szépségét: *„Lássék lelkemben Jézusnak szépsége.”* Így leszünk hitelesek, így leszünk vonzók a keresztyén gyülekezet, a keresők számára is.

Így induljunk tehát a 2020. esztendőnek:

- legyünk építőkövek,
- legyünk hálások,
- legyünk hálaáldozatok.

Bízzuk **Ú**jra **É**letünket **K**risztusra!
Hozzon az újesztendő örömből végtelent,
Szeretetből önzetlent és épülő gyülekezetet!
Higgy, remélj, szeress!

SZERZŐ **KEREKES MÁRTON**

Gyülekeztünk szolgálata a hajléktalanszállón

Évek óta jelen van gyülekezetünkben a hajléktalanok közötti igei szolgálat. Ritter Nándor lelkész tette meg a kezdő lépéseket ebben, majd őt követte éveken keresztül Hodánics Tamás lelkipásztor és önkéntes munkatársai, akik egyben a kékkereszt csoport tagjai is.

A közelmúltban költözött új helyre, a Matkói útra a hajléktalanszálló, itt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szárnyai alatt találnak menedéket hajléktalan embertársaink.

Hétfőnként 17.00 órakor két áhítatot is tartunk itt, egyiket az ún. „csörgőn", ahol az utcán élők gyülekeznek, a másikat pedig az idősrészlegen.

Szolgálatunk elképzelhetetlen lenne a mindenkori lelkészi szolgálaton kívül az évek óta hűségesen és elkötelezetten szolgáló fent említett testvérek nélkül.

A „csörgőn" tartott áhítat házigazdái: Nagy Teréz, Nemesváry József, Oskolás János és Gáspár Tibor, a nyugdíjasrész felelősei Nagy János és Kerekes Márton. Ezúton is köszönetet mondok nekik, hogy lelkesen és lelkiismeretesen végzik azt a szolgálatot, amire Jézusnál is példát láttak.

A „csörgőn" tartott áhítat jellegzetessége, hogy a kedves hallgatók gyakran kérdéseikkel és megjegyzéseikkel szakítják félbe az igemagyarázatot, ami párbeszédessé és egyben őszintévé és személyessé teszi az alkalmat. Az itt résztvevők gyakran cserélődnek, ami jó alkalom arra, hogy minél többen hallják az örömhírt.

Az idősrészlegen évek óta fix hallgatóságunk van, akik – úgy látjuk – nyitottan és érzékenyen hallgatnak minket, különösen is örülnek az imádságnak, áldásnak. Persze azt sem kell elhallgatni, hogy vannak olyanok is, akik az áhítat idejére szobájukba húzódnak vissza.

Szolgáló csapatunkban van, aki az áhítaton túl verssel köszönti rendszeresen a jelenlevőket, más saját költségből olykor csokoládéval, igés kártyával vagy valaki minden év elején falinaptárral ajándékozza meg a lakókat.

Szolgálatunk része kezdetektől az adventi ajándékcsomag átadása. Advent első vasárnapjához közel eső hétfőn 60 csomagot osztunk ki hajléktalan testvéreinknek. E csomagokat a gyülekezeti diakóniai központ vezetője, munkatársai és a nőszövetség tagjai állítják össze, akiknek ezúton is köszönetünket fejezzük ki. Nagy öröm ez a kis ajándékcsomag karácsony közeledtével az ott lakó, melegedő testvéreknek.

A hajléktalanok közti lelkészi szolgálat része egyrészt a szolgáló csoport összefogása, lelkesítése, illetve rendszeresen vállaljuk és végezzük az elhunyt hajléktalan barátaink temetését is.

Természetesen gyülekeztünk korábban és jelenleg is (pl. szeretetebéd adventben; tavasszal a Wojtyla-házban stb.), más formában is támogatja hajléktalan testvéreinket, ez az írás elsősorban a Matkói úti szolgálat bemutatására vállalkozott csupán.

Egyházközségünk nagyon örül annak, hogy a Máltai Szeretetszolgálat ilyen nyitottan és együttműködően ad teret e szolgálat végzéséhez.

Kérjük e sorok olvasóit, hogy rendszeresen imádkozzanak városunk hajléktalanaiért, a közöttük végzett igei szolgálatért és szolgálókért, a diakóniai szolgálatért, a Máltai Szeretetszolgálat munkájáért és munkatársaiért!

Ahhoz, hogy a hajléktalanok közötti szolgálatot ebben az évben is a fent említett mértékben és módon tudjuk végezni, szükségünk van 100 000, azaz százezer forint céladományra. Kérjük, aki erre a célra tud adakozni, az egyházközség pénztárában fizesse be adományát, és ott jelezze, hogy: *„szeretetszolgálat/hajléktalanszolgálatra”* fizeti be ezt az összeget.

Nagylelkű adományaikat előre is köszönjük! Isten legyen őriző Pásztorunk!

SZERZŐ **NAGY ILONA HENRIETTA**

ALPHA – a kezdet

„Életem legnagyobb kalandja”
„Mindig tudtam, hogy létezik Isten, de korábban nem tapasztaltam, hogy milyen hatással lehet az életemre.”
„Az emberek itt szeretettel fordultak egymás felé és felém is.”
„Azt éreztem, hogy megérkeztem.”

Ilyen és ehhez hasonló mondatokkal számolnak be világszerte arról, hogy mit tapasztaltak az Alphán, és ilyen élményekkel fejeztük be mi is a novemberben indult sorozatunkat.

Tizenegy héten át voltunk együtt ebben a folyamatban, ahol először sokan félve érkeztek, és az autójukban ücsörögve gondolkodtak, hogy egyáltalán bejöjjenek-e. Mások hetekig nem szólaltak meg a beszélgetéseken, volt, aki azt sem tudta, egyáltalán mit keres itt, csak úgy érezte, ide kell jönnie. Volt, aki közösségre, beszélgetésre, barátokra vágyott. És ott voltunk mi, a szolgálók, akik készültünk, imádkoztunk, díszítettünk, és mindent megtettünk, hogy minél kellemesebb környezetben tudjuk fogadni a vendégeinket. Úgy, ahogy otthon, ha vendégséget készítünk elő.

A sorozathoz hozzátartozik egy hétvége, aminek a különlegessége az intenzív együttlét, a dicsőítés és az imaszolgálat. Sokakban ez hozta az áttörést, az igazi „megérkezés” élményt. Itt érkeztünk meg egymáshoz, magunkhoz és persze Istenhez, mert itt már nemcsak beszélgettünk róla és az élet nagy kérdéseiről, hanem meg is tapasztaltuk azt az imádságos légkörben.

Nehezen engedjük el egymást, de tudjuk, hogy nincs vége, mert olyan változást hozott a résztvevők életében ez a sorozat, ami megmutatta nekik, hogy vannak még mély, tartalmas beszélgetések és kapcsolatok, és hogy Isten is ilyet szeretne velük, ezért mind keresik a helyüket a gyülekezetben.

Mi pedig a szolgálókkal folytatjuk, és készülünk az újabb sorozatra. De mi is az Alpha?

Egy olyan interaktív programsorozat, ahol a hit alapvető kérdéseit tudjuk megbeszélni, oldott, kellemes és otthonos légkörben. Egy jól elrendezett asztal, egy kellemes vacsora, egy gondolatébresztő film, egy tartalmas beszélgetés, jól megválogatott társaság.

A lényeg pedig itt van: otthonos légkör. A sorozat alapja az, hogy a gyülekezeti tagok otthon érzik magukat a közösségükben, és ami talán még fontosabb, otthonra leltek az Isten mindenütt jelenvalóságában. Amikor mi magunk otthonra lelünk, akkor szívesen hívjuk meg barátainkat, családunkat, ismerőseinket, hogy megláthassák ezt az otthont, hogy vendégül láthassuk őket, hogy megoszthassuk az örömünket, boldogságunkat vagy éppen kérdéseinket, bánatunkat. Ugyanígy lehetünk a gyülekezettel, kisközösségeinkkel és

a tanítványi léttel is, ahogyan az életünket az ő jelenlétében éljük. Meg akarjuk osztani, tovább akarjuk adni, meg akarjuk mutatni másoknak, azt akarjuk, hogy más is részesüljön belőle, hogy megérezze azt a csodát, amit mi tapasztalunk Istenben. Ilyenkor felbuzdul a vágy bennünk, hogy valóban betöltsük a küldetésünket: *„Menjetek el és tegyetek tanítvánnyá minden népet…."* (Máté 28,19).

Mindannyiunknak van egy vagy több barátja, kollégája, családtagja, akinek nagy szüksége lenne rá, hogy otthonra leljen Istenben és a gyülekezetünkben, de néha nehezen teszünk bizonyságot, vagy éppen nem jut el hozzájuk a szavunk. Talán a templom szó hallatán össze is rezzenek, és tiltakozva vonulnak ki a beszélgetésből, vagy éppen a kedvenc ellenérveiket hozzák fel az egész kereszténységgel szemben.

Az Alpha ebben az egyszerre túlcsorduló és nehéz helyzetben ad egy lehetőséget. Csak egy vacsorára kell elhívni az illetőt, és az a reménységünk, hogy ők is megtapasztalhatják majd ezt az otthonérzést nemcsak a jó emberekkel, finom ételekkel, hanem Isten jelenlétében is. Így növekedhet Isten országa, és így növekedhet a gyülekezetünk is. Te kit fogsz meghívni?

Krisztus követés, igehirdetés sorozat a Hunyadivárosban

Ökumenikus világimanap

Hunyadivárosi adventista kápolna

Ökumenikus világimanap

Evangélikus-református esték

Ökumenikus imahét 2020 a szolgálók szemével

A 2020. évi ökumenikus imahét anyagát a máltai keresztények készítették. Málta a Földközi-tenger szigetállama, amelyet minden oldalról hatalmas víz vesz körül, így a hajóközlekedés egyik központja a Földközi-tengeren. Ezen a 316 négyzetkilométernyi – Budapestnél jóval kisebb – szárazföldön, azaz az állam területét alkotó szigeteken 430 ezer máltai polgár él. A szigetállam fővárosa Valletta, s van nemzetközi repülőtere is. A lakosok a halászat mellett főleg a mezőgazdaságban kapnak munkát. Az anyaszigethez tartozik a közeli Gozo szigete, amelynek területe 67 négyzetkilométer. Málta és Gozo keresztényei minden év február 10-én együtt ünneplik a hajótörött Pál apostol szigetre érkezését, ezzel jelzik és köszönik meg a keresztény hitnek a szigeten való megjelenését. A 2020-as imahéten pedig a világ hívei a máltai keresztényekkel együtt olvassák ennek a hajótörésnek a történetét az Apostolok cselekedeteiből.

Pál és útitársai a hajó személyzetével együtt Rómába tartottak a viharos tengeren. Az apostol még ebben a kritikus helyzetben is missziós lehetőséget látott. A megpróbáltatásban nem esett pánikba, nem csüggedt el, hanem tudta: Isten kezében van. Ott is Istenhez tartozik. Istennek szolgál, Istenben bízik. Meg volt győződve róla, hogy Istennek mindennel, ami történik, távlati tervei vannak. Nem is titkolta ezt az apostol a sorstárai előtt, akik végül osztoznak Pállal a kenyéren is, a reménykedésben is. A máltai keresztény testvérek az isteni gondviselést hangsúlyozzák, amikor évente felidézik Szent Pál hajótörésének történetét. Az imahét központi üzenete *„…nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk…”* (ApCsel 28,2). Az, hogy Máltán ma keresztények élnek, azt jelzi, hogy a hajótörött Pál és útitársai elfogadták a lakosok vendégszeretetét. Igyekeztek és tudtak is adni a máltaiaknak abból a hitből, reménységből, Jézus Krisztus szeretetéből, amely őket hordozta. Ilyen kölcsönös lehetőség ma a keresztények ökumenéje.

Nekem mindig nagy ajándék az ökumenikus imahét. Különleges is, mert szinte minden estét más városban és más testvéri közösségben élhetek át. Ez idén is így volt, Izsák, Orgovány, Nagykőrös, Kecskemét, Tiszakécske voltak állomásaim. Fókuszálva Kecskemétre, az volt a tapasztalatom, amit mindig is érzek, hogy a befogadó szeretet és a közösség megélése a legnagyobb ajándék. A Szentcsalád plébánia méltó helye volt az együttléteknek, és a körülmények is ideálisak voltak. A családias alkalmak az összetartozást erősítették. Színeinket mutattuk meg, gazdagítva egymást és felmutatva a Krisztusban megélt szeretetet. Jó volt idén, hogy Robi atya felvállalta a házigazda szerepét. Együtt vonultak be a különféle felekezetek lelkészei, mutatva azt, amit élünk egymással a városban, a jó kapcsolat, a testvéri közösség ajándékát. Híveink is ezt érezték, és magasztaljuk az Istent ezért az ajándékért.

Kis János (evangélikus lelkipásztor)

A máltai keresztyének készítették el az ez évi ökomenikus imahét anyagát. Az imahétre Kecskeméten, a Szentcsalád plébánián került sor január 20-25. között. A hívők a római katolikus és protestáns felekezetekből megtöltötték a 300 fős nagytermet. Ezen a héten a keresztyének egységéért imádkoztunk. A liturgia része volt – az istentisztelet előtt – a Kecskeméti Vég Mihály Kórus és a Lakó Sándor Kamarazenekar fellépése, amikor is Michael Praetorius *Szép tündöklő hajnalcsillag* c. művét adtuk elő. Sajnos a felkérés kissé későn ért utol bennünket, emiatt a kórus és a kamarazenekar is hiányos létszámban lépett fel. Kissé lámpalázasak voltunk, hiszen ekkora gyülekezet előtt ritkán énekelünk, azonban Mikesi Tibor karvezető dicsérete megnyugtatott bennünket.

Az imahéten, ezen a napon az a megtiszteltetés ért, hogy az istentisztelet előtt felolvashattam a lekciót az Apostolok cselekedetei 27. fejezetének válogatott verseiből. Ebben a fejezetben olvasunk Pál apostol római hajóútjáról, amikor rabként viszik a császár elé. Útközben rettenetes vihar tör ki, ami a hajó pusztulását eredményezi. Az apostol még ebben a kritikus helyzetben is missziós lehetőséget látott. A megpróbáltatásban nem esett pánikba, nem csüggedt el, hanem tudta: Isten kezében van.

Az ökumenikus imahéten Pál Ferenc nagytiszteletű úr szolgált. Hangsúlyozta, hogy Pál apostol a reménység foglya volt, mert bizonyos volt abban, hogy megtörténik az, amit Isten az ő számára kijelentett.

Számomra tanulságos volt, hogy még a legreménytelenebb helyzetben sem mondhatunk le a misszióról. Pál is tudta, hogy nehézségek várnak rá, ahogyan mindannyiunkra, de nem adhatjuk fel. Ma a keresztyénség sorsa múlik azon, hogy mi, kiválasztottak, minden körülmények között hirdetjük-e Isten igéjét. E célért valamennyi Krisztust hívőnek össze kell fognia, és egy cél érdekében kell cselekednie Krisztus egyháza és Európa jövőjéért.

Slavitsek Endre (presbiter, kórustag)

Az idei évben az ökumenikus imahét alapgondolata Pál apostol hajótörésének története volt (ApCsel 27,18–26; 27,41–28,2). Ez a nehéz helyzet számos biztató üzenetet hordozott. A történetben Pál nemcsak hajótörött volt, hanem mindvégig fogoly is. De nem egy egyszerű fogoly, akit Rómába akartak szállítani, hanem a REMÉNYSÉG foglya! Reménysége volt a megtartatását illetően, küldetésére nézve és a körülötte lévők életére vonatkozóan is. Ma is lehet a Krisztus-hívőknek közös reménysége megtartatásukat, küldetésüket és környezetüket illetően!

Reménységgel vagyunk-e jelen ott, ahová Isten helyezett? A családban és munkahelyen. Reménységgel vagyunk-e ennek a dinamikusan növekvő városnak a kapcsán: hogy ebben a nagyvárosban, ahol különböző felekezetű keresztyénekként az evangélium hirdetésével bízattunk meg, lehet ÉBREDÉS, lelki megújulás? Ha Krisztus a világ reménysége, te sem lehetsz reménytelen a téged körülvevő világgal kapcsolatban!

Pál Ferenc (lelkipásztor)

„Egy hajóban evezünk."

Minden évben felekezettől függetlenül egy fantasztikus utazásra hív mindenkit az ökumenikus imahét. Ez egy olyan közös „hajóút", mely utazás során egyszerre fedezhetjük fel, csodálkozhatunk rá a Biblia ismert vagy kevésbé ismert világára és egyúttal önmagunk belső, olykor titkos útjaira.

Nekem is sikerült felszállnom erre a hajóra, mely az idén a fogoly Pál apostol útját követte. Akár hallgatóságként, akár kórussal szolgálóként ismét megtapasztaltam, hogy igazán csak Isten ereje segíthet ki minket az éppen megélt és átélt nehézségeinkből. Isten szeretete így lehet egyszerre vigasztaló s reményt adó. Olyan jó, hogy olyan sokan voltunk, sok-sok felekezetből, más-más élethelyzetből érkezve, s mégis itt együtt érezhettük napról napra, hogy egyre nagyobb bizalommal, sok-sok fentről jövő erővel telik meg ez a kis bárka. A közös ima, a közös éneklés elsöprő ereje minden évben ilyenkor is az egymást elfogadó, megértő szeretettel párosul. A kedves vendégszeretet pedig előkészít egy újabb utazást, melyre nagyon szívesen hívok mindenkit, aki legalább egy hétig át szeretne élni egy csodát.

Papné Sasinszki Ágnes (kórustag)

SZERZŐ **VASS RÉKA ADRIENN**

Petőfivárosi házi bibliaórák

Mint minden gyülekezetrészben, a Petőfivárosban is vannak havi rendszerességgel tartott bibliaórák. Hogy ezek általában hogyan zajlanak, arról majd az alábbiakban olvashatunk néhány petőfivárosi testvérünk beszámolójából. A városrész lelkipásztoraként csupán az idei félév felépítéséről szeretnék néhány gondolatot megosztani. Ezen félév tematikájának a címe az, hogy *„Akikkel a gyülekezetben találkozhatunk”*. Ennek keretében olyan meghívott vendégek választják az igét, akik valamilyen „vezető” tisztséget töltenek be a gyülekezetünkben. Az első két hónapban így volt közöttünk Mikesi Tibor kántor úr, Szabó Gáborné Kati néni, mint lelkészfeleség, és vele együtt kedves férje, Szabó Gábor nyugalmazott esperes. A következő hónapokban terveink szerint meghívottaink lesznek: Kabai Virág diakóniai igazgató, Bárdos Péter és felesége, Edit, akik a Református Pontban és a cigánymisszióban szolgálnak, Bán Magdolna könyvtár- és levéltárvezető, valamint Simonné Bakó Mária, gyülekezetünk főgondnoka. Ezeken az alkalmakon lehetőség van arra, hogy vendégeinkkel jobban megismerkedjünk, valamint gyülekezetben végzett szolgálataikba betekintést nyerhessünk.

Ha a hónap második keddje, akkor bibliaóra a Petőfivárosban. Az első alkalom sok évvel ezelőtt volt. Azóta már több lelkész váltotta egymást, de az időpont és a bibliaóra még mindig maradt a régi. Örömmel megyünk egymáshoz, jó hallgatni az igei üzeneteket és egymás hite által gazdagodni. Fontos dolog az is, hogy tudjunk mások örömén, gondjáról és segítsük egymást, ha lehet.

Groschné Kurucz Zsuzsanna

Örültem, hogy az SOS Gyermekfaluban istentiszteleti alkalom nyílt. Kezdettől fogva járok istentiszteletre, és egyre jobban megerősödtem a hitemben is. Várom az alkalmakat, hogy itt lehessek, és találkozhassam Istennel, lelkésznőmmel és a testvérekkel. Együtt vagyunk imádságban az Úr előtt, az ő jelenlétében.

Pál apostolon keresztül Isten Szentlelke világossá teszi számunkra, hogy sokan egy test vagyunk a Krisztusban. Egyenként pedig egymásnak tagjai az egymás hite által való építésben. Ezt segíti a havi egyszeri közös bibliakör is, mely hol egyik, hol másik gyülekezeti tagnál van megtartva. A bibliakörben nagyon várjuk, hogy a lelki táplálékból

merítsünk erőt. Ebben nagy szerepük van Vass Réka Adriennek és Pungur Béla lelkészünknek is, aki eljön ezekre az alkalmakra. Segítenek abban, hogy megértsük Isten üzenetét és szívünkbe fogadjuk. Mi, a jelenlévő gyülekezeti tagok is hozzászólunk a témához, és az igéről beszélgetünk. Sokat tanulunk egymástól is. Egy szívvel, lélekkel imádkozunk, zsoltárokat énekelünk. A lélekben való elmerülésben tapasztaljuk meg Isten igéje által Jézus jóságát, kegyelmét, erejét, dicsőségét.

A közösségi együttlét szeretetvendégséggel, beszélgetéssel és kellemes együttléttel ér véget.

Tasi Józsefné Rózsa

Húsz évvel ezelőtt Pungur Béla tiszteletes úr állt a kapunkban, ekkor kezdődött az új időszámítás az életemben. Tiszteletes úr elhívott a házi bibliacsoportba, én mentem, mert nagy üresség volt a lelkemben, magányosnak éreztem magam. Itt szeretetteljes közösség fogadott, újra hazataláltam Istenhez, testvéreket kaptam. Készülök minden alkalomra, szeretem hallgatni a bibliai magyarázatokat, csodálója vagyok, milyen nagy tudásuk van lelkészeinknek.

Azért imádkozom, hogy adjon az Úr erőt, gyakorolhassam hitemet jó egészségben.

Kocsi Jánosné Ilona

Vass Réka lelkésznővel közel három éve találkoztam. Az imádkozásról való látását, hitét osztotta meg a kékkereszt csoportban. Beszélgettünk és meghívott a petőfivárosi istentiszteletre, és azóta járok.

Bibliaórára is járok. Nekem nagy áldás, az ige szeretete erősödik bennem, ahogy beszélgetünk róla.

A testvéri közösség, a szeretet, és az, amikor csemegézzük a finomságokat, a társalgás egymással – erre nincs szó! Ezt átélni, megélni nagyon klassz! Így egész! Nem csak beszélünk róla, de meg is éljük a testvéri közösséget.

A mindenható Isten kegyelme mindannyiunkra!

Nagy Teréz

Ez év február hónapban nálunk, a Vacsiközben gyűltünk össze. Mi régi petőfivárosi lakosok – pár éve költöztünk át a vacsihegyi városrészbe – , bibliaórákra változatlanul a Petőfivárosba járunk. Ezért évente egy alkalommal mi vállaljuk a bibliaóra megtartását a Gólya utcai házunkban. Hálásak vagyunk, hogy a távolság ellenére mindig szép számmal jövünk össze, most is 26-an vettünk részt az összejövetelen, mely kis gondot is okozott az ülőhelyek szempontjából.

Vass Réka lelkésznő, a petőfivárosi gyülekezet lelkésze az alkalomra ismert vendéget hív meg,

aki az ige szolgálatában is részt vesz, valamint ismerteti életútját, munkáját. Ezen az estén meghívott vendég volt Szabó Gábor nyugalmazott esperes úr és kedves felesége, Kati néni.

Az 501. ének dallamának ismertetésével és eléneklésével kezdtük, majd Fördős Lajos kecskeméti református lelkész 1916-ból való imádságos könyvéből elmondott esti imádsággal folytattuk az áhítatot. Gábor bácsi felolvasta a Szentírásból azt az igét, amit Kati néni választott: *„Így szólt hozzá: kövess engem!”* (Lk 5, 27-32).

Esperes úr színes igemagyarázata után Kati néni beszélt a fiatal éveikről, azok nehézségeiről, családjukról. A közös megbeszélés és hozzászólások után imaközösséggel és zsoltáréneklással fejeződött be a házi bibliaóra.

Ezután szeretetvendégség keretében a sok finomság – amihez mindenki hozzájárul – kóstolgatásával és kötetlen beszélgetéssel ért véget az összejövetel.

Ezek az alkalmak nagy lelki feltöltődést jelentenek számunkra. Várjuk a találkozásokat, ahol egymás hitéből is erőt tudunk meríteni.

Soli Deo Gloria!

Kissné Baky Éva, Kiss Géza

SZERZŐ **FODORNÉ ABLONCZY MARGIT**

Házasság Hete 2020 Kecskemét

Sokdimenziós házassággondozás címmel szerveztünk a széchenyivárosi közösségben a LelkesítŐ Ökumenikus Családterápiás Műhely hét tagjával előadásokat, interaktív házassági műhelyt. 2020. február 12-én szerdán kisebb és nagyobb csoportokban szólt előadás az **intimitásról, a harag kezeléséről, a válás utáni krízisről, a családi elvárásokról,** melyek minden családot, házasságot érintenek *„A házasság a legérzékenyebb szobanövényed – nem hagyhatod gondozás nélkül.”* – ezzel a mottóval szerettük volna komolyan venni, hogy vannak, akiknek segíteni kell ebben. (Az előadások elérhetőek a LelkesítŐ honlapon.)

24 ÓRÁS IMANAP A HÁZASSÁGOKÉRT

2020. február 14-én 17.00 órától február 15-én este 17 óráig a gyülekezeti központban. Hány ember hány órája összpontosul egy napban? Hány ember adja magát, ötleteit, gondolatait, pénzét, munkáját, éjszakáját, imádságát a közösség – a Házasság Hetében a házasságok – építéséért?

„Amint a szabónak az a dolga, hogy ruhát varrjon, a vargának, hogy cipőt készítsen és javítson, a keresztyének dolga, hogy imádkozzanak." Luther Márton mondata sokféleképpen megvalósult a házasságokért szervezett 24 órás imanapban. A nőszövetség tagjai süteményt sütöttek, a kékkereszt csoport igéslapokat készített, Weiner Zoltán az ifisekkel az „éjszakai műszakot" vállalta a 24 órában, voltak, akik otthonról hordozták az alkalmat hűséggel. Hálásak vagyunk a zenekarokért, akik a szomszédos teremben zenélve nem is gondolták, hogy próbájuk mélyíti a csendet a másik teremben. Volt, aki „gyülekezeti nagymamákat" szervezett, hogy a fiatal házasok is eljöhessenek erre a napra. Szinte a gyülekezet minden csoportja megmozdult, hogy előkészítse a helyszínt a Tóth Endre teremben, vagy hogy minden órára jusson két házaspár, imádkozó ember, aki házigazdaként jelen volt az emeleti kis szobában. Lelkészek, gondnokok, presbiterek, sok-sok önkéntes szerető szívű ember tette hozzá a maga jelenlétét, és miközben adott, kaphatott is.

Az alkotás folyamata hosszú előkészületet igényelt: *„Az Úr mindenkinek más tevékenységben adott tehetséget, nekem a kreatív, kézműves tárgyak díszítéséhez adott talentumot. Nagy örömmel fogadtam, amikor a szorosan egymáshoz kötődő kapcsolatot jelképező méhsejtek elkészítésére felkértek. A hatszögek vágása, ragasztása, festése, díszítése folyamata alatt egyre többet ötleteltünk a szervezőkkel, amelyek által egyre nagyobb elhívást éreztem arra, hogy a férjemmel együtt végigmenjünk a 10 állomáson. Ami a hétvégi programjaink és a kisgyermekek mellett nehéznek tűnt, azt az Úr úgy szervezte, hogy el tudtunk úgy menni, hogy ő rám, én rá és együtt az Úrra tudtunk figyelni. Az őszinte gondolatokat egymással megosztva ráébresztett minket, hogy a házasság is folyamatos tanulás és szeretetteljes egymásra és Istenre épülő bizalmat igényel, és így képesek leszünk a családi sejtfalunkat építeni. Akkor tudjuk ezt az édes, törékeny kapcsolatot egyben tartani, ha összeforrva egymásra fogunk figyelni Isten ölelő szeretetében."* Kovácsné Dávid Ilike mondatai szépen összefoglalják a szimbólumokban gazdag imaséta előkészítő munkáját.

Az imádság közben való járás, elcsendesedés gondolata régi, a házasságok megújulásáért szervezett nap: *Jóban-rosszban-imádságban* címmel azonban új. Magyarné Damásdi Eszternek nem ez az első terve, s reméljük nem is az utolsó, mely sokakat házasságuk mélyebb megértésére segített. *„Egy imaséta készítésének mindig imádsággal állok neki. Kérem Istent, hogy amit papírra vetek, begépelek, kinyomtatok, és végül paravánokra ragasztok, megszólítsa az embereket. Pontosabban ő szóljon rajtam és mindezeken keresztül. Hisz az ima beszélgetés Istennel. Hálás vagyok, hogy ő szól. Jó volt megtapasztalni, hogy az apró építőkövekből hogyan valósul meg az egész, hogyan lesz sokak munkája még többeknek áldássá. Mert közösséggé váltunk: a paravánt pakoló, a lapokat nyomtató, a kartont vágó, a gyertyagyújtó, a sütit sütő, a virágot hozó, az igekártyát író, a gyerekekre vigyázó, a teát kínáló, az igehirdető, az imádkozó és az elpakoló."*

A tíz állomás egyikén, ha egy házaspár két tagja külön készíti el a gombcsaládot, s a két nézőpont egészen más képet ad, akkor arról utána beszélgetni lehet és kell is. Ennyire másként látjuk a valóságot? Igen, s ettől szép, ettől leszünk, lehetünk társak egy – sohasem unalmas – életre.

Hány találkozás fér bele egy ilyen napba? Voltak, akik autóval is kilométereket utaztak, hogy részt vehessenek Budapestről, Kecelről, Szarvasról, Ceglédről, voltak, akik a felekezeti határokat lépték át a Kecskeméten élő keresztény közösségekből, hogy igaz lehessen Jézus mondata: *„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást."* (Jn 13,35) Voltak házaspárok, akik itt ismerkedtek össze, hogy tudjanak együtt imádkozni is. Voltak, akik kifejezetten azért jöttek együtt, hogy együtt szolgáljanak. Volt olyan, aki egyik nap részt vett, s telefonon szervezte a többieket, hogy jöjjenek szombatra, mert ez nagyon jó. Mintha nem mindenki tudott volna erről? Volt, aki egyik nap eljött, s megkérdezte, jöhet-e másnap is. S volt, aki eljött egyik nap, s másnap elhozta a szüleit is.

Mi a legjobb a házasságodban? *„A mi házasságunk azért jó, mert a szerelmünket tudatosan újra és újra lángra lobbantjuk, és nem hagyjuk kihűlni. Amellett, hogy a szerelem összeköt minket, barátok is vagyunk. Nagyon sokat beszélgetünk, megbeszéljük a külvilág legapróbb dolgait is, és a bennünk lévő gondolatokat, érzelmeket is. Összehangoljuk céljainkat, sok a közös program, és minden este együtt olvasunk, filmet nézünk. Az elmúlt 20 évben együtt változtunk, és nem építettünk „külön szobákat" magunknak. Támaszai vagyunk egymásnak, teljes személyiségünkkel segítjük a másikat, ha rászorulunk. És persze mindketten Istennel élünk, az örömeinket, kihívásainkat, bánatainkat előbb vagy utóbb Isten elé visszük."* Dr. Jeney Szabolcs és Jeneyné dr. H. Nagy Judit így írtak, miután végigmentek az imasétán.

De volt olyan házaspár, akik előtte fogalmazták meg gondolataikat. Ezt írta a férj: *„A házasság önzetlenségre nevel, van esélyem a kiteljesedésre. Vele lehetek egész. Az életidőm, a terhem is megoszthatom, benne segítőtársra lelek, kiegészítjük egymást. Szeretem például, ha főzés közben megkér, hogy a magasabb polcról levegyem a szükséges fűszert vagy tálat. Feleségem az otthonunk melegen tartója, „kandalló" a házban... Mikor hazaérek, ledobom a fát, amit hoztam az erdőből, és én is fűtök tovább..."* A feleség pedig ezt írta: *„Mi a legjobb a házasságomban? Erre a kérdésre csak nézek magam elé, mert a legjobb dolog az, amit nap mint nap megélhet az ember a házasságában. A férjemmel valóban megélhetem a mélységeket és magasságokat, ami nagyon fájdalmas és felszabadító is egyben. A férjem mellett megtanultam alázatosnak és nőnek lenni. Megtanultam a döntések meghozatalát rábízni. Megtanultam az őszinteséget, az érzelmek kimutatását és kimondását. A férjemmel sétálva erősnek és védettnek érzem magam. És bízom Isten áldásában, Isten jelenlétében a házasságunkban, akihez soha nem kerültem volna ilyen közel, ha nem ebben a házasságban élnék. Hálás vagyok ezért és mindenért."* Herczeg László és Szabó Györgyi írásai.

Egy házaspár nem tudott velünk lenni ezen a napon, de az együtt töltött 10 év után kérdésünkre így válaszoltak: *„Tíz év házasság után – elgondolkodva azon, hogy mi a legjobb egy házasságban – a legfontosabb az egymás iránti szeretet, amely magában foglalja többek között az egymásra hango-*

lódást és a harmóniát. Ezek azonban nem hullanak egy pár ölébe csak úgy, meg kell érte dolgozni. Egy házaspár életében – ahogy a miénkben is – a legjobb, hogy meg tudunk beszélni mindent egymással, időt szánunk a másikra, és figyelünk arra, hogy milyen igényei, kívánságai vannak a másiknak. Ezek alatt nem valami nagyon nagy dolgokat értünk, sokszor az is rengeteget jelent, hogy nem megyünk el a társunk mellett egy fáradt nap után otthon anélkül, hogy ne éreztetnék vele, mennyire fontos nekünk." Dr. Kontra Krisztián és Krisztina.

Nagy ajándék volt a 25. óra is, a szombat esti „köteles istentisztelet", ahol megtanultuk Odüsszeusszal, hogy csak az árbochoz kötözve lehet megmaradni a szirének hívogató éneke közepette, s akit – ha mégis menni vágyva eloldásért könyörögne – hát barátai csak még erősebben odakötöznek. Majd láthattuk köteleit annak, aki „odakötözve" maradt értünk a kereszten, és Krisztus szegei csörrentek előttünk a kövön.

A KEDD 25+ fiatal házas tagjai és Borsos-Pintér Nóra vezették az elmélyülést igével, emlékeztetéssel, énekekkel, imádsággal, interaktív módon meghívva és bevonva a jelenlévő gyülekezetet is imádságra a házasságokért, családokért: *„Urunk, Istenünk, benned született, köttetett és maradt meg mind a mai napig házasságunk! Hálát adunk neked ezért. És sajnáljuk és bánjuk azt a sok „imádságtalan" napot, amikor nem akartunk, vagy nem tudtunk hozzád fordulni együtt örömeinkkel és küzdelmeinkkel. Könyörgünk segíts, hogy megújulhasson közös imaéletünk! Ámen."*

HÁZASSÁGOK MEGÁLDÁSA

Erre az alkalomra 2020. február 16-án este a KERT istentisztelet keretében került sor. Megrendítő volt látni, ahogy Tóth János, a Gyökössy Intézet vezetőjének igehirdetése után kivonultak a párok áldásra, a zenész csapat éneke alatt: *„Merni élni, szeretni..."*. Minden házaspár személyes igét kapott. Igen, a házasság egy az elkötelezett hivatások közül, melyben mind áldással megerősödve mehettünk tovább az istentisztelet után.

Végül hadd álljon itt, mintegy összefoglalásul egy kipróbált ember hitvallása:

„Hiszem, hogy Isten mindenből, még a legroszszabból is jót tud és akar kihozni. Ehhez olyan emberekre van szüksége, akik mindent a legjobbra fordítanak. Hiszem, hogy Isten minden bajban annyi ellenálló erőt ad, amennyire szükségünk van. De sohasem adja meg előre, hogy bizalmunkat ne önmagunkba vessük, hanem egyedül csak őbelé. Ennek a hitnek a jövőtől való minden rettegésünket le kell győznie. Hiszem, hogy vétkeink és tévedéseink sem hiábavalóak, s hogy Istennek azokkal sincs nehezebb dolga, mint vélt jócselekedeteinkkel. Hiszem, hogy Isten nem valami időtlen végzet, hanem őszinte imádságokra és felelős tettekre vár, és válaszol is azokra." (Dietrich Bonhoeffer)

SZERZŐ **BORSOS-PINTÉR NÓRA**

Elköteleződésünk egymás mellett – „Az árbócrúdhoz kötözve”

HÁZASSÁG HETE – ZÁRÓ ALKALOM, MEDITÁCIÓ ÉS IMÁDSÁG

Az alábbi írás a 24 órás imaséta a házasságokért program záróalkalmának szövegét tartalmazza, de több, mint egy gyülekezeti programról szóló beszámoló. Meghívás egy közös elmélkedésre és imádságra azoknak, akik azon az estén együtt voltunk.

Kedves Házaspárok, kérünk titeket, hogy együtt olvassátok és elmélkedjétek végig az áhítatot, átgondolva, mit jelent az a szövetség, ami kettőtök között köttetett, és áll fenn a mai napig, és mit jelent az Isten és köztetek lévő (szeretet) szövetség! Aztán együtt imádkozzátok át a lejjebb olvasható könyörgéseket: bűnvallást, kérést, közbenjárást!

Kedves egyedülálló Testvérem, ez a meghívás neked is szól. Hiszen házas testvéreidhez hasonlóan te is szövetségi kötelékben vagy a Mindenség Urával és egészen biztosan számos rád bízott emberrel. És a te imádságodra is nagy szükség van!

Sok hasonlatot találtak már a házasságra és a házasságkötésre, én most egy olyat hoztam, amit talán ritkábban emlegetnek. (*Tudom, hogy minden hasonlat sántít, de az ilyen képeknek az a szerepük, hogy kiemeljék a mondanivaló jelentőségét.*) A házasságkötés olyan, mint amikor Odüsszeusz odakötöztette magát az árbócrúdhoz.

Nyilván ismeritek a történetet. Odüsszeusz és az emberei a trójai háború után hazaindulnak Ithakába, és az első útjukba eső sziget rögtön nagy veszélyt tartogat a számukra. Szirének laknak ott, madár alakú, emberfejű lények, akik az alvilág úrnőjének a szolgálatában állnak. A feladatuk, hogy énekükkel, zenéjükkel elbűvöljék az arra járókat,

hogy azok a mélybe vessék magukat, és így ők az alvilág úrnője elé vezethetik őket. Odüsszeuszt előre figyelmeztették erre a veszélyre. Ezért az emberei fülébe viaszt öntetett, hogy ne hallják a szirének énekét, ő maga pedig, az árbócrúdhoz köttette magát, és megparancsolta az embereinek, hogy ha látják, hogy azért könyörög, hogy oldozzák el, akkor még szorosabban kössék oda az árbóchoz.

A házasságkötés – és minden elköteleződés – bizonyos szempontból ilyen. Egyetlen aktussal odakötözzük magukat a választott társhoz (Istenhez, hivatáshoz). Ettől még nem hallgatnak el a csalogató külső és belső hangok. De éppen ezért *kötöttük* oda magunkat az árbóchoz, és nem csak hanyagul nekitámaszkodtunk, hogy bármi jön is, ott maradjunk a választott mellett.

Emlékezzetek vissza a házasságkötésetekre! Hogyan öltöztetek fel erre a nagy eseményre, hogy hol, melyik templomban történt, hol mondtátok ki a szavakat, melyekkel a másikhoz odakötöttétek magatokat? És idézzétek fel, kérlek, azokat, akik ennek tanúi voltak! Mert ők nem csupán „vendégek" voltak az esküvőtökön, hanem tanúk is. Tanúi ennek az elköteleződésnek. És most képzeljük el, hallgassuk meg, hogy mit mondtak nektek azok, akik tanúi voltak a házasságkötéseteknek!

„Nézzetek meg bennünket! Van közöttünk mindenféle: olyanok, akik egyszer odakötöztük magunkat az árbocrúdhoz, és olyanok, akik sosem. Akik eloldottuk magunkat onnan, és akik nem. Olyanok, akik újra próbálkoztak az eloldozás után, és olyanok, akik azóta sosem. Egytől-egyig mindannyian egyet kérünk tőletek, és kívánunk nektek: maradjatok az árbocrúdhoz kötözve!

Isten ajándékul adta nektek a másikat. Ezt most pontosan látod. De nem csak most, ő a nehéz napokon, a „száraz időszakokban" is Isten ajándéka lesz a számodra, az egyetlen neked szánt társ.

Ne kívánkozz máshoz, máshová! Emlékezz arra, hogy mit láttál meg a párodban! Akkor ösztönösen tudtad, hogy neked arra van szükséged, hogy aki melletted van, olyan legyen, mint ő! Hogy pótolja, kiegészítse azt, ami belőled hiányzik. Emlékezz erre! Lásd meg benne újra ezeket, és ha nem látod, keresd, amíg megtalálod! És azért is kaptad őt, hogy hibáival és hiányosságával felnevelje benned a csírájában ott lévő szeretetet, nagylelkűséget és elfogadást. Hogy a szeretet kihívása elé állítson. Nem azért, hogy megbukjál, hanem hogy felnőj és formálódjál.

Ezért, ha megszólalnak a szirénhangok – benned vagy körülötted –, akkor ne az eloldódás lehetőségét keresd, hanem kösd magad még szorosabban az árbócrúdhoz! Kérd a társadat neked ajándékozó Isten Szentlelkét, hogy ő erősítse meg a szeretet és az elköteleződés kötelékeit! Az Isten elkötelezte magát mellettetek és a szeretet mellett!"

ISTEN ELKÖTELEZŐDÉSE MELLETTÜNK – A KERESZTFÁHOZ SZEGEZVE

Isten – mint minden másban –, az elköteleződésben, az önként vállalt „fához kötözöttségben" is megelőzött bennünket.

Már Ábrahámmal is úgy kötött szövetséget, hogy csak ő ment át a félbevágott állatok között mintegy azt mondva: *„Így vágjanak ketté, ha megszegném a választottamnak tett ígéretemet, és a vele kötött szövetséget."*

Izrael számtalanszor megszegte ezt a szövetséget, Isten mégsem „oldotta el" magát tőle. Szüntelenül hívta, figyelmeztette az övéit. Visszahívta őket a

tévútjaikról egy törvényes és szeretetteljes házasságba. Erről beszéltek Isten küldöttei mind, és ezt példázta Hóseás prófétának Gómerrel, a prostituálttal kötött gyötrelmes házassága is.

Ezt a végletes és végleges elköteleződést aztán Jézus Krisztusban pecsételte meg örökre a Mindenség Ura. Benne lemondott önmagáról is, isteni hatalmáról, kiváltságairól, a földön és a mennyben betöltött helyéről. Odakötötte magát egy kiszolgáltatott emberi léthez, hogy még egyszer és mindenkorra *„emberi kötelekkel, a szeretet kötelékével vonjon magához bennünket”* (Hós 11,4). Ezért maradt fent a keresztfán immár nem odakötözve, hanem odaszegezve magát.

IGEOLVASÁS: LK 23,32-43

„Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Azután sorsvetéssel megosztoztak ruháin. A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja! Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, és így szóltak: Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat! Felirat is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is! De a másik megrótta, ezt mondva neki: Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el. Majd így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba! Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.”

És nem lehet Jézus haláláról a feltámadása nélkül beszélni. Hiszen a kereszthalál a feltámadásért és az életért történt. A szenvedés a másikért és a kapcsolatért. Az elköteleződés a szeretetben megélt szabadságért. Ez lehet az alapja közös imádságunknak.

IMÁDSÁG

Köszönjük, Urunk, barátunk és Istenünk, hogy az elköteleződés példájában is te vagy az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Köszönjük, hogy megelőző szereteted ott volt már a világ teremtése előtt, ott volt választott néped és egyházad születése előtt, ott volt a mi születésünk és a házasságunk kezdete előtt, és lesz és marad minden nemzedék életében. Ebben bízva fordulunk most hozzád bűnvallásunkkal, kéréseinkkel és közbenjáró imádságainkkal. Ámen

Urunk, Istenünk, benned született, köttetett, és maradt meg mind a mai napig a házasságunk! Hálát adunk neked ezért. Egyúttal sajnáljuk, és bánjuk azt a sok imádságtalan napot, amit együtt töltöttünk, amikor nem tudtunk vagy akartunk együtt hozzád fordulni örömeinkkel és küzdelmeinkkel. Könyörgünk, újítsd meg az egyéni és a közös imaéletünket! Ámen.

Hálát adunk minden közösségért és körért, ahol a házastársak együtt vagy külön beszélgethetnek, tehetnek, imádkozhatnak a házasságukért. Köszönjük a gyülekezetünknek ezeket a köreit. Így

kérjük rájuk áldásodat! Legyen mindig Szentlelked jelen ezeken az alkalmakon. És kérünk, segíts el ezekbe a közösségekbe mindenkit, aki támogatást keres az életéhez, házasságához. Ámen

Atyánk, úgy könyörgünk a nehéz időszakot átélő vagy válságban lévő házasságokért, mint akik magunk is testben és bűnben élünk. Mint akik maguk is csak a te, egymás és mások segítségével tartattunk meg a saját házasságunkban, és akik csak rád nézve tekintünk bizakodással a jövőre. Könyörgünk, adj nekik akarást, reménységet, segítséget és készséget a segítség elfogadására! Hisszük, hogy te, aki feltámasztottad Krisztust a halálból, a halott házasságokat is fel tudod támasztani. Ámen.

Élet Ura! Hálatelt szívvel köszönjük neked a gyermekeket, akikkel megajándékoztál bennünket, és akikkel megpecsételted a házasságunkat! Köszönjük, hogy ránk bíztad a neked legdrágábbakat! Így könyörgünk felülről való bölcsességért, türelemért és szeretetért. És könyörgünk az ő életükért, jövőjükért, hitükért és majdani házasságukért! Ámen

Teremtő Istenünk! Hadd köszönjük meg most személy szerint a házastársunkat neked! Mint nekünk szóló, örök életre adott ajándékot. Köszönjük testét, lelkét, hitét, másságát, amivel kihívások elé állítasz bennünket, és mindazt a sok ajándékot, amit rajta keresztül adtál nekünk! Ámen

Szentlélek Isten! Könyörgünk hitet adó, megelevenítő munkádért! Imádkozunk azért, hogy a fiataljaink közül minél többen élő hitre jussanak, és hogy merjék hitben rád bízni a párválasztást, megvárni, és tőled elfogadni a nekik rendelt társat. Imádkozunk azokért, akik régóta várnak, és imádkoznak, hogy el ne veszítsék a reményt, meg ne keseredjenek, és kérünk, add meg nekik is a szívük kérését! Ámen

Bűnbocsátó és sebeket gyógyító Istenünk! Bűnbánattal visszük Eléd azt a sok sebet, amit házastársunknak okoztunk az együtt töltött idő során. Kérünk, drága Szentlélek, hogy világosítsd meg előttünk, amit úgy vétettünk, hogy észre sem vettünk, vagy nem akartuk észrevenni. Kérünk, te segíts mindkettőnket a kiengesztelődésben, te gyógyítsd a sebeinket, te újítsd meg a szeretetet és a szerelmet közöttünk! Ámen

Mindenható Istenünk, világ Ura! Kérünk, te rombold le a házasságot lejáratni akaró erőket. Engedd, hogy bátran és hitelesen tehessünk bizonyságot a szűkebb és a tágabb környezetünkben, hogy a házasság tőled rendelt jó! Ámen.

Áldjon meg Téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! Ámen

SZERZŐ LACZAYNÉ CSIBRÁN EMŐKE, LACZAY ANDRÁS

Imaséta-imareggel Krisztussal egy padlásszobában

Mikor van időtök egymásra? – hallottuk szinte visszhangzóan a házasság hetén többször is. Tényleg, mikor van időnk egymásra? Mikor van időnk egymásra vele?

Reggel van, ébred a kicsi! Gyors reggeli, pelenkázás, szellőztetés, szóval a reggeli rutin megy általában, és rövidebb az ige-idő. De tudtuk hova készülünk, és ott majd töltekezünk. Ez a szombat reggel más volt: úgy ébredtünk, mint minden reggelen, de tudtuk, hogy másként lesz. Lesz két óránk egymásra, imádságra, Urunkkal együtt ketten hármasban. A kicsit rábíztuk a nagybátyjára és a nagynénire. Minden kész volt: bennünk is, körülöttünk is és ott is, ahova érkeztünk. Régen voltunk ennyit együtt, csak egymással. Ma volt, lesz időnk egymásra.

Hogyan indult ez a nap?

A reggeli fagyot lassan olvasztotta a szikrázó napsütés. Volt valami békesség az elindulásban. Reggel 7 előtt pár perccel érkeztünk. Csend, izgalom. Érezhetően Lélekkel telt helyre léptünk be a gyülekezeti terembe. Segített a ráhangolódásban, hogy alig találkoztunk valakivel, s velük is csak suttogva váltottunk néhány szót. Utunk először felfelé vezetett. Igen, ott volt az imaszoba. Fel kellett menni a lépcsőkön. Ebben is üzenet volt: elszakadás, felülemelkedés. Ég és föld között. Ha volt már valaki a galérián, az tudja, hogy csak egy kis ablakon szűrődik be némi fény. A villanyt lekapcsolva, a mécseseket meggyújtva nem az asztalhoz ültünk le, hanem az ablak alá a puffokra kuckóztunk le: padlásszoba hangulatot idézve. Így otthonosabb volt számunkra.

Hogyan éltük meg az imára fordított egy órát? Több lap volt előkészítve különböző témákkal, amelyekért imádkozhattunk. Mindegyiken bibliai igehelyek, énekek, kérdések, lelket megérintő gondolatok. A „szeretet” címűt választottuk. Olvastunk, imádkoztunk, énekeltünk. Emberek, családok jöttek elénk. Régi és kevésbé régi házasságok. Még vagy már egyedülálló emberek. Kisebb közösségek és a nagy család, a gyülekezet is. A falon is imádságok. Gyertya, nyitott Biblia az asztalon. Gondoltuk, a „szeretet” feliratú lap mellett másikat is előveszünk majd, hogy végigimádkozzuk. Mennyi az idő? – tettük fel a kérdést az egyik rövid megállásnál. 7.55! Az imádságban töltött idő elrepült – nem volt nehéz embereket és ügyeket hordozni. Maradtunk volna még.

Imádság után imaséta következett. Tele vol-

tunk várakozással: milyen utat fogunk járni? Min megyünk végig? Milyen emlékek jönnek elő? Mire eszmélünk rá? Milyen indításokat kapunk a jövőt illetően? 10 állomás állt előttünk, egy óránk volt rá – kevésnek bizonyult.

Minden állomás hozzánk tett valamit, nem is tudjuk eldönteni, volt-e egyáltalán kiemelkedő közülük.

A családról való „gombolkozás” – vagyis családunk elrendezésének, kapcsolati hálójának összeállítása gombokból – elgondolkodtató volt: ki van középen? Ki vezet? Ki milyen távol van a középponttól, vagyis Krisztustól? És mi milyen közel vagy távol vagyunk egymástól? Érzelmileg leginkább az „Ámen” című állomás állított meg. Átgondolhattuk újra az évekkel ezelőtt az Úr előtt kimondott fogadalmunkat. Találtunk egy-egy bocsánatkérő imádságot is, egyiket a férj mondja a feleségének, a másikat a feleség a férjnek. Megálltunk, megfogtuk egymás kezét, és elmondtuk őket. Jó volt bocsánatot kérni, megbocsátani, és így tovább indulni.

Azon a szombat reggelen kaptunk ajándékba két órát. Szükségünk volt rá. Szükség lenne máskor is. Igen, bátran kijelenthetjük, hogy rendszeresen. Talán nem csak nekünk.

Imával készültünk az imasétára, és imádságos szívvel adunk hálát Urunknak és a szervezőknek ezért a lehetőségért.

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

Választói névjegyzék

Januári presbiteri gyűlésünkön foglalkoztunk nyilvántartott egyháztagjaink névsorával, ugyanis elfogadásra került egyházközségünk 2020. évi választói névjegyzéke. Elnöklelkész úr előterjesztésében elmondta, hogy ez az időszak, a február-március hónap arról szól immár évek óta, hogy megkeresik a „lemorzsolódókat", vagyis azokat, akik az előző három évben benne voltak a névjegyzékben, de – bár élnek és nem költöztek el – most mégis hiányoznak belőle. Októbertől pedig személyes hívogatás történik, ekkor próbálják meg az új belépő tagokat megszólítani. Azt is bejelentette – amit már az ősz folyamán kihirdetettek – , hogy ettől az évtől kezdődően megszüntették azt a lehetőséget, hogy január 31-ig visszamenően lehessen rendezni az egyházfenntartói járulék befizetését. Így 2019. december végével, 1062 fővel lezárult a 2020. évi választói névjegyzék. Ez a legszűkebb kör, a legtudatosabb felnőtt egyháztagok rétege, a választók közössége.

„A választói névjegyzék a gyülekezeti tagok számontartásának majdnem a legszűkebb körét tartalmazza, és a törvény által megkövetelt egyetlen névsor szerinti nyilvántartás. Leginkább így ezzel a közösséggel, illetve ezzel a számmal találkozunk. Egy gyülekezetet ugyanilyen módon meghatároz további három szempont, bár ezek nem határozhatók meg ilyen pontossággal.

Az első kör, amely érinti a gyülekezetet, a református identitásúak köre. Ez leginkább az állami népszámlálás adatainak felel meg. Kecskeméten ez 10-15 ezer ember lehet, bár nehéz meghatározni, hogy kik tartják magukat reformátusnak, és hogy milyen erős ez a református identitás. A második kör a gyülekezeti kötődésű emberek száma, akik valamilyen kapcsolatot kiépítenek, működtetnek a református egyházközséggel. Ide tartoznak az alkalmainkat látogatók, a hittanosaink és családjaik, a kollégiumi körhöz tartozó családok. Ezek az emberek lehetnek 5-8 ezren is a városban, de a számukat szintén nehéz meghatározni. Ebbe a körbe minden korosztály beletartozik, kb. 1400 gyermek jár a kollégiumba, kb. 1000 hittanosunk van, ezek a fiatalok és a hozzájuk tartozó családtagok ezt a létszámot már erősen növelik. A harmadik kör az egyházfenntartásban résztvevők, akik nem azonosak a választókkal. Ezek az emberek tudatosan támogatják gyülekezetünket, de valamilyen okból nem adnak jogi formát ennek a viszonynak. Sokszor például azért, mert nem is reformátusok, családtagként, nincs konfirmációjuk, de szimpatizánsként a gyülekezetünkben élik meg a hitüket." (Kivonat a 2019. évi februári presbiteri előterjesztésből, előterjesztő Kuti József)

A kék grafikon az egyházfenntartói járulékot fizetők számát ábrázolja, *„míg a piros vonal azok a gyülekezeti kötődésű emberek, akik egyházfenntartói járulék fizetési szándékukat jelezték."* A legtöbb

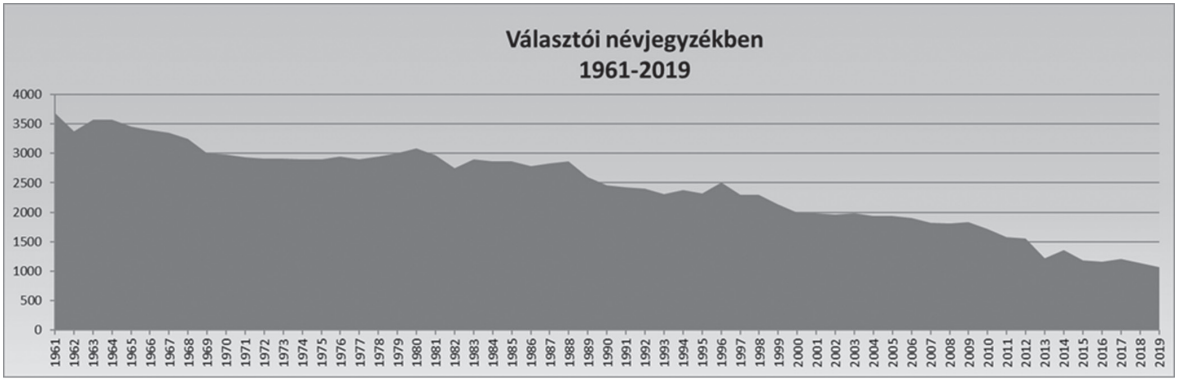

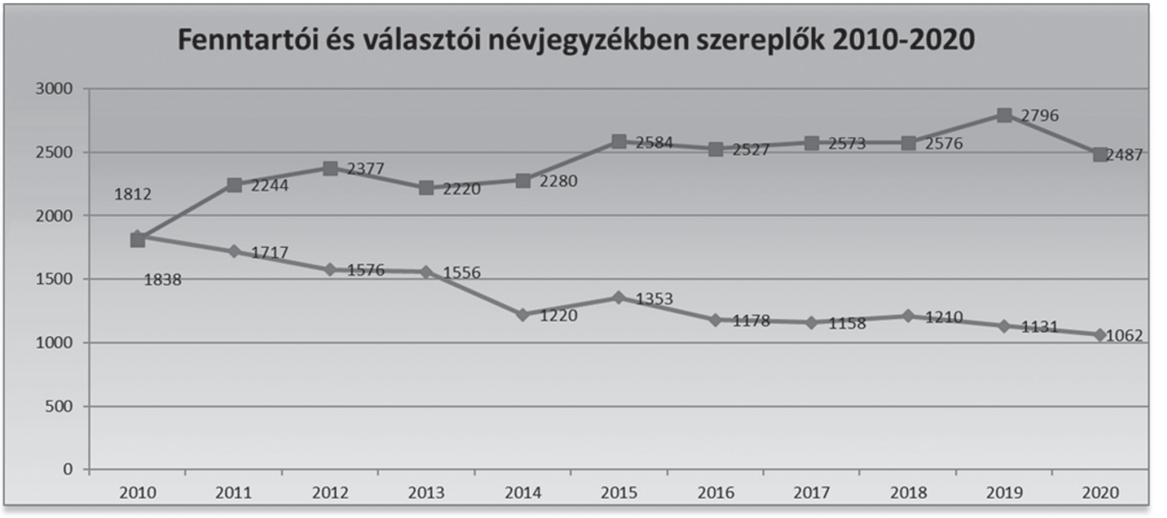

gyülekezetben ez a két grafikon megegyezik, mert aki egyházfenntartói járulékot fizet, azzal egyúttal választó is lett, kvázi befizeti magát a gyülekezetbe.

A hagyományos gyülekezetekben ez szinte mindig megegyezik, nálunk ez láthatóan eltér. Mindannyiunk felelőssége, hogy próbáljuk invitálni és meggyőzni azokat, akik ugyan már valamilyen szinte kapcsolódnak gyülekezetünkhöz, de jó lenne, ha még egyet lépnének beljebb, és vállalnák az egyházfenntartói tagságot is. Sajnálatos, hogy többen voltak olyanok, valószínűleg figyelmetlenségből, akik elfeledkeztek az egyházfenntartói járulék befizetéséről. Egyik kedves tiszteletbeli presbiterünkről tudjuk, hogy ő például mindig a születésnapján, vagy ha hétvégére esik, akkor utána jön és fizeti be támogatását a pénztárba.

Ahogy rápillantottam a befizetésekre, azt láttam, hogy sokan szeretik az utolsó pillanatra, decemberre hagyni ezt a dolgot, pedig rendszeres befizetésre is van lehetőség. Lehet utalni, lehet beállítani úgy a számlánkat, hogy rendszeresen/havonta vonja le azt az összeget, amelyet mi megadunk.

Nemcsak itt a pénztárban, nyitvatartási időben, hanem a Református Pontban is lehet rendezni járulékunk befizetését. Mindenesetre mindenkitől szeretnénk kérni, hogy ha befárad gazdasági hivatalunk pénztárába befizetni, akkor tegye meg, hogy utána néhány percre még átmegy a lelkészi hivatalba és kéri, hogy ellenőrizzük adatait nyilvántartásunkban. Sokan úgy vannak vele, hogy már évek, évtizedek óta egyháztagok, és nincs semmi változás adataikban, pedig általában van. Sokszor arra sincs idejük, figyelmük, hogy amikor lehetőség van, ellenőrizzék adataikat a választói névjegyzékben. Fontos lenne, hogy azok, akik az utalás mellett döntenek, minden esetben írják be nevük és lakcímük mellett, hogy éppen egyházfenntartói járulékra, vagy ilyen/olyan adományra kívánják befizetni támogatásukat. Ez nagyban megkönnyítené az azonosításukat. Az idei évi első egyházmegyei tanácsülésünkön elhangzott, hogy egyházfenntartói járulék tekintetében a magyarországi átlag a tavalyi évre vonatkozólag 7 000 Ft volt. Jó hír, hogy mi ugyan nem sokkal, de egy picivel az átlag fölött voltunk. Sajnálatos viszont, hogy a többség kizárólag a meghatározott összeget fizeti be, és figyelmen kívül hagyják, hogy lehetőségük lenne arra is, hogy maguk határozzák meg egyházfenntartói járulékuk mértékét úgy, hogy az éves jövedelem 1%-át fizetik be. Jó lenne ebben még jobban erősödnünk. Az idei évre az egyházfenntartói járulék mértékére az alábbi javaslatot fogadta el a presbitérium: 2020-ban a konfirmált, de önálló keresettel nem rendelkező egyháztagoknak 2 000 Ft, nyugdíjasoknak 7 000 Ft, önálló keresettel rendelkezőknek 10 000 Ft/év. Emellett szükség van továbbra is a százalékos arány megnevezésére és az ennek megfelelő adakozás erősítésére is.

Ha a 2019-es évre tekintünk vissza, akkor úgy látjuk, hogy költségvetésünkben a befizetéseinknél az egyházfenntartói járulék tervezett mértékét nem értük el, kb. 2,5 millió forinttal kevesebb adomány érkezett be pénztárunkba. Ez azt jelenti, hogy ha egy főre osztjuk, akkor az 1062 fő kb. átlagban picivel több, mint 10 000 Ft egyházfenntartói járulékot fizetett be egy évre. Ezt az összeget még tovább bontva körülbelül egy hónapban két gombóc fagylalt árát fizetjük be gyülekezetünk támogatására. Jó lenne, és ajánlom kitűzendő célnak egyházfenntartói járulék címén, hogy próbáljuk megcélozni egy havi kábeltelevízió vagy internet-előfizetés havi díjának befizetését a gyülekezet kasszájába. Ugyan ez nem verseny, de ahhoz, hogy doppingolva legyünk, elárulom, hogy van olyan egyházmegyei gyülekezet, ahol ez az éves átlag meghaladja a 27 000 Ft-ot egyházfenntartóra lebontva. Nem lennék igazságos, ha arról nem ejtenék szót, hogy adományok tekintetében viszont messze meghaladtuk a tervezett keretet, szinte dupláját fizették be gyülekezeti tagjaink az előirányozottaknak, de erről majd a következő számban bővebben írunk.

SZERZŐ **SIPOS MÓNIKA**

Sárika néni

Digitális bevándorlóként digitális bennszülötteket nevelünk otthon és az iskolában. 2001 óta így nevezhetjük szülőként, pedagógusként magunkat, illetve a vizuális médiában gazdag és infokommunikációs technológiával átszőtt környezetben felnövő gyermekeinket. Mi ismerkedünk az okos kütyükkel, szörfözünk a világhálón, és próbáljuk utolérni a fiatalabb generációkat. Gyakorlatilag fordított szocializációval találjuk szembe magunkat: a tudást az ifjak birtokolják, és ők adják át az idősebbeknek. Természetes fölényük találkozhat a tudásvágyunkkal, vagy csak elvárásként állunk szemben a naprakész technológiahasználattal, akár lelkesen, akár szorongva.

A magyar társadalom nagy része már online, de rendszeres internethasználat és digitális képességek terén még mindig elmarad az EU átlagától – olvasható az Európai Bizottság 2018-as jelentésében. A digitális analfabéták száma szerintük még magas, de nem az eszközök hiányát tekintik alapvető problémának, hanem a szemléletet, miszerint „én már nem tudok újat tanulni", „én nem értek az internethez", „ez már nem nekem való". Nem mutatnak érdeklődést a virtuális világ iránt, így csak erősítik saját kirekesztettségüket.

Jól emlékszem, amikor édesanyám megvette magának az első (!) okostelefont. Alig egy hónap múlva megkapták az unokák. Annyira új és idegen volt számára az eszköz, hogy megfutamodott a kihívás elől, és az addig jól bevált régi telefon mellett tette le a voksot. Rövid idő múlva beszerezte a következő mobilt, hiszen látta a környezetében a saját korosztályát megbirkózni a technológiával, s nem hagyta nyugodni a gondolat: ő is képes és akarja megtanulni. Büszke vagyok rá, hogy „digitális bevándorló" nagymama lett, aki Messengeren beszélget az unokákkal, netbankol, web áruházból vásárol, és a közüzemi óraállásokat is online diktálja.

Az egészséges idősödő nyugdíjas emberek internettanulását számos célzott program segíti (pl. Kattints rá nagyi, Folytassa nagyi, Digitális Okos Nagyi Klub stb.), melyeknek közös célja az életminőség-javulás, ismeretszerzés, művelődés, szórakozás, társadalmi kapcsolatok erősítése, generációs szakadékok csökkentése. Az igazán idős, tartósan beteg gondozottak életéből kimarad sajnos ez a képzési lehetőség, így a családtagjaik, ismerőseik segíthetik őket abban, hogy a bezártság, a céltalanság és az elszigeteltség okozta passzivitásukat aktivitássá fordítsák át, kapcsolataikat virtuális kommunikációs eszközökkel gazdagíthassák. Különböző kutatásokban találkozhatunk olyan tapasztalatokkal, eredményekkel, hogy az idős emberek közérzete, jól-léte saját megítélésük szerint is pozitív irányba változott.

A Sion házakban is egyre inkább találkozunk olyan nyugdíjasokkal, akik a telefon- és kábeltelevízió-előfizetés mellé internetet is igényelnek a

szolgáltatójuktól. Az okos eszközzel érkezőknek a wifi is kardinális kérdés. Idősebb lakóink látóterébe egyre inkább bekerülnek a virtuális világ adta élmények a napi foglalkozások vagy nagyobb programok révén. Persze – ahogy a kutatásokból ki is derült – a legtöbben csak rácsodálkoznak a technika rohamos fejlődésének ezen állomására, és inkább passzív élvezői lesznek, nem pedig felhasználók. Vannak olyan klubtagjaink is, akiket érdeklődésük, kíváncsiságuk motivál, és bátorítja őket új ismeretek elsajátítására.

Tavaly év vége felé biztattam egyik lakónkat, hogy érdemes lenne neki időt és energiát belefektetni abba, hogy megismerkedjen az internet világával, hogy megtanuljon okostelefont használni. Igazán nem lepett meg a szavaiból kifejeződő legyintés a bizarr ötletre. Ám néhány héttel később megszólított Sárika néni, hogy tényleg komolyan gondoltam-e mindazt, amit felvázoltam előtte? De még mennyire!!! Készítettem neki egy e-mail-címet, és egy használaton kívüli tabletet beüzemeltem az ő adataival. Jánosyné Bánszki Zsuzsa tanárnő segítségével két közösségi szolgálatos diák látogatta meg Sárika nénit a Kecskeméti Református Gimnáziumból, nem sokkal 90. születésnapja után. Köszönjük Enikőnek és Annának a türelmet és lelkesedést! Nagyon büszkék vagyunk Sárika nénire, hiszen valljuk be, nem is egyszerű feladat megérteni, megtanulni azt a sok újdonságot, ami már napi szinten megjelenik. De az első bizonytalan lépések után több szempontból is kinyílik a világ!

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

Diakóniai vasárnap

Egyházunk rendjében február első vasárnapja a szeretetszolgálat vasárnapja, így az idén február 2-án vasárnap adtunk hálát a diakóniai szolgálatért és az ott szolgálókért. Ebből az alkalomból hívták meg gyülekezetünk elöljárói Bán Béla esperes urat az igehirdetés szolgálatára. A 9 órakor kezdődő istentisztelet a 122. zsoltár, majd a 211. dicséret eléneklésével kezdődött. Kuti Józsefné Filep Katalin a Sion házak intézeti lelkipásztora lekcióként Ézsaiás könyve 42. fejezetének első kilenc versét olvasta fel, majd az imádságot követően a prédikációra készülve a 162. dicséret verseinek eléneklése következett.

Az igehirdetés alapigéjét esperes úr olvasta fel a már felolvasott igeszakasz első három verséből: *„Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt."*

Kedves Gyülekezet, szeretett Testvéreim! Egyházunk rendjében február első vasárnapja a szeretetszolgálati vasárnap, melyet régebben diakóniai vasárnapnak neveztünk. Amikor ide készültem, nem nagyon kellett lapozgatnom a Szentírást, mert *Bibliaolvasó kalauz*unk szerint a napokban áttértünk Ézsaiás próféta könyvének középső szakaszára, amelyben csodálatosan szép énekeket, himnuszokat találhatunk az Úr szolgájáról. Ezekből az első az előbb felolvasott igeszakasz, melyben olyan szolgáról van szó, aki az Isten választottja, az Isten megbízottja, és akinek az a küldetése, hogy tanúbizonyságot tegyen az Isten irgalmáról és az Isten dicsőségéről.

A mai istentisztelet középpontjában értelemszerűen a szolgálat, a diakónia gondolata áll, azzal kiegészítve, pontosítva, hogy ez miképpen hat vissza ránk, határoz meg bennünket, miképpen adja meg azt a karaktert, amely bennünket, reformátusokat meghatároz.

Ézsaiás könyvének ez a középső szakasza meglehetősen titokzatos. Vélhetően a babiloni fogság idején, a Kr.e. 6. században keletkezett, nem tudjuk pontosan, hogy hol. Azt sem tudjuk, hogy ki az a próféta, aki elmondja ezeket a csodálatos igéket, amelyek visszaköszönnek az egész Szentírásban és az egész teológiai gondolkodásunkban. Nem véletlenül marad anonim és húzódik hátra, hiszen Istenről tesz tanúbizonyságot és az ő dicsőségét hirdeti. Az is kérdéses, hogy igazából ki az a szolga, akiről hallunk.

Nem kell zsidó rabbinak lenni ahhoz, hogy az ember azt mondja, hogy eredendően – nagy valószínűség szerint – kollektív értelme volt a szolgának és megbízatásának. Izráel népéről van szó, de az Újszövetség teljes természetességgel úgy érti, és úgy fogalmazza meg, hogy mindaz, amit

Ézsaiás évszázadokkal az Úr Jézus Krisztus előtt leírt, benne teljesedett ki.

A Máté írása szerinti szent evangélium 12. fejezetében azt olvassuk, hogy Jézus szombat napon meggyógyít egy sorvadt kezű embert. Ez értetlenséget szül, maga az evangélista a történteket úgy summázza, hogy mindezek azért történtek, hogy beteljesedjék mindaz, amit az Úr mondott a próféta által: ő az én választottam, ő az én szolgám, aki azért jött el, mert a megrepedt nádszálat nem töri el, és a füstölgő gyertyabelet nem oltja ki.

Ennek kétféle értelmezése lehetséges: közösségi és egyéni. Most mindenféleképpen a közösségi oldalát szeretném hangsúlyozni, egyrészt általában a keresztyén közösségre, és természetesen bizonyos vonatkozásban a kecskeméti református szent eklézsiára gondolva.

Ennek a csodálatosan szép himnusznak néhány fontos gondolatáról szeretnék szólni. A szentíró elmondja, hogy az Úr Isten az ő szuverén akaratából és kegyelméből kiválaszt magának egyéneket, személyeket vagy akár közösségeket is. Mi, reformátusok szívesen hallunk Kálvin óta, illetve Augustinustól kezdve az Isten kegyelmi kiválasztásáról. Az, hogy az Isten közelébe kerülhetünk, hogy találkozhatunk vele, hogy megérthetjük az ő szavát, és annak alárendelhetjük magunkat, nem azért van, mert mi kerestük őt, hanem azért, mert ő megtalált bennünket. Ez az Isten döntése és akarata. Nagyon szeretném hangsúlyozni azt – amit Mózes is elmondott egy nagy formátumú igehirdetésében a honfoglalás előtt Izráel népének – , hogy nem azért választott ki benneteket az Úr, mert bárki másnál jobbak és különbek lennétek, mert arra érdemesek vagytok, hanem azért, mert szeretett benneteket. Úgy gondolom, hogy ami az Ószövetségben megíratik, az az Újszövetség népére is vonatkozik, és a kettő lényegileg egy dologról beszél: nem az érdemeink, nem a titulusaink miatt választott ki magának az Úr Isten, hanem azért, mert örökkévaló szeretettel szeretett. Ő az Úr, mi pedig az ő szolgái vagyunk.

Ézsaiás könyvének 28. fejezetében számomra nagyon megrázó vallomás olvasható, amikor is a próféta megvallja az Isten színe előtt, hogy: Istenünk, nekünk más uraink is voltak, mi más Istenek előtt is meghajtottuk magunkat. És ha ez igaz az Ószövetség népére, akkor igaz ránk is. És talán nemcsak múlt időben lehet elmondani, hanem jelen időben is lehet kérni, hogy bocsássa meg az örökkévaló, hogy nem mindig az ő hivatásában és szolgálatában állunk, hogy más istenségek is megkísértenek bennünket, hogy más hatalmak előtt is meghajolunk, és – ha nem is a szó szoros értelmében – de bemutatjuk az áldozatot.

Az én számomra nagyon fájdalmas és szomorú dolog az egyház múltjában és jelenében azt látni, hogy eszmék, ideológiák, olykor politikai formációk hívő, református emberek életében fontosabbak és meghatározóbbak, mint a hitünk szerinti egyedüli hatalom, tudniillik az örökkévaló Isten, aki kiválasztott bennünket magának, elkülönített igéje és lelke által. Egyetemességben és talán egyénileg is elmondhatjuk, hogy: Istenünk bocsásd meg, hogy más uraink is voltak nekünk! Isten igéje újból és újból oda szeretne bennünket visszavezetni, hogy nincs más, egyedül csak ő. Nagyon jó szívvel ajánlom mindenkinek, aki a *Bibliaolvasó kalauz* szerint olvassa ezeket a fejezeteket, hogy figyeljen oda, hogy mennyire hangsúlyos, amit az Úr Isten mond, hogy: nincs más, és nem adom másnak az én dicsőségemet, egyedül én vagyok.

Mi következik ebből? Ha ő magának elkülönített – az első péteri levél kifejezésével tulajdon népévé tett bennünket – , akkor nekünk az a küldetésünk és az a megbízatásunk, hogy egyedül neki szolgáljunk. És arról teszünk tanúbizonyságot, szavakkal és életekkel azt éljük bele a mindennapok istentiszteletébe, amit az Isten a szívünkre helyezett. Ő az Úr, mi pedig az ő szolgái vagyunk. Az Úr Isten azt mondja, hogy ez a szolga lehajol, odahajol a megrepedt nádszálakhoz és a pislogó gyertyabelekhez. Ha az Úr Jézusra gondolunk, idézem az első keresztyén nemzedék egyik csodálatos himnuszát: ő Isten formájában volt, de önmagát megüresítette, dicsőségéről lemondott, és szolgai formát vett föl, és engedelmessé lett mindhalálig. Számomra újból és újból nemcsak hogy meghökkentő, de lélegzetelállító, hogy ez az Isten útja. A magasságból lefelé, a dicsőségből a szegénységbe, a kiszolgáltatottságba és azok közé, akik ott élnek. Ez óriási nagy kontraszt azzal szemben, amit mi leginkább megélünk. Tisztelettel adózunk azoknak a kivételes embereknek, akik az életben nem fölfelé törekszenek, hanem el tudják fogadni ezt az alul maradást. Akik nem fölfelé ácsingóznak, és nem a pozíciókat keresik, hanem alázattal és szolgálattal elfogadják azt, ahova az Úr Isten állította őket. És ezen a ponton kizárólagosan a mi Urunk Jézus Krisztusra szeretnék mutatni, aki ebben előttünk jár. Tudjuk, hogy a főpapi imádságban többek között azt kéri az Úr Jézus Krisztus a mennyei Atyától: Mennyei Atyám, add, hogy az enyéim ott legyenek, ahol én is vagyok.

A református teológiának az egyik legfontosabb hangsúlya, hogy a kereszt útját járjuk, a lemondását. Nem a fölfelé való törekvést – az nem a Krisztus útja –, hanem a lehajlást, az odafordulást, a szolgálatot, a szelídséget és a szerénységet keressük azokkal szemben, akik itt élnek körülöttünk.

A kalauz szerint elkezdtük olvasni a Lukács írása szerinti szent evangéliumot, ezért felhívom rá a figyelmet, hogy olvasás közben vegyük észre, hogy a mi fogalmaink szerint talán Lukács a leginkább szociálisan érzékeny. Amikor elmondja csodálatos prédikációit a názáreti Jézusról, akkor nagyon sokszor peremvidékek lovagjaként mutatja, aki ott érzi jól magát, ahol az elesettek és a rászorultak között lehet, mert ő maga mondja, hogy nem az egészségeseknek, hanem a betegeknek van szükségük az orvosra. Ha Jézus Krisztus követői vagyunk – és bízom benne, hogy ez így van – , akkor nekünk ezt az utat kell járni. Oda kell fordulni a peremvidékeken lévőkhöz nemcsak a szó szoros érelmében, hanem a bensőleg szétzilált, töredékes, meghasadt életekhez. Ez a küldetésünk. Én valahogy úgy látom – természetesen a mi gyülekezetünkről, a bajai gyülekezetről beszélek –, hogy a szó minden értelmében a csonkabonkák közössége vagyunk. Lehet, hogy a felszínen mást mutatunk önmagukról, megpróbáljuk eljátszani az egészséges embert, de valójában meghasadt az életünk, nagyon sok sebet hordozunk, sok fogyatékosságot és törődöttséget. A jó hír és az örömhír az, hogy a mi Urunk bennünket keres. Azt mondja a szentíró a továbbiakban, hogy ennek a szolgának a küldetése az, hogy a megrepedt nádszálat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki. Nyugodtan föltehetjük a kérdést, hogy lehet-e használni valamire a megrepedt nádszálat. Ér valamit is a füstölgő kanóc? Teljesen értéktelenek. Emberi szinten ez nagyon sokszor így is van, és ennek a világnak a valóságában nagyon könnyen és nagyon gyorsan

átlépnek ilyen emberi életek felett. Az Úr Isten azonban nem, ő azért küldte el fiát, a mi Urunk Jézus Krisztust, hogy ne menjen vagy beszéljen el az ilyen emberi sorsok mellett, hanem hogy megkeresse és megtartsa őket is. És lehet, hogy bizonyos vonatkozásban talán előttük még tágabbra nyitotta az Isten országának a kapuját, mint azok előtt, akik úgy gondolják, hogy ők már hivatalból egyébként is ott vannak.

Megrepedt nádszálak és pislogó gyertyabélű életek: ez a mindennapok valósága. Néhány hónappal ezelőtt itt járhattam egy hivatalosnak mondott látogatáson, és megfordultam a város külső kerületében is. Talán az sem túlzás, ha azt mondom, hogy a szegregátumban. Ilyen a legtöbb város környezetében van, de azt láthattam – és legyen dicsőség az Istennek –, hogy ez a szent gyülekezet fontosnak tartja, hogy jelen legyen ott is, és felelősséggel, lélekkel és testi energiákkal szolgálja az ott élő embereket. Nagyszerű dolog, hogy Kecskeméten vannak iskolák, és jó, ha ebbe az irányba is küldetést érez a gyülekezet, de ez önmagában töredékes lenne, ha nem lenne ott ezeknek a megrepedt nádszálaknak és füstölgő gyertyabeleknek a szolgálata.

A szolgának az a küldetése, hogy azokat a bizonyos szigeteket, ami akkor és ott a pogány világot jelentette, elérje és megtalálja, és az Isten országába hívjon és gyűjtsön. És mindezt hogy tehetjük? Egyedül és kizárólagosan az Isten dicsőségére. Semmiféleképpen nem a magunk javára, nem önmagunk tetszésére, hanem azt mondjuk, hogy legyen dicsőség mindörökké az Úr Istennek.

Zárásképpen egy kicsit visszautalva arra, ahonnan elindultam, Weöres Sándor vallomását olvasom föl *Rongyszőnyeg* című ciklusából, mely vallomással én magam is azonosulni tudok: *„Én is világot hódítani jöttem, s magamat meg nem hódíthatom, csak ostromolhatom nehéz kövekkel, vagy ámíthatom és becsaphatom. Valaha én is úr akartam lenni; ó bár jó szolga lehetnék! De jaj, szolga csak egy van: az Isten, s uraktól nyüzsög a végtelenség."*

Tiszta szívből kívánom mindnyájunknak, hogy ezen a metamorfózison, ezen az átváltozáson – amely belátással, megtapasztalással és legfőképpen meghatározó Isten-élményekkel bír – átmehessünk. Hogy mi is meg tudjuk vallani, hogy valóban egy Úr van, én pedig az ő kegyelmi választásából az ő szolgája lehetek. Azért, hogy munkálkodjam az ő szőlőskertjében az Isten dicsőségére és a körülöttünk élő emberek javára. Kollegáim tudják, hogy nagyon szeretek egy imádságrészletet, amelyet eredendően a Duna túlsó oldalán imádkozott el az egykori magyar reformátor, de talán az innenső oldalon is hallották:

„Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban, Végig megmaradást mi hivatalunkban, Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben, Egymás-szeretetet plántálj életünkben." (Sztárai Mihály)

Adja Urunk, hogy így legyen! Ámen

Az igehirdetésre válaszul a 146. zsoltárt énekeltük, majd az istentisztelet második felében került sor a Sion Nyugdíjasház és Gondozási Központ igazgatójának búcsúztatására, valamint az új diakóniai igazgató megáldására.

Varga Nándor nagytiszteletű úr megköszönte dr. Svébisné Juhász Márta igazgatónőnek 22 éves szolgálatát, és nyugdíjba vonulása alkalmából köszöntötte a gyülekezet közösségében.

Köszöntő szavai így hangzottak:

„Kedves Márta!

Hálát adunk e több mint két évtizedes igazgatói munkádért, szolgálatodért, életedért!

Kezdve az atyai házért, az alsónémedi parókiáért, ahol nevelkedtél, mint lelkészgyermek. Ahol megtanultál nagyobb családban, gyülekezetben, az Isten népének közösségében gondolkozni. A szülői példáért, akik nemcsak a maguk ajándékának tartottak téged, hanem az Isten ajándékaként szolgálatra szántak, bíztak és biztattak.

Hálát adunk mindazért, amit ebből te valóban át is adhattál a tieidnek! Nem csak hiszem, de látom is, hogy így vagy jelen legszűkebb szeretteid közösségében mint édesanya, mint nagymama, és itt, Kecskeméten is így szolgáltál az Isten népe között. Köszönjük mindazt, ami hited gyümölcseként a mi örömünkre és áldásunkra szolgált!

1996-ban a gyermekek között kezdtük együtt a szolgálatunkat a hittanoktatásban, emmausi táborokban, de te gyorsan „felnőttél", kinőttél e csoportból, az idősek közé kapva elhívást és megbízást a Sion házak indulásakor. Nemcsak a gyülekezet akkori vezetőinek, vezető lelkipásztorainak, de neked is köszönhető, hogy az alapoktól felépülve ez az idős emberek felé odaforduló szolgálat a Sion házakban azzá válhatott, ami 4 telephelyen, 127 lakásban, 140 lakó életét segítő és támogató szolgálat.

Nemcsak a gyülekezet nevében, de személyesen is szeretnék köszönetet mondani neked és ezt egy szó foglalja össze: elkötelezettség.

Elkötelezettség az Isten ügye mellett: mindig, minden fórumon, mindenhol kész voltál képviselni reformátusságodat. Ez olyan példa, ami mindannyiunk számára követendő, hiszen ma is szá-mításból vagy gyávaságból sokan visszariadnak vagy hallgatnak akkor, amikor hitükről kell vallást tenni, egy közösséghez tartozásukat kell vállalni, de te ezt mindig büszkén megteszed.

Elkötelezettség a szolgálatodban, rendelt tisztedben. Sokan vannak, akik köszönik neked, hogy fordulhattak hozzád szorult helyzetükben, bajukban és kiszolgáltatottságukban.

Elkötelezett felelősség a vezetőidért: köszönöm a figyelmeztetéseket. Olyan munkatársam, testvérem voltál, aki mindig elmondta és elmondja véleményét, rávilágít a hiányosságokra, kérem, hogy maradj is ilyen.

Amit elértünk, amit elvégzett veled, kedves Márta a Sion házak szolgálatában az Úristen, az nem kevés, sőt nagyon is sok! Hálátlanság lenne ebből bármit is eltagadni, nem észrevenni, de mégsem tudjuk teljesen felsorolni. Biztasson téged is az a tudat, hogy az Úristen számon tart mindent!

Amit még elvégezhetünk, és feladat – talán ezt sem lehet itt és most számba venni –, az sem kevés. Az Úristen adjon ebben vezetést, bölcsességet és erőt, és ebben kérjük még továbbra is a te segítségedet, tanácsaidat, mint tanácsadó, presbiter, a nőszövetség vezetője.

Sok mindent le kell most tenned a szolgálatból, és sok mindent továbbviszel. Azt kívánjuk neked, hogy vidd tovább a jót, a kedveset, és tudd letenni a rosszat, a bántót. Vidd tovább az áldásokat, mert ezeket Isten ajándékul adta neked, és tedd le, ne cipeld azt, ami terhel, mert Isten előtt leteheted azt!

A gyülekezet közösségében a Zsoltárok 50,14 versével köszöntelek: „Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!"

Kuti József elnöklelkész úr elmondta, hogy egy ünnepnek a két fénypontja, öröme ez a mai alkalom, hogy két szolgáló lélekért adhatunk hálát. Így nemcsak dr. Svébisné Juhász Mártát, hanem az ő utódját, diakóniai igazgatóként Telek Péter Pálné Kabai Virágot is egy áldással köszönthettük és indíthattuk el útjára ebben a szolgálatban.

Az istentisztelet után kávéházra hívták a gyülekezet tagjait, melynek házigazdái a diakóniai munkatársak, az ott szolgálók voltak. A konviktus különtermében pedig délben egy közös ebédre hívták a diakóniában szolgáló vezetőket, lelkipásztorokat, valamint esperes urat feleségével, az elnökség tagjait.

SZERZŐ **SIMON ANDRÁSNÉ**

Óvodából iskolába

„...megtanítalak, melyik úton kell járnod” (Zsolt 32,8)

Életünk csupa változás, szüntelen átmenet egyik életkorból a másikba.

A játékok világából átcsöppenni az iskolai feladatok, kötelességek világába, bizony nem könnyű egy óvodás gyermek számára.

Ezekkel a gondolatokkal köszöntöttük február 5-én intézményünkben a Református Általános Iskola igazgatóját, Tóth Attilát, az igazgatóhelyetteseket, Magyar Péternét és Gyömbér Csabánét, valamint az 1-2. osztályos tanítónéniket, Andrássyné Dolog Évát, Dékányné Orosházi Mártát, dr. Szabó Andreát, Lakatos Mónikát, Marozsiné Suhari-Nagy Erzsébetet, Ráczné Horányi Mónikát, Sipos Ildikót és Véghné Tóth Izabellát. A délelőtt folyamán vendégeink bepillanthattak óvodai életünk mindennapjaiba. A foglakozások, tevékenységek megtekintése után szeretetvendégséggel egybekötött jó hangulatú szakmai beszélgetésre került sor az óvodapedagógusok és a tanítónők között.

Hasznos, mindennapi munkánkba beépíthető tanácsokkal, ötletekkel segítettük egymást. A látottakat, hallottakat összefoglalva megállapítottuk, hogy célunk továbbra is az, hogy az „átmeneti időszak” óvodásaink életében zökkenőmentes legyen, valamint tovább erősítsük, építsük az óvoda-iskola kapcsolatát.

Sielés Szerbiában

Tavaly is voltunk, ezért idén már nagyon vártuk a sítábort. Az úti cél ismét Szerbia! Először elég vadul hangzott: busszal a szerbekhez. A jó társaság azonban feledtette az utazás hosszát, a szomszédos népek pedig igen kedvesnek és vendégszeretőnek bizonyultak.

A Google-ban keresve azt kapjuk, hogy a Kopaonik Szerbia legkedveltebb sícentruma, 1057 és 2017 m között fekszik, a pályák egy része hóágyúzott. Összesen 55 km-nyi pálya van minden nehézségi fokozatban. Idén ebből 42 km volt síelhető, és nem csupán a hóágyúzás miatt volt hó. Ottlétünk alatt többször is esett, ami nagyon nagy élmény volt, hiszen nálunk Magyarországon az idén sem igen volt hó. A pályák jó minőségűek voltak, és annak is érdemes volt eljönnie, aki még nem tudott annyira síelni, hiszen a refi két tanára, Krisztina és Tamás mellett idén egy cuki fiatal lány ikerpár is segítette a tanulni vágyókat.

A szálloda remek volt, kellemes szobák, wellness, medence, svédasztalos reggeli és vacsora – igazi kikapcsolódás. És a síelés, nos az is igazán jól sikerült. A szó szoros értelmében idén síelt először együtt a családunk; kedvencünk az 1/C pálya volt, ahol a pálya vége felé fékezés nélkül lehetett végigsuhanni egy emelkedőkkel és lankákkal váltakozó erdős részen.

Köszönjük Lévai Krisztina és Telekes Tamás tanároknak a szervező és síoktató munkájukat; igazán jól éreztük magunkat. Jövőre is megyünk!

Szöllősi Laura 3. b és családja

Hogy miért szeretjük a refis sítábort? Nos azért, mert szerintünk inkább családi hangulatú, mint tábori. Mert abban a pillanatban, amikor befizeted a beugrót, tudod, hogy egy hétre egy ad hoc módon összeállt nagy család tagjává válsz. Persze nem igaz, hogy csak úgy ad hoc módon alakul ki a résztvevők köre, szerintem már van, aki legalább 10 éve a család tagja. Ő már jól tudja, idegen földön olvad igazán eggyé a csapat, és számíthat rá, hogy bármely országban is kíván lesiklani a kék, piros vagy fekete pályán, lesz, aki a szálláson magyarul köszön rá, és magyarul kíván számára jó étvágyat. Lesz, aki érti, hogy a kölöknek kellene segíteni, hogy le tudja hozni a sílécet az emeleti sítárolóból, mert az anya fülén is síkesztyű, sízsemüveg lóg. Lesz olyan, aki ránéz a két éve síelő nagy fiadra, amikor beszáll a felvonóba, vagy fél szemmel észleli, hogy fel kellene segíteni az elesett gyereket, mert az épp golyóban próbált leszáguldani a hegyről, de az anyja még a kisebbik csemetével örül, ha fentről elindul.

Egyszóval érzed, hogy külön felkérés nélkül, de mindig számíthatsz egy refis síelő társadra. Ami a tábor jelleget illeti, aki vállalja, hogy oktatáson vesz részt, ott kemény munka van. Napi öt óra edzés, de megfizethetetlen. Mert az oktató tudja, ha tavaly is voltál, hogy milyen szinten állsz, melyek a hibáid és az előnyeid. Úgy tanít, hogy közben buli van és kalandok. A középhaladó csoporttal célként kitűzött kék színű, de a valóságban inkább piros színű, de a inkább feketébe hajló sípályák tanuló örömeit csak együtt lehet igazán felfedezni, mint ahogy a kis átkötő jégpáncél borítású síutak rejtelmeit is. De este garantáltan lesz valakinél egy jó hazai kecskeméti barackpálinka, hogy levezesd az izgalmakat. Mi azért szeretjük a refis sítábort, mert velük bárhol vagy, otthon vagy!

Kerékgyártó Judit

SZERZŐ **SZONDINÉ ASZTALOS ÉVA**

Magyar kultúra napja

„Ma-gyar va-gyok, ma-gyar! / A Him-nusz en-gem fel-ka-var...” – dobogja huszonhárom kisdiák lépése, skandálja huszonhárom lelkes hang a Kecskeméti Református Általános Iskola dísztermének színpadán, igazán méltó környezetben az alkalomhoz: az óriási színes ablaküvegekről büszkén tekintenek rájuk az ősök.

Az érdeklődő közönség lélegzet-visszafojtva figyeli a mozgalmas koreográfiát, hallgatja – velem együtt – a lélekig hatoló emelkedett szavakat. Egyszerre csak homályossá válnak az arcok, gombócot érzek a torkomban, és zsebkendő után kutatok. De nem marad érzéketlen néhány közelemben ülő férfiember sem, fészkelődésük, önkéntelen mozdulataik, torokköszörülésük jelzi: megtörtént a csoda, amit éppen Reményik Sándor szavait idézve varázsoltak ide a szereplő gyerekek:

„Minden lélekben van egy kis szivárvány,
kis csapóhíd, melyet lebocsát,
hogy egy más lélek átjöhessen rajta –
ennek a hídnak hídpillére nincsen,
ezt a hidacskát csak az Isten tartja.
Az Isten, aki a szívekbe lát.”

„Isten, áldd meg a magyart!” – hozzá fohászkodott koszorús költőnk, Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én, amikor „a magyar nép zivataros századaiból” vett példákra épített költeményét, a Himnuszt befejezte. A magyar kultúra napját 1989 óta erre emlékezve ünnepeljük meg. Az évfordulóval kapcsolatos megemlékezések alkalmat adnak arra, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk évezredes hagyományainknak, gyökereinknek, nemzeti tudatunk erősítésének, felmutassuk és továbbadjuk a múltunkat idéző szellemi értékeinket. Az emléknapon országszerte számos kulturális és művészeti rendezvényt tartanak.

A Református Általános Iskola kulturális életéből mutatott be néhány olyan igazi értéket képviselő produkciót, mely méltóképpen tisztelgett a magyar kultúra értékeit teremtő elődeink előtt. A műsorban a 6.d osztályos dráma tagozatos csoporton kívül az iskola kórusa (Kocsár Miklós: Adjon az Isten ...), egy tehetséges fuvolistája, mese-

és versmondói (székely népmesék, Benedek Elek gyűjtése, Szabó T. Anna: Famese), egyházi (zsoltárok) és népdaléneklő (kalotaszegi népdalcsokor) versenyeken eredményesen szereplő diákjai bizonyították próza-, vers-, zeneszeretetüket.

Nemzeti imádságunk születésnapján mindenki – a szereplők és a hallgatóság – mélyen átérezte, mit is jelent magyarnak lenni. A katarzis, amit átéltünk – amit ez a szép előadás kiváltott belőlünk – hiszem, hogy erősítette szívünkben a magyarságtudatot. Ez az elődeinktől kapott örökségünk, amit tisztelünk, megőrzünk és továbbadunk. Büszkeséggel tölt el, hogy egy olyan nemzet része vagyunk, amely számtalan csapás után még mindig talpon van és virágzik.

A folyosón már a kijárat felé hullámzott a tömeg, amikor egy összekapaszkodó, egyszerre lépő gyerekcsapatra lettem figyelmes. Vidáman dünnyögték: *„Ma-gyar va-gyok, ma-gyar! / A Him-nusz en-gem fel-ka-var...”*

SZERZŐ **VÉGHNÉ TÓTH IZABELLA**

Általános iskolánk bemutatása a leendő elsősöknek és szüleiknek

A beiskolázás mindig kiemelt programsorozat iskolánk életében. Szeretnénk minél több szülővel és leendő elsős diákkal megismertetni iskolánkat. Megmutatni az itt tanuló gyermekek mosolygós, boldog mindennapjait, okos, kreatív gondolkodásmódjukat, és nem utolsósorban célunk az is, hogy bepillantást nyerhessenek az érdeklődők pedagógusaink elkötelezett, magas színvonalú oktató-nevelő munkájába is.

A beiskolázási munkacsoportot Magyar Péterné igazgatóhelyettes asszony fogja össze. Milyen szálak is futnak össze a vezetőség kezében? Minden napnak van egy-egy projektvezetője, és Istennek hála, mindig nagyon sok lelkes segítője, hiszen mindenki átérzi ennek a programnak a fontosságát.

Első alkalommal óralátogatásokra hívtuk a szülőket, a gyermekeket iskolabejárásra, bábjátékra. Szerencsés helyzetben vagyunk patinás épületünkkel is, mert sok kicsi apróság úgy érezte, hogy egy palotába érkezett, mikor belépett az iskola falai közé.

Második alkalommal egy régi, szép szokásunkat vittük az érdeklődők elé: Mikulás ünnepségünket a napközis kollegák szokták színházi színvonalú előadás rangjára emelni – nem történt ez másként most sem. A decemberi várakozás hangulatát tovább fokozta a gyermekek körében igen nagy sikerű mézeskalács-díszítés és kézműveskedés is. Meghitt hangulatot vitt haza a nagy létszámú érdeklődő.

Harmadik alkalommal református jelképünket, a halat helyeztük a középpontba. Egy „Hal-latlan" napra invitáltuk a családokat. Nagyon sok ismerős arcot üdvözölhettek a vezetőség tagjai, hiszen már bizalmi viszony is kialakult sok családdal. *Az öreg halász és a nagyravágyó felesége* című mese dramatizálása remek alkalmat adott az érdeklődő gyermekek szerepjátékba történő bevonására. A kézműves foglalkozáson halat készített a családok apraja-nagyja. A Csodálatos halfogás bábjáték alatt bizony már több iskolába készülő ovis mondta örömmel: „ő most már tanítvány lett!"

Január másik kiemelt eseményén, a magyar kultúra napján szervezett ünnepségünkön bemutatkoztak ügyes felsőbb évfolyamos tanulóink is. Mese, vers, kórusunk éneke, drámás csoportunk előadása tette színessé iskolánk értékeinek bemutatását.

A beiratkozás előtti utolsó eseményünk a nyílt tanítási órák látogatása volt, mely keretbe foglalta majd féléves iskolabemutató munkánkat.

Az iskolabemutató programban résztvevő pedagógusok hálás szívvel gondolnak azokra a szülőkre, akik gyermekeiket iskolánkra bízzák.

Farsang az óvodában

Farsang az általános iskolában

Farsang az óvodában

Diakónia farsang

Farsang az általános iskolában

Diakónia farsang

SZERZŐ **TÓTH IMRE**

REFIKÉM, avagy a fény története

Többéves hagyomány iskolánkban, hogy a tanév első félévében rendhagyó kémiaelőadással készülnek iskolánk tanárai vagy diákjai, melynek során olyan kísérletek bemutatására is sor kerülhet, melyek nem férnek bele a tanórai keretbe, esetleg előremutatnak a továbbtanuláshoz, a sikeres felvételihez. Ily módon van lehetősége a legtehetségesebb diákoknak is megismerni a katedra másik oldalát, s bemutatni társaiknak egy-egy kísérletet a hozzá tartozó magyarázattal együtt. A felkészülések során megérthetik tanulóink, hogy nem is olyan egyszerű az előadó szerepe.

Ebben a tanévben Ficsór István Dávid 12.a osztályos tanuló vállalta magára azt a nem könnyű feladatot, hogy egy órában bemutatja a fény útját a petróleumlámpától a LED-izzókig. A történeti áttekintésen túl a résztvevők megismerkedhettek a kémiai fényforrásokkal, azaz hogyan is világíthattak elődeink, míg nem ismerték az elektromos áramot. Majd ezt követően az első izzóktól a manapság használt LED-es fényforrásokig megismerhettük, hogyan készülnek, miként működnek, s melyiket mikor gazdaságos használni.

Csodálatosan felépített előadás volt, mely rámutatott, micsoda értékek rejtőznek tanulóinkban, milyen felkészültek egy-egy témában. Egyben méltó köszönet volt Ficsór István Dávid részéről az alma maternek, mely segítette, támogatta, hogy a kémia csodálatos világában megtalálja az utat végső céljai felé.

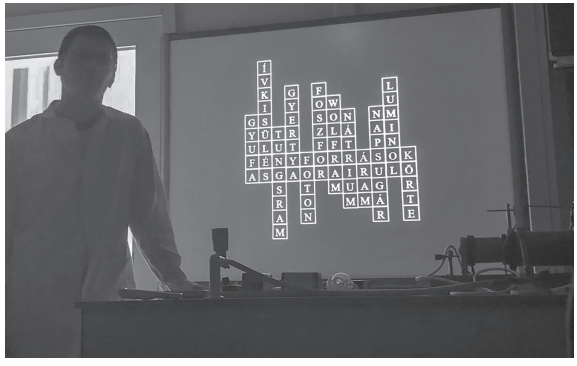

SZERZŐ **KRETTNÉ BAGI MÁRTA**

Piros nap

Mi az, ami igazán számít?

A Kecskeméti Református Gimnáziumban mára már hagyománnyá vált Bálint nap táján az *Öltözz pirosba!* nap. A nap elsődleges célja a jótékonyság, de az évek során ez az alkalom egészségnappá nőtte ki magát, ahol a jótékonysági gyűjtés mellett izgalmas programokat is szerveznek.

Az előadók most is arra hívták fel a diszteremnyi hallgató figyelmét, hogy az egészség drága kincs, amire mindenkinek vigyáznia kell. Az idén a Magyar Antidopping Csoport tagja Király Katalin előadásában arra a kérdésre kereste a választ, hogy lehet-e teljesítményfokozók nélkül kiemelkedő eredményeket elérni, Balasa-Tóth Zsuzsanna iskolapszichológus pedig az étkezési zavarokról tartott tartalmas előadást. A gyerekek kiscsoportban beszélgethettek dr. Vass Géza Ádám szülész-nőgyógyász szakorvossal, Bendéné Tóth Annamária gyógytornásszal, valamint az iskola pszichológusával és mentálhigiéniés szakemberével.

Lehetett még vért adni, sportolni, muzsikálni, és a családok által készített sütikből óriási szeretetvendégség kerekedett. A hangulat iskolaszerte nagyon vidám volt. A legnagyobb várakozás dr. Csókay András idegsebészprofesszor előadását előzte meg. A díszteremben már csak a csilláron nem ültek, és még két előadótermet is megtöltöttek az érdeklődők. A doktor úr előadásának címe szerint arra a kérdésre próbált válaszolni, hogy *„Mi az, ami igazán számít?”* Közvetlen, személyes hangú előadásában a hit és az imádság erejéről hallhattak a gyerekek. *„A legnagyobb kitüntetés, ha az embert fiatalokhoz hívják”* – kezdte bizonyságtételét, majd rendkívül közvetlen és őszinte szavakkal beszélt arról, hogyan segítette át Jézusba vetett hite a néha kibírhatatlannak vagy legyőzhetetlennek tűnő akadályokon. *„A lelkiismereted nem más, mint Krisztus homályos hangja”* – mondta, és az előadás első részében arról beszélt, hogyan lehet a hallást kiélesíteni erre a hangra ahelyett, hogy igyekeznénk elhallgattatni az adott esetben kényelmetlen üzeneteket. Ezután szó esett a doktor úr és orvoscsoportja által végzett bangladesi műtét részleteiről, amelyben két fejénél összenőtt kislány szétválasztására vállalkoztak. Szó volt még a Nigériában végzett orvosi misszióról, amely számára a nap gyűjtését is felajánlották a gimnazisták.

Ez a nap élő bizonyságként fogalmazta meg a piros nap jelmondatát a Példabeszédek könyvéből: *„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.”*

SZERZŐ **DR. CSÓKAY ANDRÁS**

Mi az, ami igazán fontos?

A legnagyobb kitüntetés az, ha az embert fiatalokhoz hívják, ezt így is érzem, mert ez a korosztály nem áll tőlem távol. A legkisebb és legnagyobb gyermekünk között 24 év a korkülönbség. Ezáltal jól át tudom látni ennek a korosztálynak a problémáit.

Amikor megszülettek, és 2-3 évesek vagytok, akkor vagytok legprofibbak a hitben. Egy kisgyermek tiszta ősbizalmával Isten iránt, tiszta hitével nem vetekedhet senki és semmi. Nem véletlenül olvashatjuk egy pszichológiai könyvben azt a történetet, hogy azt mondja a 7 éves kislány a 3 éves öccsének, hogy mesélj nekem a mennyországról, mert kezdem elfelejteni, hogy milyen. Ezzel szeretném érzékeltetni, mit jelent a gyermekkori hit, az ősbizalom. Amikor a gyerek már belép a kamaszkorba, jön az első kételkedés, és kezdi elveszíteni ezt a szív szerinti hitét. Aztán átlép az ifjúkorba, majd a felnőttkorba, amikor aztán sok idő kell ahhoz, hogy visszataláljon a gyermekkori hithez, és ez inkább már az értelem útján történik. Nekem sok évig tartott, 42 évesen találtam vissza gyermekkorom elveszett hitéhez.

Az első nagy buktató az életünkben a diákszerelem, pedig ennél csodálatosabb nincs a földön. De az a kérdés, hogy ez kitart-e 90 éves korunkig. Amikor a lelki életünk mellé belép a testi élet ez a fiatalokat elbizonytalanítja a szülők, az egyház tanításával szemben. Ezzel beindul a távolodás, mert nem tudunk parancsolni a bennünk működő hormonoknak, ösztönöknek. Ez azt a veszélyt hordozza magában, hogy úgy jár az ember, mint az a sportoló, aki hiába volt olimpiai bajnok, de nem edzett, és kiütik a meccsen. A mindennapos imádság, a mindennapos kapcsolat az Úr Jézussal az, ami megvéd minket attól, hogy az életben jövő kísértések ne üssenek ki. Sokan járnak úgy, hogy gyermekkori hitüket elvesztik, és nem tudnak visszakapaszkodni. Az ember elkezdi járni a tékozló fiú útját, de egyszer térdre esik.

Gyermekkoromban orvos szerettem volna lenni, de először a műszaki egyetemet végeztem el. Ha megkérdezitek: miért, hol voltam 18 évesen? Diákszerelemben. Az befolyásolt, hogy láthatom-e a szerelmemet. A műszaki egyetem, a mérnöki pálya csodálatos dolog, de az én belső hívásom nem arra szólt. 26-27 évesen kezdtem ráeszmélni, hogy az

Isten engem nem erre hívott. Két kisgyermek mellett végeztem el az orvosi egyetemet. Ez nagyon nehéz volt, és azért történt, mert elhagytam a templomot. Nyolc, kilenc évet elveszítettem emiatt. Akinek folyamatos imaélete van, megmarad a hitben, annak nem kell ennyire kanyargós utat bejárnia.

Nekem végül 42 éves koromban sikerült térdre rogynom, és azt mondanom, hogy Istenem, nem megy nélküled. Sok hibát követtem el, elég volt a disznóólból, Atyám, fogadj vissza mennyei házadba. Ezt akár naponta átélhetjük. Naponta érdemes lelkiismeret-vizsgálatot végezni, mert ez tart jó irányban az Úr Jézus felé. A lelkiismeretünk nem más, mint Krisztus hangja.

A pszichológia, a pszichiátria a lelkiismeretet olyan vezérlőelvnek fogadja el, amelyben megnyilvánul az igazság, a szeretet, a békesség. A gyilkosnak is van lelkiismerete, csak beszórja iszappal, homokkal. A hívő ember lelkiismerete, odafordulása nem más, mint Krisztus hangja, amely segíti életünket a Szentlélek által.

Naponta kell visszaindulnunk tékozló utunkról. Nekünk, keresztyéneknek ezt hirdetni kell. Barátként kell szembenéznünk a bennünk élő Krisztussal. És egyre több minden megvilágosodik, és automatikus lesz a Tízparancsolat elfogadása. Ehhez sok imagyakorlat kell.

Mindenkinek van példaképe, így nekem is van, J. C. Eccles professzor, akinek fantasztikus felfedezései voltak az agyi kapcsolatok területén. Ő írta le egy tudományos könyvében azt, hogy *„minden lélek Isten új teremtménye, melyet az emberi magzatba implantál."* És *„a materializmus, mely az egész szellemi világ létezését az idegsejt-tevékenységek modelljével akarja magyarázni, hihetetlenül leértékeli az emberi lét titkát."*

A gondolat nem az agyban van, nem az agyi folyamatok terméke. A szénatom és a vízmolekula nem képes az önfeláldozó szeretetre, önfeláldozó megbocsátásra vagy akár a gyűlöletre. Aki a szellemi világnak a keletkezését az anyagból eredezteti, az nehéz utat választ. De tiszteletben kell tartani a materialistákat is.

150000 éve jelent meg az első ember. Ez idő alatt a három legfontosabb kérdésben semmit nem tudott a tudomány megalkotni, az a tudomány, amit mi olyan nagyra becsülünk. Az első: hogyan lesz a semmiből valami? Ezt nem tudják a tudósok megfejteni. A második: elhisszük hogy van anyag? Hogyan lett az élettelen anyagból az első élő sejt? Senki nem tudott közelebb jutni a megoldáshoz. A harmadik pedig az emberi személy megjelenése. Az, hogy mi valakik vagyunk. A szabad akaratunkat, megbocsátásra, szeretetre való képességünket, amitől emberi személyek vagyunk, a Jóistentől kapjuk. Ez hatalmas nagy misztérium. Sokkal nagyobb misztérium, mint maga a feltámadásunk. Mert mi olyat várunk, ami már megtörtént Krisztus feltámadásával. Így aztán a hitünk alapja, a feltámadás, hihető, tudható.

Az ész által fejlődik a tudomány, de vigyázni kell, hogy olyan dolgokról, amiről nem tudunk, ne alkossunk véleményt, hanem inkább imádkozzunk, ez borzasztóan fontos. A vallási rendszerekben elképzelik, próbálják kitalálni, hogy milyen az Isten. A keresztyénség ezzel szemben teljesen más, nem ember találta ki, Isten keresi az embert, ő jön el hozzánk.

Biztosan van olyan köztetek, aki elvesztett már valakit. Mi a kisfiunkat veszítettük el 10 évesen. Nagyon nehéz volt, de megtapasztaltuk a feltámadás örömét. Azt az örömet, hogy épen,

egészben támadhatunk fel. Már itt a földön sem szabad búslakodnunk, ha egy szerettünk előremegy. A mennyországban újra találkozunk. Afrikában a temetés örömünnep. Szívbéli megtapasztásom volt fiam elvesztésekor, amikor letérdeltem, imádkoztam, kiüresedve, és nagyon el voltam keseredve. De tudtam, hogy a Jóisten jobban szereti a fiamat, mint én, és szeret engem is. Egy alkalommal fiam rám szólt: *„Jézus karjába hullottam"*. Ne féljünk a misztikus tapasztalatoktól. Olyanná kell lennünk, mint a gyermekeknek, és Jézus karjába hullunk bele. Erre ígéretünk van. Feleségem jobban feldolgozta ezt, én visszavonultam fél évre, ő pedig adott ételt a gyerekeinknek.

Ezt azért mondtam el, hogy mélyüljön a kapcsolat a bennünk élő Krisztussal.

Amikor párbeszédben vagyunk az Úr Jézussal, akkor nemcsak a hit igazságai esnek le, hanem a mi kis tudományunk igazságai is. Pl. felvételi vizsgára való készülés, hogyan próbáljam rendezni a baráti kapcsolataimat. Amikor imádkozunk, ezeknek az igazságaira jutunk.

A nigériai idegsebészeti missziót 2016-ban kezdtük el szervezni egy atyával. Borzalmasan nehezek ott a körülmények, néha elment az áram, és zseblámpával világítottunk. Alig találtunk idegsebészetre alkalmas kórházat. 2017-ben nekivágtunk az első idegsebészeti missziónak, kreativitással, imádságban született rengeteg ötlettel. Ott egyszerű körülmények között kellett ugyanazt elérnünk, mint a Harvardon. A műtétek előtt az egész orvoscsapat imádkozik. A várandós kismamák dobra, sípra tornáznak a kórház udvarán. Nagy pénzeket kell fizetni a legkisebb orvosi beavatkozásokért, ami a lakosság 60%-ának nem elérhető. Sajnos mi sem tudtunk mindenkin segíteni. Sokat segített a Jézus szobor előtti állandó imádkozás minden reggel 6-kor, volt, hogy nagyon kétségbeesve, kiüresedve álltam ott, és mondtam el a jézusi imát: *„Uram Jézus, könyörülj rajtam, bűnös emberen."* Ez kisfiam halála óta állandó imádsággá vált nálam. Az az Isten, aki létrehozza a semmiből az univerzumot, aki az élettelen anyagból megteremti az élővilágot, s végül megteremti az embert, minket persze, hogy tud rajtunk segíteni. Akik azt mondják ránk emiatt, hogy bolondok vagyunk, azok a szerencsétlenek. Az ateizmus az ember önbüntetése, mert értelmi alapja van a hitünknek. Jézus feltámadásának értelmi alapja van. Nem valamilyen mese habbal. Fontos, hogy ezt tudjuk.

2017-ben Bangladesbe egy égéssebészeti misszióba hívtak meg, ott másfajta egészségüggyel találkoztam, ingyenes egészségüggyel, de rossz körülményekkel. Itt találkoztam a sziámi ikerpárral. Ezt a fajta rendellenességet egy kromoszómahiba okozza. A világban 17 esetből 7-nél mindkettő meghalt, és a többi esetben sem volt pozitív a kimenetel. Ez egy nagyon bonyolult eset. A probléma a közös vénás rendszerrel volt, úgy gondoltam, hogy ezt a helyzetet nem lehet megoldani, mert nagyon bonyolult anatómiai helyzettel állunk szemben. Elkezdtem imádkozni a jézusi imát, és körülbelül a huszonötödiknél Jézus megmondta a tudományos megoldást. Egy orvosbarátom tizennégy órás, háromlépcsős műtéttel megnyitotta számunkra a lehetőséget, hogy elkezdődhessen a sziámi ikrek szétválasztása.

Rengeteg 3D modell készült a koponyájukról, agyukról. Hét hónapig volt itt Magyarországon a család. Az összegubancolódott agytekervények okozták számomra a legnagyobb fejtörést. 300 rágyakorló műtétet végeztem előtte friss elhunytakon,

és 25-ször végeztük el a műtétet próbababákon. 26 órás volt a műtét, és az a hatalmas háttérima, amit ezrek mondtak el a műtét idején, az vitt engem előre, hogy kibírjam ezt a hosszú műtétet. Plusz a belső imádság segített.

A műtét után 16 napig tartott az élet-halál harc, aneszteziológusok segítségével sikerült életben tartani őket. Ekkor három olyan csoda jött a Mennyei Atyától, ami nem megmagyarázható, három olyan helyzet, ami a 16 kritikus napban volt, és jobban lettek.

Ez borzasztó nehéz időszak volt. Sajnos a 33. napon az egyiküknél történt egy súlyos bevérzés, szövődményei lettek, és ez az ő gyógyulását visszavetette. De bízva a rehabilitációs munkában és a 3 éves gyermek jó regenerálódó képességében, bízva a háttérimában, bizakodó vagyok. 18 orvos dolgozott ezen a munkán, nagy szervezést igényelt. Sajnos, sok haraggal, tagadással is találkoztunk. Ha harag van a szívünkben, nem fog gyógyulni a beteg. A szeretettel adott gyógyszer az, ami gyógyít. Sebészi tekintetben sikeres volt a műtét, emberi értelemben még nem, majd akkor leszek boldog, ha mindketten kommunikálni fognak verbálisan is, és a rosszabb állapotban lévő kicsi is felépül.

Kérlek benneteket, ha van egy kis szabad imakapacitásotok, imádkozzatok érte!

Köszönöm, hogy meghallgattatok!

Kivonat professzor úr előadásából, amely elhangzott a gimnáziumunk által szervezett ún. piros napon. Az előadás anyagát legépelte, formába öntötte Lipóthné Gyulai Anikó.

SZERZŐ **SZARVAS FANNI**

Szép magyar beszéd felolvasó verseny

2020. február 18-án iskolánk rendezhette meg a Szép magyar beszéd felolvasó verseny megyei fordulóját. 22 tanulót láttunk vendégül felkészítő tanáraikkal, kísérőikkel. A versenyt gimnázium és szakgimnázium kategóriában hirdettük meg.

Az iskolai fordulót követően Gál Erzsébet (12. e) és jómagam jutottunk tovább ide, a megyeire, ahol sok tapasztalattal, élménnyel gazdagodhattunk. Gyakorlati tanácsokat kaptunk, így a későbbiekben ezeket reménység szerint hasznosíthatjuk. A versenyt zsűrizte: Jankay Éva magyartanár, szaktanácsadó, Kovács Zsuzsanna, az Anyanyelvápolók

Szövetsége irodavezetője, tiszteletbeli elnökségi tagja, Kazinczy-díjas magyartanár, nyelvművelő műsorok társszerkesztője és Keppel Gyula magyartanár, az Anyanyelvápolók Szövetségének tiszteletbeli elnökségi tagja, 2002-ben Kazinczy-díjat, 2016-ban pedig Maróti István-emlékérmet vehetett át anyanyelvünk ápolásáért.

Sokan gondolhatják, hogy egy ilyen versenyre nem kell sokat készülni, pedig ez nem igaz. Nagyon fontos, hogy jó szöveget válasszunk. A hallott szöveg tökéletes megértésében a hallgatót a felolvasónak kell segítenie megfelelő előadásmóddal, hangsúlyozással, szép kiejtéssel, helyes tempóval, hangerővel. Ezek hiányossága akadályozza az értelmezést, így a mindennapjainkban is fontos ezekre ügyelnünk. Ebben a tanárainkkal való felkészülés és a résztvevők meghallgatása nagyon sok segítséget nyújtott, sokat tanulhattunk egymástól is.

Komoly odafigyelést és pontosságot megkövetelő feladat volt ez a megmérettetés számunkra, és szerencsére nem is maradtunk eredmény nélkül: Gál Erzsébet második helyezést ért el, ezzel együtt pedig az országos döntőbe jutott, mely április 17-19. között kerül megrendezésre Győrben.

A verseny eredményei:

I. Szakgimnázium kategóriában

1. hely: Gyenes Anikó (KSZC Gróf Károlyi Sándor Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája)
2. hely: Szamek Fanni (Kiskunhalasi SZC Kiskőrösi Wattay Szakgimnáziuma, Szakközépiskolája és Kollégiuma)
3. hely: Danka Réka (KSZC Gróf Károlyi Sándor Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája)

II. Gimnázium kategóriában

1. hely: Mészáros Debóra (Bajai III. Béla Gimnázium)
2. hely: Gál Erzsébet (Kecskeméti Református Gimnázium)
3. hely: Dakó Ádám Ferenc (Kecskeméti Piarista Gimnázium)

Mindkét kategóriából az első két helyezett jutott tovább az országos döntőbe.

Áldott felkészülést, majd versenyzést kívánunk nekik, valamint köszönjük a szervezőknek a lehetőséget, az élményeket!

Télbúcsúztató bál

Pályaorientációs nap

Iskolatörténeti vetélkedő

Dürer verseny 2020

Peregrin díjátadó

SZERZŐ T. KABAI VIRÁG, BÁN MAGDOLNA

A Jeney házaspárt kérdeztük

Közöttünk élnek rovatunkban egy olyan jogász házaspárt választottunk interjúalanyul, akiket mi is régóta ismerünk. Valószínűleg nem lesznek ismeretlenek olvasóink számára sem, hiszen ahogy majd olvashatják, több területen is csatlakoznak és részesei gyülekezetünknek. Mindketten külsős tagjai presbitériumunknak, hiszen a feleség, Judit az etikai bizottság, míg Szabolcs a jogi és ügyrendi bizottság tagjai. Közös hitvallásukról, életükről, házasságukról kérdeztük őket.

Hol ismerkedtetek meg, és hogyan indult a közös életetek?

Kecskeméten az Ókollégium tornatermében ismerkedtünk meg, fociztunk egymás ellen és egy csapatban is. Meggyőződésünk, hogy a sport – különösen a csapatsportok – többet árulnak el az emberről, mint amit gondolna, vagy néha szeretne. Mi mindenesetre biztos valami jót sugározhattunk egymás felé, mert akkor is egymásra figyeltünk, amikor együtt voltunk, meg akkor is, amikor egymás ellen küzdöttünk. Aztán jöttek a klasszikus randik, beszélgetések, programok, az utazások. És sok-sok telefon, meg néhány levél. Ma már nehezebb elképzelni, de amikor megismertük egymást, még egyikünknek sem volt se e-mail címe, se mobiltelefonja.

Mikor, hogyan ismertétek meg Istent, hogy kapcsolódtok a valláshoz, hithez?

Szabolcs: Mindez azért is érdekes volt, mert akkor még Gödöllőn éltem, ott is születtem.

Gyerekorom óta a szüleimmel hetente jártunk katolikus templomba, és a bátyámmal hittanra is. Imádkozni nagymamámtól tanultam, ma is emlékszem az estékre, a szobára, a hatalmas dunnára, ami alól figyeltük őt.

Judit: Én viszont beleszülettem a kecskeméti református közösségbe. A család sok szállal kötődött és kötődik a gyülekezethez. Rengeteg mindent ki lehetne emelni, Vargáné Ica néni gyermek-istentiszteleteit, a táborokat, a picifit Somogyi Péterrel, az Osváth Viktor énekkart, magát a gimnáziumot, azt, hogy édesapám presbiter. Amire mindig hálával gondolok, hogy anyukámék bármikor szívesen küldtek Emmausba a nyári táborokba, tudták, hogy jó helyen leszek. Ott lehettem például a legelső héten az Emmaus házban, sőt már akkor is, amikor még csak épült. Az Emmaus ház 30 éves évfordulóján pár éve láttam egy képet, amelyen a dédnagymamám ott van az alapkőletételnél, amitől nagyon meghatódtam.

Mikor kapcsolódtatok be együtt a gyülekezet életébe?

Természetes volt, hogy kapcsolatunk legelejétől fogva részt vettünk a különböző gyülekezeti alkalmakon. A felekezeti különbségek fokozatosan – nem is olyan sokára – feloldódtak. Szabolcs gyülekezeti életbe való becsatlakozásánál külön szerepe volt egy emmausi csendeshétnek, egy erdélyi gyülekezeti kirándulásnak, melyek Bölcsföldi András nevéhez fűződtek, meg persze a szintén a gyülekezethez kötődő fociknak, amiket Halasi Gábor szervezett.

Előny vagy hátrány-e az, hogy mindketten ugyanazt a hivatást választottátok?

Nemcsak a hivatásunk azonos, hanem az irodánk, az ügyeink is. Mindenképpen előnyként éljük meg, hogy mindketten ügyvédként dolgozunk. Nem rivalizálunk, segítjük, kiegészítjük, és természetesen tökéletesen értjük egymást, a nehézségeket és az örömöket is együtt éljük meg. Talán nem túlzás, hogy nemcsak a munkavégzés során, de egyéb területeken is meghatározza gondolkodásunkat, viszonyulásunkat a hivatásunk. Meg kell vallani, hogy el sem tudjuk képzelni másként az életünket. Nekünk az lenne a furcsa, ha külön-külön területeken tevékenykednénk, ha esténként el kellene magyaráznunk egymásnak, hogy mi történt aznap.

Hogyan élitek meg hivatásotokban a hiteteket?

Úgy is fel lehetne tenni a kérdést, hogy hogyan éljük meg a hitünket az életünkben, hiszen a hivatásunk gyakorlása csak egy szelet ebből. Az egyik legfontosabb ezzel kapcsolatban, hogy – ahogy másnak sem – nekünk sem szabad szembe kerülnünk hivatásunkban azokkal az elvekkel, amiket egyébként vallunk, és amelyek szerint élni akarunk.

A gyakorlatban ez azt is jelenti, hogy vannak ügyek, amelyeket emiatt nem vállalunk el, de azt is, hogy amikor bizalommal fordulnak felénk jogi tanácsért az emberek, akkor nemcsak a jogi kérdésben nyújtunk segítséget, hanem az egész embert és helyzetet látva igyekszünk tanácsot adni, támaszt nyújtani. Akik például válással kapcsolatban keresnek meg minket, először arról hallanak tőlünk, hogy hiszünk benne, hogy a legtöbb házasság megmenthető, és megpróbáljuk az ügyfelekkel ennek gyakorlati lehetőségét is megtalálni. A büntető ügyekben pedig számtalan lehetőségünk nyílik arra, hogy a reményvesztett emberekkel beszélgetve megmutassunk nekik egy másik utat.

Mit gondoltok, igazságos bíró-e Isten?

Ez alapvetően teológiai kérdés, mi azt mondhatjuk, amit a lelkészeinktől hallottunk, de szerintünk igen, a legigazságosabb. Csakhogy mi a legtöbbször csak a döntését látjuk – de ha már szóba jöttek jogi fogalmak, úgy is mondhatnánk, hogy csak határozatainak érdemi részét ismerjük, az indoklást nem, még kevésbé a döntéshez vezető mérlegelést. Azért merülhet fel bennünk a kérdés, mert nem látjuk az összefüggéseket, különösen, ha számba vesszük, hogy Isten egyszerre igazságos és kegyelmes is, ő maga a szeretet.

Mit tesztek a házasságotok gondozásáért, hogy az valóban krisztusi legyen? Mennyi időt tudtok egymásra szakítani?

Lépten-nyomon azzal a problémával találkozunk, hogy a házaspároknak nincs elegendő idejük egymásra a munkával és a gyerekekkel kapcsolatos mindennapi teendők miatt. Mi abból adódóan, hogy együtt dolgozunk – az idő tekintetében – el vagyunk kényeztetve. Arra kell odafigyelnünk, hogy a különböző szerepeink – házastárs, szülő, kolléga – ne nyomják el egymást, és el is tudjanak különülni.

Már egy ideje együtt dolgoztunk, amikor magunkat is meglepett a felismerés, hogy ez mennyire magától történik meg a mindennapokban. Mintha más ember lenne, akivel reggel a gyerekeket útnak indítjuk, más, akivel együtt lépünk az irodába, és megint más, akivel hazaérünk. A gond akkor szokott lenni, amikor mégis összecsúsznak a dolgok, például fejben vagy ténylegesen hazavisszük a munkát.

Egyébként nagyon igaz, hogy minden házasságot gondozni kell. A házasság ott kezdődik, ahol a romantikus filmek véget érnek. A mi életünkben is vannak hullámvölgyek. Nekünk is megvannak a napi és a hosszú távú küzdelmeink. A teendők, problémák nagyon sok energiát emésztenek fel, különösen, amikor egyszerre több területen jelentkeznek. Ilyenkor egyáltalán nem könnyű megfelelni a másik, de a saját elvárásainknak sem. Azt figyeltük meg, hogy ezekből a helyzetekből csak az jelent kiutat, ha

valamelyikünk elkezdi feltétel nélkül szeretni a másikat. Csak az a kérdés, hogy mennyi idő kell, hogy valamelyikünknek eszébe jusson ez. Elkezdeni nagyon nehéz, de aztán minden mintha magától állna helyre.

Fontosak a közös utazások – gyerekekkel és kettesben is –, járunk pároskörbe, férfi és női körbe. Ezen kívül több olyan alapelv is megszilárdult az életünkben, amikről folyamatosan tapasztaljuk, hogy táplálják a házasságunkat. Természetesen együtt vacsorázunk, de például együtt megyünk esténként lefeküdni. Nem megy a TV, csak ha tudatosan meg akarunk nézni egy meccset vagy filmet, nem „lógunk a neten". Sokat olvasunk – van, amikor egymásnak is –, és aki ismer bennünket, tudja, hogy sokat beszélünk, beszélgetünk. Jó lenne többször imádkozni közösen, és visszatérni a heti egy randihoz. Egy időben ugyanis hetente egyszer elmentünk kettesben egy-két órára vacsorázni, biciklizni, mint a kezdet kezdetén.

Bekapcsolódtatok-e a házasság hete programjaiba, részt vettetek-e valamelyik rendezvényen?

Több rendezvényen is részt vettünk. Szerdán a Széchenyivárosban házassággondozói előadást hallgattunk a családon belüli szerepekről és a haragról. Szombaton pedig egy házaspároknak és házaspárokért összeállított imasétát jártunk végig, majd imádkoztunk a házasságokért, magányosokért. Az imasétán fel volt állítva egy kereszt, ahova imakéréseket lehetett felhelyezni, és nagyon megérintett minket, hogy sokan magányosak a házasságon belül, illetve annak hiánya vagy elvesztése miatt is.

Fiatal házasként hasznosnak tartjátok-e, hogy évente egyszer a házasság kerül előtérbe? Tudtok-e ebből töltekezni?

Nem is olyan fiatal házasként, hiszen húsz éve vagyunk egy pár, 15 éve házasodtunk össze. Emlékeink szerint először voltunk részesei a házasság hetének, ettől függetlenül eddig is hasznosnak és szükségesnek éreztük, hogy előtérbe kerüljön a házasság, mint érték. Nekünk idén mindkét program nagyon sokat adott, azóta is merítünk belőle.

Mi a prioritás a családi életetekben, milyen szempont szerint nevelitek a gyermekeiteket?

Ugyanazok a szempontok és nehézségek merülnek fel a családunkban a gyerekekkel kapcsolatban, amiket a házasságunk kapcsán említettünk. Nagyon fontos az együtt töltött idő, ami a sok különböző program, napi felkészülés miatt egyáltalán nem magától értetődő. A gyerekek szinte egyáltalán nem mobiloznak, internetezznek, ehelyett sokkal többet olvasnak, és együtt játszanak. Három gyermekünk van, óvodástól a tinédzserig. Hétköznapokon a közös vacsora lenne a nagy közös beszélgetés ideje, de ezt gyakran megrövidítik, beárnyékolják a mindennapi gyakorlati teendők és nehézségek.

A vasárnap pedig valóban különleges, megszentelt nap. Jó pár éve változtattunk e tekintetben. Vasárnap tényleg nem dolgozunk, és a gyerekek sem tanulnak. Az istentisztelet után is együtt vagyunk egész nap, általában délután közösen megnézünk egy filmet.

Fontos számunkra, hogy gyermekeink őszinték legyenek, hogy személyes kapcsolatuk legyen Istennel. Szeretnénk, hogy a tanulás mellett

sportoljanak, zenéljenek, rajzoljanak is, hogy kiaknázzák képességeiket, de semmiképp nem akarjuk túlhajtani őket. Célunk, hogy megtalálják önmagukat, a saját útjukat.

Sokat tanultunk az évek alatt, és még fogunk is. Sokszor kellett újragondolni a biztosnak vélt módszereket. Ráadásul minden gyerek más, velük együtt tanuljuk, kísérletezzük folyamatosan, hogy lehetne elkerülni a hibákat, hogy lehetne még jobb. Egy-két évtized múlva egy Szőlőskertben majd elmondják, hogy ők hogyan élték meg mindezt.

Melyik gyülekezeti közösség tagjai vagytok, és milyen szolgálatot vállaltok ott? Hitvalló emberként mit tekintetek saját feladatoknak, küldetéseteknek?

Mindig az egész gyülekezethez tartozónak vallottuk magunkat. Az utóbbi években azonban hétről hétre a széchenyivárosi közösségbe járunk. A közelben lakunk, fél tízkor kezdődik az istentisztelet, és ami már az első alkalommal szempont volt, hogy itt is van gyermekistentisztelet, így a gyermekeink is szívesen jönnek velünk.

Itt a Széchenyivárosban oly módon kapcsolódtunk a szolgálatba, hogy egyikünk (Szabolcs) a hirdetések szerkesztését és annak gyülekezet előtti megosztását vállalta, másikunk (Judit) pedig a zenei szolgálatban vesz részt oly módon, hogy havonta egyszer egy kis zenekarral segíti a dicsőítésben a gyülekezetet, ezen kívül a Grádics kórusban is énekel. De mindketten tagjai, vagy inkább vezetői vagyunk egy-egy házi – férfi és női – körnek, amit havonta tartunk az ügyvédi irodánkban.

Fiatal családos szülőként mit szeretnétek, 20 év múlva milyen irányba változzon a református közösség?

Fontos kérdés, hogy mit tekintünk református közösségnek. Kecskeméten – ahol a templomon kívül ez többek között óvodát, iskolát, kollégiumot, szociális intézményeket, többirányú missziót is jelent – ennek különös jelentősége van. Ezek központja a gyülekezet, amit akkor tartunk ideálisnak akár most, akár 20 év múlva, ha tagjai nemcsak egy társadalmi csoporthoz akarnak tartozni, hanem a közösséget az evangélium, a megváltottság öröme határozza meg, és amelynek tagjai ténylegesen megtértek, a gyülekezeti tagok ismerik egymást, tudnak egymás örömeiről, nehézségeiről, imádkoznak egymásért, és a gyakorlatban is segítenek egymásnak.

És ami a legfontosabb, hogy egyre inkább olyan gyülekezetben szeretnénk magunkat is látni, amelynek tagjai folyamatosan hirdetik Isten örömüzenetét, az evangéliumot. Ezért indult el Pál is hosszú viszontagságos útjaira, hogy minél többen megismerhessék Krisztus minden ember életébe megoldást hozó váltságát. Szerintünk megőrzendő hagyományaink mellett természetesnek kell lennie, hogy a kor emberének nyelvezetével, friss énekekkel, hangvétellel lehet nyitni az emberek felé. Az is igaz viszont, hogy önmagában, ha csak a formák változnak, de mi, egyháztagok még mindig csak egymásért vagy a magunk biztonságáért, megszokásaiért vagyunk jelen, mindez nem lesz elég.

Világítanunk kell ebben a világban, úgy kell élnünk, hogy megkérdezzék, hogy mi a titkunk, és örömmel tudjunk számot adni a bennünk lévő reménységről.

SZERZŐ **BÁN MAGDOLNA**

A Jerney-gyűjtemény restaurálása

Kéziratainkközött kutatók által a legkeresettebb anyag az ún. Jerney-gyűjtemény. A magyar királyi kamara 1800-as években kiselejtezett anyagából összegyűjtött iratokat Jerney János nyelvész, őstörténetkutató még életében rendezte, 1850-ben beköttette.

Az egészen 24 kötetből álló gyűjtemény darabjait 2015-ben kezdtük el restaurálni az ArchivArt Könyvrestaurátor Műhely munkatársaival. Gyülekezeti újságunk 2016/1. számában már beszámoltam a gyűjtemény névadójáról, hogy hogyan került birtokunkba a gyűjtemény, illetve az első kötet megújulásáról.

Tavaly minisztériumi levéltári támogatásból sikerült az első három kötet után az ötödik kötetet is restaurálni, sajnos a IV. kötet 1944-ben megsemmisült, így következhetett az ötödik.

Idén februárban az időkapszulában talált iratokkal együtt került vissza a kész V. kötet, amelynek restaurálási díja 512.300,-Ft volt. Mivel költségvetési keretünk nem ad lehetőséget ilyen nagy összegű kiadásra, kizárólag pályázati támogatásból tudjuk megoldani ezeknek az értékes iratoknak a rendbetételét. Persze ez azt is jelenti, hogy igen lassú ütemben halad az elkészülésük, de mi minden egyes darabnál örülünk, hogy ilyen szép lett és most már tényleg könnyen kezelhető, kutatható, olvasható, illetve biztonságos módon tudjuk tovább őrizni.

Ennek a mostani V. kötetnek, amelynek jelzete K 240/5 (Tartalma: nyugták salariumokról és napidíjakról szóló iratok. A 619 számozott irat időtartama 1560-1662-ig terjed.) restaurálása a fotódokumentáció elkészítésével kezdődött. A portalanítás és óvatos száraz tisztítás után a kötetet szétszedték. A számozás ellenőrzésével az irategységeket szétválasztották. A szétválasztott lapokat mosták, a régi ragasztó nyomait eltávolították, savtalanították és utánenyvezték. A kézi javítást japán fátyol papír, japán papír, színben illő merített papír és glutofix használatával végezték. Ez után következett a préselés, majd mivel mindegyik levél önálló, ezért a további tároláshoz egy savmentes, papírral bélelt védődobozt készítettek. Az iratokat Mezeiné Victor Örzse restaurálta.

Amikor visszakerült hozzánk ez az értékes anyag, vállaltuk a gyűjtemény biztonságos őrzését, rendezését, valamint a kutatók számára további hozzáférést biztosítunk az eredeti helyszínen. Még akkor ígéretet tettünk arra nézve, hogy lehetőségeinkhez mérten minél előbb digitalizáljuk a teljes gyűjteményt, és gyűjteményünk honlapján a már elkészült kötetek kutathatóvá válhatnak. Tavaly lehetőségünk adódott, hogy a Nemzeti Kulturális Alaphoz nyújtsunk be pályázatot, amelyet részben sikeresen elnyertünk, így az idén a VI. kötet restaurálása kezdődhet meg. Nagyon bízunk a folytatásban, hogy szép sorjában a többi kötet is ilyen formán megújulhat. A gyűjtemény régi és már elkészült darabjait a könyvtár raktárában, páncélszekrényben őrizzük.

JERVEY
GYŰJTEMÉNYE
HARMADIK
KÖTET

JERVEY
GYŰJTEMÉNYE
ÖTÖDIK
KÖTET

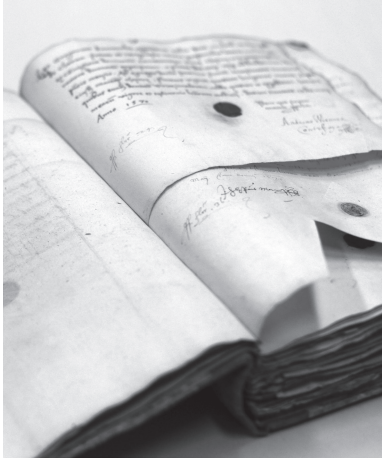

SZERZŐ **WEINER-LEGEZA LUCA**

Ifjúsági alkalmakról

Sokszor halljuk, hogy a fiatalságé a jövő, így gyülekezetünk jövője is nagyban függ attól, vajon ma meg tudjuk-e szólítani az evangéliummal azokat a fiatalokat, akik holnap már szolgáló, a gyülekezet terheit vállaló, Isten dicsőségére elkötelezett, élő magjai lehetnek Isten népének?

Hála Istennek, hogy Kecskeméten nagy hangsúlyt kaphat az ifjúsági munka, mind intézményeinkben, mind a gyülekezet keretein belül.

Az alábbi összefoglaló a gyülekezeti ifi munkából mutat egy kis ízelítőt, főként képes beszámoló formájában. De ne tévesszen meg senkit a sok-sok programról való ismertetés! A lényegi munka a szívükben zajlik, amit csak Isten ismer. De jó bizonyságunk van arról, hogy Isten Lelke munkálkodik a fiatalok között: megismerteti magát velük, elmélyíti a Jézus megváltásába vetett hitüket, és szolgálatra indítja őket. Ezért egyedül őt illeti hálaadás.

Aki az ifi stratégiája, éves tervezete iránt érdeklődik, látogasson el gyülekezetünk honlapjára, ahol az Ifjúság fül alatt bővebben is olvashat minderről, az ifivezetőink bemutatkozását is ott találja, és akár az online ífjúsági hírlevélre is fel tud iratkozni!

Hordozzuk együtt imádságban ezt a fontos szolgálatot!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

IFIK: két időpontban várjuk a fiatalokat beszélgetésre, játékra, találkozásra Istennel: csütörtökön 16.00-tól a 11+ korosztálynak, pénteken 18.00-tól a 14+ korosztálynak szervezünk ifialkalmat.

KERT, azaz Kecskeméti Esti Református Találkozó: minden vasárnap nyári időszámítás szerint 18.00-tól istentiszteletre hívogatunk minden érdeklődőt.

IFI KLUB: ha csak csillelni, lekapcsolódni, csocsózni, találkozni vagy éppen tanulni egy csendes sarokban a cél: az ifiklubot ezért szervezzük. Könnyű betérni, és könnyű itt ragadni! Csütörtökön és pénteken 14.00-tól az ifialkalmak kezdetéig tart.

Az ifjúság megszólításában nagyon fontos a személyesség. Ezért nagy hangsúlyt fektetünk az ISMERKEDÉSre. Az elmúlt félévben például az alábbi extra programok teremtettek erre lehetőséget:

1. **Nyílt ifik:** November 14-15-én nyílt ifiket tartottunk, ahol közel 60 új fiatallal találkoztunk. Reméljük, sokan idetalálnak közösségünkbe!

2. **Filmklub:** Rögtön másnap filmklubot tartottunk. Az élményről Jack (ismertebb nevén Szondi Endre) gondoskodott.
3. **Közös ifi:** Az év során többször is találkozunk a többi felekezet ifjúsági közösségével, ezek az ún. közös ifik. November végén mi voltunk a házigazdák, a téma pedig az önuralom volt.

4. **Ifiszilveszter:** Jókedvvel, tűzijátékkal és nem utolsó sorban Istenre figyeléssel köszöntötték az új évet a fiatalok a Galérián. A legelszántabbak a másnap reggeli újévi istentiszteletre is ellátogattak. Ami, lássuk be, néhány óra alvás után valóban nagy teljesítmény!

5. **Félévzáró bajnokság:** immár hagyománynak számít a félévet záró csocsó- és pingpongbajnokság a Galérián! Idén is szoros versenyben, tisztességes küzdelemben mérkőztek a fiatalok.

Az ismerkedésen túl a meglévő csapat HITBEN VALÓ MÉLYÜLÉSE is nagyon fontos. Hiszen az ifimunka céljai között szerepel többek között az is, hogy Isten szeretete gyógyítsa lelki sebeiket, elköteleződjenek a Krisztus iránti engedelmességre, tehát kövessék őt, és hitük által közösségekké formálódjanak, a későbbiekben pedig gyülekezeti tagokká váljanak. Az alábbi extra programok a hetente tartott ifik mellett ezeket a célokat szolgálták:

1. **Kiskunhalasi ifinap:** Rég volt már, a tanév nyitányában, de emlékezetes regionális ifinap volt Kiskunhalason *„Világíts! Világítasz?”* címmel. Közel 100 fiatal volt együtt a környékről. Érdekes előadások, műhelyek, sportversenyek, vetélkedők: jó volt! Köszönjük a halasiaknak a szervezést!

2. **Borbási ifinap:** Október 5-én Borbásra bicikliztünk. Ettünk-ittunk, hála Éva néninek, jól mulattunk. A lelki alkalom után kipróbáltuk a buborékfocit. Jó kis ütközések, fejre állások, sok nevetés – klassz volt!

3. **Nick Vujicic Budapesten:** Egy lelkes csapattal Budapesten jártunk meghallgatni ezt a lenyűgöző embert, aki Krisztusban élve, minden testi hátránya ellenére a világ egyik legoptimistább embere. Sokunkat megérintett.

4. **Sófár konferencia:** Különleges dicsőítésről szóló konferencián vehettek részt az arra vállalkozók. A Sófár Református Dicsőítő Portál Kecskeméten rendezte meg őszi találkozóját.

Elmélyült beszélgetések, elgondolkodtató műhelyek, lelket emelő dicsőítés: ez fémjelezte az alkalmat.

5. **Ifivezetői hétvége:** ifivezetőink havonta egy hétfő délutánt együtt töltenek, tervezik az ifi jövőjét, tapasztalatot cserélnek, közösen imádkoznak, és tanulják, hogyan is lehet jól csinálni ezt az „ifivezetősdit". De milyen különleges, ha ezt a néhány órányi együtt töltött időt egy egész hétvégére tudjuk bővíteni! Hiszen nekik is nagy-nagy szükségük van a feltöltődésre, a kötetlen beszélgetésre, közös imádságra, csapatépítésre. Ezért is voltunk együtt Gárdonyban január végén egy hétvége keretében. Isten nagyon megáldotta a közös időt! Hála Neki!
6. **KARZAT dicsőítő és imaest:** minden hónapban megrendezésre kerül ez a hangszeres, ifjúsági énekes, áhítatos alkalom, ahová minden gyülekezeti tagot szeretettel várunk, akik elcsendesedni, Isten jelenlétébe megérkezni szeretnének!

7. **REFISZ Téli Tali:** lapzártakor még az alkalom előtt állunk, de örömmel adjuk utólag is tudtul, hogy a Református Fiatalok Szövetsége Kecskeméten tartotta a minden évben megrendezésre kerülő Téli Taliját. Idén a téma: Harcra fel! Ugye ott voltál?

A képes beszámoló zárásaként a szolgálatainkról szeretnénk egy kis ízelítőt adni. Hála Istennek, aki sok fiatalban elvégezte már, hogy odaáldozza magát az evangélium továbbadására azokban a keretekben, amiket szintén az Isten ad számunkra. Az elmúlt időben több helyen megfordultunk.

1. **72 óra kompromisszum nélkül:** 72 óra önkéntesség, fiatalok a városért és környezetükért. Idén ősszel is sokan vettek részt tőlünk ezen az országos ökumenikus kezdeményezésen:

játszóteret festettek, gereblyéztek, dekorációt készítettek a kórház gyermekosztályára és még sok mindent. Mert több vagy, ha adsz!

2. **Cigánymissziós szolgálat:** Október 19-én az ifi galériára látogattak a Hajnalcsillag tanoda diákjai, ahol a fiataljainkkal játszottak, énekeltek a gyerekek. Olyan jól sikerült, hogy néhányan a jövőben a tanodába is ki fognak látogatni, hogy rendszeresen találkozhassanak a gyerekekkel!

3. **Kórházi szolgálat december 24-én:** Kórházba kerülni mindig lehangoló, elkeserítő esemény. De különösen is az, ha a betegség karácsonykor is odaláncol. Ezért fontos szolgálat, hogy a betegeket egy kis karácsonyi műsorral, igével látogatja gyülekezetünk és más gyülekezetek szolgáló testvérei, harmadik éve pedig az erre időt áldozó református fiatalok is! Mosolyt csalni beteg gyerekek, és elgyötört idős emberek arcára nekünk is ajándék volt!

Ennyit a múltról. Ami előttünk áll, arról az online hírlevélben minden feliratkozó tájékozódhat. Szeretettel hívogatunk a vasárnap esti KERT istentiszteletre mindenkit, ahol kiemelten is hirdetjük az ifjúság programjait a gyülekezeti események mellett.

A fiatalokat pedig az ifikre várjuk, hogy hétről hétre találkozva, kikapcsolódva Istenre figyeljünk!

A nyári ifitáborok időpontjait pedig alább olvashatjuk. Tervezzük együtt a nyarat!

SAVE THE DATE NYÁRI TÁBORAINK

Ifitábor: Gárdony, július 6-10.
Ez az a nap: Budapest, Puskás Stadion, július 18.
Gyülekezeti többgenerációs tábor: Felsőtárkány, 2020. július 27 – augusztus 1.
REFISZ tábor: Balatonszárszó, 2020. augusztus 3-9.
SÓFÁR Református Dicsőítő Iskola: Miskolc, 2020. augusztus 3–9.

SZERZŐ **FARKAS DÓRA**

Értékes vagy?!

Olyan sokszor hallom és látom azt, hogy napjainkban a pedagógusok és a szülők kezében sincs fegyelmezésre alkalmas módszer, eszköz. Ilyenkor elcsodálkozom azon, hogy miért nem használjuk pont az ellenkezőjét arra, hogy fegyelmezni, korrigálni, nevelni tudjunk. Számos kutatás foglalkozik azzal, hogy milyen a hatékony tanítás, nevelés, de mi valahogy sok esteben a régi jól bevált poroszos módszer mellett döntünk. Természetesen nem jelenteném ki, hogy az ellentéte az lenne, hogy „a lovak közé dobjuk a gyeplőt", és nincs ideje a „makarenkói pofonnak", hanem azt, hogy nagy százalékban javul a gyermekek munkabírása, terhelhetősége, tanuláshoz való kedve, amikor az ösztönzés mellett döntünk.

Mennyivel jobban hangzik az, hogy *„Meg tudod csinálni! Sikerülni fog!"*, mint az, hogy *„Ja, megint te vagy, aki nem tudja! Biztosan nem figyeltél az órán!"*

A dicséret és a megrovás aránya összefüggésben áll a diákok órai koncentrációjával. Tehát ha a tanár minél többször dicséri, és minél kevesebbszer szidja a gyerekeket, annál jobban figyelnek rá vagy dolgoznak a feladataikon. Kutatások kimutatták, hogy a dicsérettel ösztönzött diákok 20-30 százalékkal jobban viselkedtek és dolgoztak az órákon, mint azok, akiknek a legkevesebb dicséretben volt részük a szidásokkal szemben.

Nem szeretnék illúziókat állítani, hogy én biztosan nem tettem hasonlókat, inkább arra szeretném mindannyiunkat ösztönözni, hogy a dicsérettel, biztatással nagy számban nő a gyermekek figyelme, önértékelése, önbizalma. Ennek jelentősége legfőképpen a tanulási nehézségekkel küzdőknél szembetűnő. Szülőként is ez a feladat, még akkor is, amikor századjára mondunk el valamit, vagy éppen rossz jegyet hoz haza a gyermek. Próbáljuk meg minél jobban tudatosítani bennük, hogy értékesek, sok mindenre képesek, és sikerülni fog, még ha nehezen is megy először. Csak akkor válik a nevelés tudatossá, amikor érzékelni lehet a változást, az előrelépést. Ez nem engedékenység, nem szabadelvűség, hanem a gyermek érzelmeinek erősítése, önbizalmának fejlesztése, amit nemcsak az iskolában, hanem otthon is meg kell adnunk.

„Nem az teljesít majd igazán jól a „kemény, versengő, taposó" felnőttéletben, akit már gyerekkorában is „kemény, versengő, taposó" körülmények között neveltek. Éppen ellenkezőleg. Az fogja jól bírni az élet megpróbáltatásait és az lesz eredményes, aki gyerekkorában jól érezhette magát a bőrében, érzelmi biztonságban nevelkedett, önbizalmát megerősítették, nem hagyva, hogy a külvilág (esetleg az iskola) tévesen értelmezett fölösleges követelményekkel túl korán megtörje. Akit megvédtek a külvilággal, igen, ha kell, az iskolával szemben is." (Vekerdy Tamás)

SZERKESZTŐ **LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ**

A 350 éves kollégiumi jubileumi ünnepségről

[...]

Az ünnepélyt rendező bizottság a 350 éves jubileumi ünnepség rendezésére vonatkozólag a következőkben állapodott meg, s megállapodásait, mint javaslatot a következőkben terjeszti az egyháztanács elé.

Mivel dr. Baksay Sándor püspök és dr. Darányi Ignácz főgondnok urak hivatalos minőségükben ezen örömünnepély alkalmával jönnek először városunkba: elrendeli a bizottság, hogy azok magas állásuknak megfelelő díszes fogadtatásban részesítessenek. A presbyterium testületileg fog a vasút állomáshoz kivonulni, és ott az egyházkerületi elnökséget egyházunk nevében lelkész, a város közönsége nevében pedig polgármester úr fogja üdvözölni. Ez után templomunk harangjainak zúgása közben történik a bevonulás. A menet élén lovagol Barna Tibor rendőrparancsnok három díszbeöltözött rendőrrel.

Fotó: egykor.hu

Az egyházmegyei és egyházkerületi küldöttség zöme 17-én délelőtt 7 ó. 16 p., 8 ó. 45 p. és 10 ó. 7 perczkor érkezik a Budapest felől jövő vonatokkal. A Szeged felől jövők reggel 7 óra 20 perczkor érkeznek, míg az Izsák felől jövők 16-án este fognak megérkezni. Dr. Garzó Béla bizottsági tag felkéretik, hogy kellő erre alkalmas egyén maga mellé vételével az érkező vendégek kalauzolása és elszállásolása felől intézkedjék.

Főgondnok bejelenti, hogy az általa kibocsájtott íven a fogadás alkalmára ez ideig 24 kocsit ajánlottak fel, és hogy a kocsirendezői tisztet

ifj. Szappanos Elek presbyter volt szíves magára vállalni. Mészáros József bizottsági tagot felkéri a bizottság, hogy a város fogatainak a fogadás alkalmával való rendelkezésre bocsájtása iránt intézkedjék.

A bevonulás útvonalának zászlókkal való feldíszítéséről a városi tanács fog intézkedni.

Bent a templomban a szószékkel szemben fekvő padcsoport az u.n. „Kis sereg" egészen, a papszék felőli oldalon az 5 első pad és az úrasztala körül elhelyezendő székek a küldöttségek és a helybeli egyházközség presbyteriuma számára, a női ülőhelyek közül pedig csak az első pad gyülekezetünk jóltevő-női és néhány vidékről érkező nővendég részére lesz fenntartva. Felkéri a bizottság Füvessy Imre h. főkapitány urat, hogy ezen helyek fenntartása iránt intézkedjék.

Főgondnok indítványára kimondja a bizottság, hogy az érkező vendégek részére a templomba való bevonulás előtt az ifjúsági könyvtár helyiségében - a leányegyesületi tagok által - sós kifli, pogácsa és sör fog felszolgáltatni, minek rendezésére főgondnok és Farkas Kálmán bizottsági tag kéretik fel. Az ünnepélyes éneklendő énekek szövegének kinyomtatását és a küldöttségek padsorára való elhelyezését rendeli el a bizottság.

Az egyházkerületi elnökségnek a vasúttól való bevonulásánál és a küldöttségeknek az új főiskola épületéből a templomba való bevonulásánál a növendékek sorfalat fognak állani, mely után az ünnepélyen való részvétel végett a felsőbb osztályok növendékei a templom karzatán foglalnak helyet.

Elrendeli a bizottság, hogy az ünnepély rendjére vonatkozólag két helyi lap 15-iki és 17-iki számában hirdetés tétessék közzé.

A díszebéden mondandó pohárköszöntőkre nézve a következőkben állapodott meg a bizottság: az első pohárköszöntőt Őfelségére mondja az egyházkerületi elnökség egyik tagja, a másodikat az egyh. kerület elnökségre Mészáros János lelkész, harmadszor az egyh. kerületi és egyh. megyei küldöttségeket felköszönti Györffy Balázs főgondnok, negyedszer a város képviseletét felköszönti dr. Joó Gyula, végül a helybeli ág. hitv. ev. egyházat felköszönti Farkas Kálmán.

Felkéri a bizottság az énekvezért, hogy a gymn. énekkar igénybevételével dr. Baksay Sándor püspök és dr. Darányi Ignácz főgondnok urakat 16-án este 9 órakor szállásaikon külön-külön szerenáddal tisztelje meg.

Jegyzőkönyvi kivonat az 1914. évi május hó 13-án tartott presbiteri ülésről

Felhívás

Februári presbiteri gyűlésünk napirendi pontjai között szerepelt gyülekezeti újságunk az Új Szőlőskert támogatásának kérdése is. Kuti József elnöklelkész úr előterjesztésében arra kérte a presbitérium tagjait – ösztönözve ezzel az újság olvasóit is – , hogy az újságra szánt adományaikat ne lapszámonként tegyék a perselybe, hanem egy évre előre fizessék be a gyülekezet pénztárába. Továbbá az elnökség javasolta, hogy *„Az Új Szőlőskertet támogató egyháztagok névsorát”* az újság minden évben jelentesse meg.
Az adomány javasolt összege 2020-ban: 3 000 Ft.

Az egyházközség költségvetése tavaly 1 200 000 Ft összeget tudott elkülöníteni a gyülekezeti újságra, valamint a hetente kiadásra kerülő hirdetőlapokra.

2019-ben így alakultak a kiadási árak:

1. szám 449 820 Ft (Megjelent összesen 96. oldalon és 700 példányban)
2. szám 407 400 Ft (Megjelent összesen 84. oldalon és 800 példányban)
3. szám 472 500 Ft (Megjelent összesen 108. oldalon és 600 példányban)
4. szám 411 600 Ft (Megjelent összesen 88 oldalon és 700 példányban)

Vasárnapi és egyéb perselypénzekből, adományokból, könyvtári és gazdasági hivatali perselyekből 2019-ben a bevétel összesen: 404 910 Ft volt.

Ez azt jelentette, hogy a tavalyi évben egy újság ára éves bontásban meghaladta a 600 Ft-ot, valamint azt, hogy költségvetésünkben túlléptük a megengedett keretet. Az egy összegben átutalt vagy befizetett támogatás biztos tervezést, éves szinten a négy lapszám megjelenését biztosíthatja.

Újságunk szerkesztésében, összeállításában azt tartjuk szem előtt, hogy mintegy historia domusként is szolgál, kiemelve gyülekezetünk, intézményeink fontosabb eseményeit. Ezért arra kérjük az időszaki kiadvány megjelenését támogatókat, hogy akár az egyházközség pénztárába céladományként, akár átutalással az egyházközség számlaszámára: 10915008-00000009-23600004 (megjegyzés rovatba feltüntetve „Új Szőlőskert”) egy évre előre fizessék be adományaikat. Azok számára, akiknek ez nehézséget okoz, továbbra is lehetőség van arra, hogy a kihelyezett perselyekbe dobják be adományaikat.

Az elnökség határozata alapján februári presbiteri gyűlésünk perselypénze is az újság megjelenését támogatta, így erre a célra ez idáig (2020. 01. 01–2020. 02. 27.) 162 700 Ft összeg került befizetésre. Hálásan köszönjük az eddigi támogatásokat!

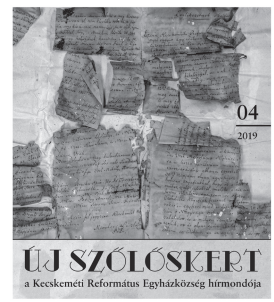

“KENYERED ÉS BOROD TÁPLÁL…”
KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL - ÚRVACSORA

SOLI DEO GLORIA
KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

TÖBBGENERÁCIÓS TÁBOR

Időpont: 2020.07.27.-2020-08-01.

Helyszín: Felsőtárkány , Park Hotel Táltos

Jelentkezési lehetőségek és további információ a honlapon, fb eseményben, és a tájékoztató füzetben található.

Konviktusunk új lendületben

Szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe a Kecskeméti Református Kollégium Konviktusának (Kecskemét, Piaristák tere 3., Fráter György utca felől) megújult és folyamatosan újuló kínálatát! A leves mellé háromféle főételből van lehetőség választani, amelyben vega és fitt menü is szerepel 1100 Ft-os bevezető áron. A konviktus továbbra is vállalja családi és üzleti rendezvények, állófogadások vendéglátását. Bővebb információ a honlapon keresztül vagy a 76/501-816 telefonszámon kapható.

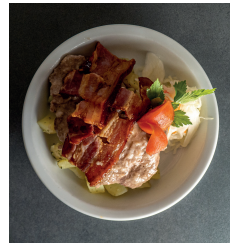

Kecskeméti Református Kollégium Konviktusa

www.konviktus.hu

Kecskeméti_református

SZERZŐ **SZONDI ENDRE**

Ti azért így imádkozzatok

„A magány a valósággal való nyers találkozásra ad lehetőséget Istennel is, saját magunkkal is, sőt a gonosszal is; protestánsként pedig feladat kidolgozni a magány gyakorlásának teológiáját és megtalálni annak a formáját." [1]

Kovács Endre könyve pár évvel ezelőtt akadt a kezembe, és beleolvastam. Azóta sikerült beszereznem a *Ti azért így imádkozzatok* című művét, ami több kiadó gondozásában jelent meg. Harmat-Örökségünk-Sarutlan Kármelita Nővérek kiadásában megjelent könyve nagyon izgalmas vállalkozás arra, hogy a protestáns ember számára a keresztyén lelki hagyomány gazdagságát felhasználva adjon iránytűt, mankót. Ez a mankó az imádkozás magasságába és mélységébe vezeti be az olvasót. a szerző spirituális teológiát Vancouverben tanult a Regent Collage-ban, idehaza a Barnabás Csoport munkatársa, ahol vezetőképzéssel foglalkozik, a MEKDSZ egyetemi diákkörök első utazótitkára, részt vett a Harmat kiadó elindításában, a kuratóriumnak azóta is tagja, valamint édesapa és teológus is.

A *Ti azért így imádkozzatok* c. könyv a keresés, a kérés és a szemlélődés útja, egyfajta hármas fonál, ami segítségével a Szentháromság Istent érthetjük meg jobban. A könyv meghívással kezdődik, hiszen maga Jézus is meghívja a tanítványokat imádságra. Nyíltan az egyetemes keresztyénséget tartja szem előtt, mivel a keresztyénség nagy örökségeként kezelhető a Miatyánk. Ha úgy tetszik, egyfajta séma, ami mentén az imaéletünk fejlődött, előrehaladt, hiszen az imádságos ember imaélete ívet ír le, folyamatosan változik, alakul. Ezt az ívet kívánja követni a könyv.

A könyv szerkezetileg az előszó után egy Meghívással kezdődik, melyben az imádság szükségességét hangsúlyozza, hogy az ember önmagától oda-

1 https://www.parokia.hu/v/eletkozossegrol-almodnak/?fbclid=IwAR3FGmcHS0V-js5QSJAedg6Dokcd_nUv1JGst6sB3DaPjg7CuTtKHcHdUk4

forduljon valaki más irányába. Annyira el vagyunk az egóval foglalva, hogy teljesen eltompul ez a fajta spirituális csendre való igény. A lelkünket egyszer ki kell nyitnunk Isten előtt, hogy annak tartalmát megosszuk vele. A legtöbb ember csak a betegágyon tud először csendben lenni, addig képtelen megállni. Ha megállunk, ha csendben vagyunk, akkor nem nehéz feltárni azt, ami bennünk van. A valódi hallgatás, elcsendesedés maga után hozza az engedelmességet is. A hallgatás nehéz, néha borzasztó, de megéri megküzdeni érte. Hogyan is imádkozhatunk jól? Ez olyan kérdés, amelyben segítséget kíván nyújtani a könyv hátralevő része. Nem az abszolút választ kínálja, mindösszesen az Úri imádság egy lehetséges végigjárását.

Az első részben az imádságot mint keresést írja le, Isten valóságának kereséseként mutatja be a szerző. Aki imádkozik, az Isten szentsége, akarata felé fordul, azaz keresi Isten akaratát. Jézus olyanokhoz szól, akik készek tanulni, megtanulunk mások felé fordulni. Az imádság egyfajta társas kapcsolat, ezért a „másik" az ima szerves részét alkotja. [2] Meg kell tanulni megismerni, elfogadni, befogadni Istent.

A második szakaszban az imádságot mint kérést vizsgálhatjuk meg a szerzővel. A kérés és kopogtatás lényegi helyet foglal el az imádságunkban. Ha nem osztjuk meg belső világunkat, szükségeinket akkor képtelenség őszinte kapcsolatot kialakítani Istennel. Ez a Miatyánk leghosszabb része, megvizsgáljuk azt, hogy hogyan is nézhetünk legbelsőbb szükségünkkel, tényleges valóságunkkal szembe. Ezt a belső világot feltétlenül muszáj Isten elé tárni.

A harmadik rész az imádságot mint szemlélődést mutatja meg. Ahogy komolyabban vesszük a kérést és keresést, úgy valami más, sokkal mélyebb jelenik meg az imádságunkban. Ahol feltárjuk magunkat, ott valami egészen új dolog jön létre, mély és őszinte kapcsolat. A szemlélés arról szól, hogy ápoljuk a szeretetegységet, amelybe Jézus minket meghívott, és amely felől azt kérte, maradjunk meg abban. Persze ahhoz, hogy mindent át tudjunk adni Isten számára, megfelelően kell bánnunk értelmünkkel, egész lényünkkel, életünkkel.

A Miatyánk vége kihirdeti, hogy a Teremtő uralma végtelen, végérvényes, örökkévaló. Aki ámént mond, az bízik abban, hogy az imádságban elhangzott kérései teljesülhetnek. Ez a könyv meghívás, de nem arra, hogy egyszerre rohanjunk le egy témát, és adjuk meg az abszolút válaszokat, hanem részekben, részleteiben tárgyaljuk az Úri imádságot. Sajátságos meghívás egyfajta növekedésre, hiszen a keresés, kérés és szemlélődés hármas fonalában a Szentháromság Istent is jobban megismerhetjük. Ezáltal lassú, de annál tartalmasabb növekedés veheti kezdetét. Az emberi élet útja egyedi és dinamikus, és nem nehéz belátni azt, hogy Isten egészen más dimenziókban munkálkodik, mint mi magunk. Ennek a növekedésnek, ennek az előrelépésnek lehet remek segédeszköze ez a Miatyánkot feldolgozó írás. Ajánlom mindazoknak, akik szeretnék megélni, végigszemlélni a sokszor magányokkal teli találkozást az Úristennel. Ez a találkozás megadással, kitárulkozással, szemlélődéssel jár, az utat végigjárva viszont biztos a gyarapodás. Megéri belevágni a keresés-kérés-szemlélődéssel járó imádságba.

2 Kovács. 33p.

SZERZŐ: **WASHER, PAUL**

Az evangélium hatalma és üzenete

2020-ban jelent meg Paul Washer: *Az evangélium hatalma és üzenete* című könyve. A könyv a háromrészes *Az evangélium visszaszerzése* sorozat első kötete.

Az író tíz évig Peruban szolgált misszionáriusként, ezalatt az idő alatt alapította meg a HeartCry Missionary Society nevű szervezetet. A missziós társaság célja, hogy az evangéliumot az egész világon hirdessék. Alapelvük és céljuk, hogy a jó hír hirdetése, a helyi gyülekezetek alapítása és növekedése elsősorban az „ottaniak", a helyben lakó hívők által és valódi, bibliai alapokon történjen.

Sokan azt gondolják, hogy az evangélium a kereszténység egyszeregye, amin hamar átjutunk, amikor megtérünk. De a Bibliát olvasva rádöbbenünk arra, hogy az apostolok és a korai egyház mennyire más üzenetet hirdetett, mint amit ma hallunk sokszor a médiában és jó néhány gyülekezetben.

A könyvben iránymutatást találunk, hogy újra felfedezzük az evangélium minden szépségét, botrányosságát és megmentő hatalmát. Mindez átalakíthatja életünket, erővel ruházhatja fel az evangélium hirdetését, és hatalmas dicsőséget adhat Istennek.

Részlet a kiadó előszavából

SZERZŐ **LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ, KISS ÁKOS**

Ahol a folyami rákok énekelnek

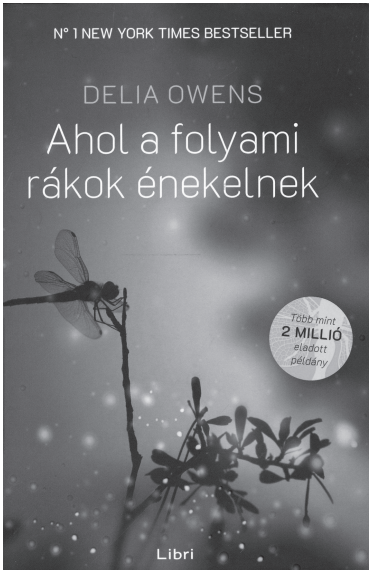

A szerző, Deli Owens első regénye az *Ahol a folyami rákok énekelnek*. A kötetet harminckilenc nyelvre fordították le, s hosszú ideig vezette a sikerlistákat.

„A láp nem mocsár. A láp a fény hona, ahol fű nő a vízben, és a víz egybeolvad az éggel. Lassan csordogáló patakok kacskaringóznak, elviszik magukkal a napkorongot a tengerig, és a sok ezernyi sarki lúd lármája közepette hosszú lábú madarak kapnak szárnyra meglepően kecsesen, pedig mintha nem is repülésre termettek volna.” Ebben a környezetben él Kya, a lápi lány, akit családja magára hagy Észak-Karolina lápvidékén egy viskóban az 1950-es években. Egy különös világba csöppenünk, ahol egyedül, mezítláb, az iszapban éli mindennapjait, miután édesanyja után a család többi tagja is elmenekül a jobb élet reményében. Egyedül kell megtanulnia túlélnie a magányt, kitaszítottságot, éhséget. Kya mellett maga a láp a másik főszereplő, a rengeteg színével, illatával, a milliónyi élettel, ami benne lakik. Az írónő szépen ábrázolja a természetet és ebben a környezetben Kyát, aki a láp minden fűszálát, kagylóját, teknősét ismeri, képes elrejtőzni, ismeri a természet erőit, meg tud élni a zord vidéken, de az emberekről nagyon keveset tud. A külvilágtól elzártan él, néhány embert ismer csak, aztán egy nap a mocsárban találkozik bátyja régi barátjával, Tate-tel, akivel összebarátkoznak. A fiú megtanítja olvasni, és együtt fedezik fel a természet és a költészet szépségét. Vele ismeri meg az igazi szerelmet is, ami egy egész életen át elkíséri.

Az utolsó oldalt is elolvasva az első gondolatom az volt, hogy régen olvastam ilyen szép, gondolatébresztő könyvet. A történet több cselekményszálon fut egyszerre. Nemcsak egy nehéz sorsú lány életét követhetjük végig, hanem bepillanthatunk egy lápvilág életébe, sok meglepő érdekességet megtudva élővilágáról. Szól családról, erőszakos apáról, szerető anyáról (aki mégis elhagyja családját), testvéri kapcsolatról vagy annak hiányáról, magányról, az első szerelemről, csalódásról, előítéletről. Mindez egy rejtélyes bűntény kapcsán bontakozik ki előttünk. A végéről pedig nem maradhat el a csattanó sem. Mindenkinek ajánlom ezt a regényt, aki szereti az izgalmas krimit, a lélekábrázolást és a lenyűgöző természetrajzot.

Tartalom

1 Bán Magdolna: Főszerkesztői gondolatok

ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

2 Laczay András: Kikelet...

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

4 Szathmáry Sándor: A reménység: az újjászületés ajándéka
5 Gyökössy Endre: Zárszámadás
6 Kárász Izabella: Virágvasárnap
6 Kálvin János: Hálaadó imádság

NÉGYSZEMKÖZT

7 Bán Magdolna: Palotásné Kaszás Edina hitoktatót kérdeztük

EZ TÖRTÉNT...

10 Dunszt István: Belvárosi séta Dunszt-képeken keresztül
12 Papp Attila: Szemezgetés
14 Bán Magdolna: Születésnaposok köszöntése
16 Farkas Dóra, Tusáné Petróczi Lea: Belső kirándulás

GY GYÜLEKEZETI ÉLET

18 Simonné Bakó Mária Főgondnoki köszöntő
20 Kerekes Márton: Gyülekezetünk szolgálata a hajléktalanszállón
22 Nagy Ilona Henrietta: ALPHA – a kezdet
25 Ökumenikus imahét 2020 a szolgálók szemével
28 Vass Réka Adrienn: Petőfivárosi házi bibliaórák
31 Fodorné Ablonczy Margit: Házasság Hete 2020 Kecskemét
35 Borsos-Pintér Nóra: Elköteleződésünk egymás mellett – "Az árbócrúdhoz kötözve"
39 Laczayné Csibrán Emőke, Laczay András: Imaséta-imareggel Krisztussal egy padlásszobában
41 Bán Magdolna: Választói névjegyzék

DIAKÓNIA

44 Sipos Mónika: Sárika néni
46 Bán Magdolna: Diakóniai vasárnap

KOLLÉGIUMI ÉLET

52 Simon Andrásné: Óvodából iskolába
53 Szöllősi Laura, Kerékgyártó Judit: Síelés Szerbiában
55 Szondiné Asztalos Éva: Magyar kultúra napja
57 Véghné Tóth Izabella: Általános iskolánk bemutatása a leendő elsősöknek és szüleiknek
59 Tóth Imre: REFIKÉM, avagy a fény története
60 Krettné Bagi Márta: Piros nap
62 Dr. Csókay András: Mi az, ami igazán fontos?
65 Szarvas Fanni: Szép magyar beszéd felolvasó verseny

KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

68 T. Kabai Virág, Bán Magdolna: A Jeney házaspárt kérdeztük

KINCSESTÁR

74 Bán Magdolna: A Jerney-gyűjtemény restaurálása

MÓZESKOSÁR

76 Weiner-Legeza Luca: Ifjúsági alkalmakról
81 Farkas Dóra: Értékes vagy?!

MÚLTIDÉZŐ

82 Lipóthné Gyulai Anikó (szerk.): A 350 éves kollégiumi jubileumi ünnepségről

KITEKINTŐ

84 Felhívás
86 Konviktusunk új lendületben

KÖNYVAJÁNLÓ

87 Szondi Endre: Ti azért így imádkozzatok
89 washer, Paul: Az evangélium hatalma és üzenete
90 Lipóthné Gyulai Anikó, Kiss Ákos: Ahol a folyami rákok énekelnek

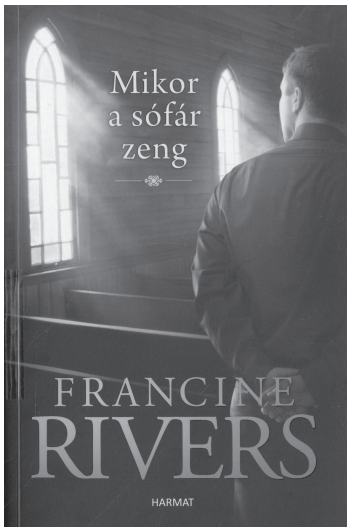
Mikor a sófár zeng
FRANCINE RIVERS
HARMAT

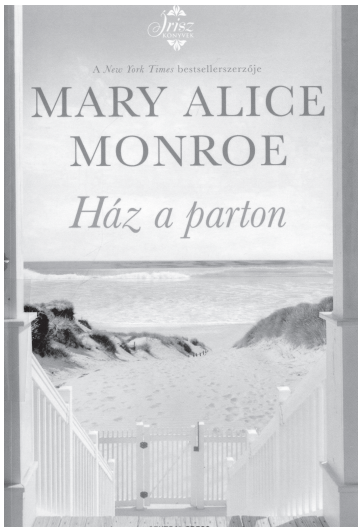
Írisz
A New York Times bestsellerszerzője
MARY ALICE MONROE
Ház a parton

SOFIA LUNDBERG
Az elveszett nevek füzete
Olykor az emlékezés a legnagyobb kincs, amit örökül hagyhatsz

Nº 1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
DELIA OWENS
Ahol a folyami rákok énekelnek
Több mint 2 MILLIÓ eladott példány
Libri

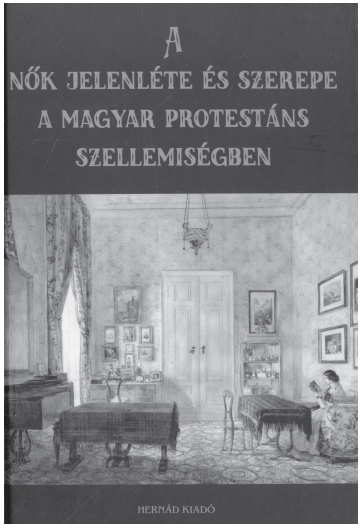
A
NŐK JELENLÉTE ÉS SZEREPE A MAGYAR PROTESTÁNS SZELLEMISÉGBEN
HERNÁD KIADÓ

A NÁPOLYI REGÉNYEK SZERZŐJÉTŐL
elena ferrante
Tékozló szeretet

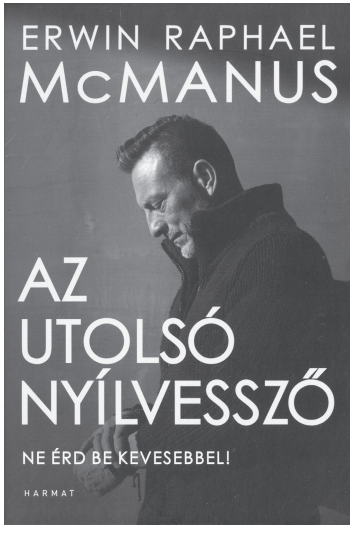
ERWIN RAPHAEL McMANUS
AZ UTOLSÓ NYÍLVESSZŐ
NE ÉRD BE KEVESEBBEL!
HARMAT

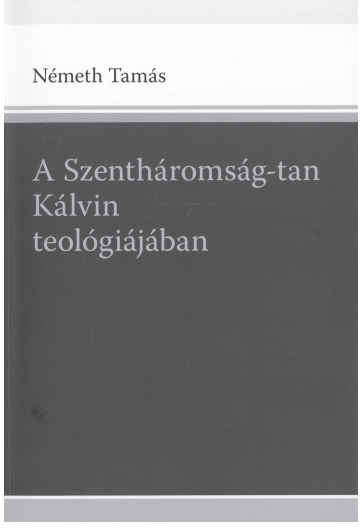
Németh Tamás
A Szentháromság-tan Kálvin teológiájában

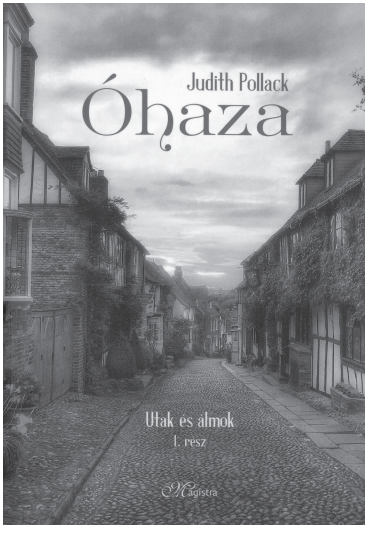
Judith Pollack
Óhaza
Utak és álmok
I. rész
Magistra

SOLI DEO GLORIA!